

PIONEREN

Tidsskrift for fellesskap, undervisning og evangelisering

6 1982, 18 årg
Nov. - Desember

HEMMELIG
SELSKAPER

DE ÅPNE DØRERS LAND

Reportasjer fra misjonslandet Kenya

En gruppe misjonsinteresserte nordmenn fikk være med på en reise til Kenyas indre. Her står misjonskasserer Eva Kalvenes blant infødte venner.

PRESSEN OG BILLY GRAHAM

Kjell Sjøberg om:

GAVEOPPDAGELSE OG KALLSBEVISTHET

møter med:

Leder for "Urban Missions" **FLOYD McCLUNG**

DAVID du PLESSIS

REDAKTØR

Rolf Erik Janøy

Redaksjonens adresse:

Baggerødgt. 5

3190 HORTEN

Tlf.: (033) 44 726

Red. sek.

Hanne Marit Rygh

EKSPEDISJONENS ADRESSE:

Postboks 8

4480 Kvinesdal

Tlf. (043) 50 711

MEDARBEIDERE

Leif Jacobsen

Robert Kvalvaag

Edin Løvås

Jim McInnes

Sven Nilsson

Åge Åleskjær

Medarbeidere fra

T.B. Bibel og Misjonsinstitutt:

Arlid Edvardsen

Martin Meland

Marit K. Rasmussen

Sigurd Sørhus

TEGNERE:

Leif Harry Håvåg

Rolf Jansson

Svein Thorkildsen

Ivar Øksendal

GRAFISK FORM

Leif Harry Håvåg

Yngvar Martinsen

DISTRIBUSION

Solveig Elve

Randi Karlsen

ABONNEMENT

koster kr. 60,00 pr. år. Inntil tillegg for abonnenter i utlandet. **BESTILLING** av Pioneren kan skje ved at du sender ditt navn og adr. til vår EKSPEDISJON. (SKRIV TYDELIG.) 1 års gaveabonnement for ½ pris kr. 30,00.

Abonnenter av Pioneren kan gi bladet til venner og kjente. Gjelder kun 1 år. Flerårig gaveabonnement, vanlig pris.

Abonnement er bindende inntil oppsigelse skjer.

POSTGIROKONTO

Pioneren 3 19 84 62

Misjonsskolen 5 62 09 35

Operasjon Ungdomsteam OUT 3 75 17 08

Skulle det passe bedre å bruke bankgiro, kan du bruke bankgiro 3080.00716. Vennligst oppgi da hva sendingen gjelder og avsender.

TAKK FOR DIN GAVE TIL ARBEIDET!

ARTIKLER i bladet står for forfatterens eget syn og behøver ikke alltid stemme overens med redaksjonens oppfatning.

INNSENDT STOFF som ønskes trykt bør helst være maskinskrevet med dobbel linjeavstand og bare på den ene siden av arket. Legg ved frankert returkonvolutt dersom ikke bestilt materiale ønskes i retur hvis det ikke blir brukt.

ETTERTRYKK av redaksjonelt materiale (artikler, tegninger, foto) tillates kun etter forhåndsavtale med redaksjonen. Sitater fra bladet må ha tydelig kildeangivelse.

ANNONSER: sendes til redaksjonen, kr 2,50 pr. spalt millimeter.

SATS: E. Sem A/S, 1750 Halden
PAST UP,
REPRO: Print, Skogstua, Asak, 1750 Halden
TRYKK: Kvina Trykk, 4480 Kvinesdal

UTGIVER: Troens Bevis Bibel- og Misjonsinstitutt
4480 Kvinesdal

KJÆRLIGHETEN TIL JESUS

Tekst: Svein Thorkildsen

Ingenting er viktigere for det kristne miljøet enn at det først og fremst er karakterisert av kjærlighet til Jesus.

Hva er alle våre aktiviteter dersom kjærligheten til Jesus ikke ligger i bunnen? Bare et tomt og livløst virksomhetsmaskineri. Hva er alle flotte kirkebygninger og gudshus dersom de ikke er fylt med mennesker som har gitt sitt hjerte til Jesus? Bare kalde monumenter over en kjærlighetserklæring som aldri ble besvart.

Hva betyr møtene, bønnesamlingene, undervisningen, lovsangen, evangeliseringen osv., dersom ikke kjærligheten til Jesus er drivkraften? Hvis ikke kjærligheten til Jesus er motivasjonen, blir fellesskapet bare sosialt samvær, bibelstudiet bare intellektuelle øvelser, lovsangen bare et programminnslag og tjenesten noe mekanisk.

Alt dette som her er nevnt er nemlig ikke noe mål i seg selv. Bare et **middel**. Målet er Jesus Kristus selv: at vi må lære å kjenne Ham, elske Ham, og bli fordypet i fellesskapet med Ham.

ET «bindemiddel» som holder

Sann kristendom er kjærlighet til Jesus. Det finnes ikke noe annet «bindemiddel» som holder i Guds rike. Dersom ikke Jesus Kristus selv er «attraksjonen» i kristenlivet, finner det ingen guddommelig attraksjon i det hele tatt. Ingen som søker kjærlighet kommer utenom Ham. Hvis ikke Jesus i seg selv er «nok» kan det antagelig bero på tre grunner: **1.** Du har aldri møtt Ham. **2.** Du har sett Ham, men ikke virkelig overgitt deg helt til Ham. **3.** Det er uoppgjorte synder i ditt liv.

For alle disse tre punktene finnes det en løsning. Jesus vil åpenbare seg for

den som ikke har møtt Ham. Han er også rede til å ta i mot den som ennå ikke har overlatt seg fullt og helt. Og Bibelen sier at *dersom vi bekjenner våre synder, er Han trofast og rettferdig så han tilgir oss syndene og renser oss fra all urettferdighet.*

Guds kjærlighet ønsker et svar

Hva vil det si å elske Jesus? La oss bare nevne tre stikkord: Hengivelse, overlattelse og trofasthet.

Jesus viste sin kjærlighet ved at Han gav seg selv. Og nå håper han på et gjensvar: »Jeg har gitt deg min første kjærlighet. Vil du gi meg din? Jeg vil være din brudgom. Vil du være min brud?»

Jesu kjærlighet ønsker et svar. En hengivelse, en fullstendig overlattelse til Hans vilje og Hans interesser i verden. Han spør ikke etter prestasjoner: «Hva har du gjort, eller ikke gjort», men: »Elsker du meg?» Det er bare det som blir gjort i kjærlighet til Jesus som virkelig bærer frukt i Guds rike.

Trofasthet

En av kjærlighetens viktigste sider er naturligvis trofasthet. Hør hva Jesus sier: *Ingen kan tjene to herrer. Han vil hate den ene og elske den andre, eller holde seg til den ene og forakte den andre* (Matteus 6:24). Hva mener Han? Akkurat som i et ekteskap: hvis man begynner å hengi seg til en annen mann/kvinne, blir den første automatisk en hindring. Sånn er det også på det åndelige området. I samme grad vi åpner oss for «verden» (åndelig talt) vil vi føle Jesus som en hindring og et krav. *Ingen kan tjene Gud og Mammon*. Dvs. taper vi begeistring for Jesus, blir vi begeistret for tingene isteden.

Kanskje trenger vi **fremfor alt** — for å bruke denne spalteoverskriften — å bli fornyet i kjærligheten til Jesus?

Orientering til leserne

Bli med oss 1983

I disse dager arbeider vi med å sende ut giro for 1983. Det betyr veldig mye for oss at flest mulig er flinke til å bruke denne HURTIG. Om du venter så blir det lett glemt, og vi må sende ut purringer, som koster ekstra.

Send ikke noe før du får din giro. Betal abonnement for 1983 så raskt du kan og du gjør en god investering for det nye året.

Vi kan love mange nyheter og interessante ting i kommende nummer.

Tåler vi å høre andres mening?

En hovedmålsetting for oss i Pioneren er å la brødre og søstre i ulike deler av Kristi legeme komme til uttrykk med ting de mener Gud har lagt på deres hjerter. Selv om vi i redaksjonene ikke alltid er enig med enkelte ting som kan bli sagt i et intervju eller skrevet i en artikkel, så synes vi det er viktig at det allikevel får komme til uttrykk. Som kristne må vi hjelpe hverandre til å tåle og høre hva andre søsken mener, det hører med til kristen modenhet. Er vi rotfestet i Ordet i en sannhet, så behøver vi ikke frykte om noen mener noe annet, vi vet på hvem vi tror og på hva vi tror. Men ingen av oss vet alt, slik vi burde vite det. Derfor må vi alltid være villig til å lytte til andre syn enn våre egne, det er jo på den måten vi har fått sett en rekke sannheter som i dag er dyrebare for oss. Vi er takknemlig for at dere lesere syntes å forstå denne hensikt, og bærer over med ting som dere personlig ikke er enig i. Vi har bare et ønske med stoffet vi bringer: at det skal herliggjøre Kristus og føre oss nærmere Guds vilje.

Vår redaksjonssekretær

er nå Hanne Marit Rygh. Hun hjelper oss noen timer i uken på redaksjonen og er en god avlastning i arbeidet. Her er hun i sving ved skrivemaskinen og svarer på brev.

PIONEREN

— I tjeneste for Kristi legemes oppbyggelse —

- **FELLESSKAP** på Jesu forsonings grunn. Ef 2,14—18. Kristus som menighetens hode og Herre. Ef 5,23. Enhver kristen et lem på Kristi legeme, menigheten. 1 Kor 12,27. I Kristus er alle gjenfødte hverandres lemmer i et organisk livsfellesskap i kjærlighetens sambånd. Rom 12,4. Kol. 3,14. Kjærlighetens talsomhet, Andens enhet binder alt Guds folk sammen i fredens sambånd. Ett Legeme — én And — én Herre. Ef 4,2—6. Den Hellige And virker fram et praktisk omsorgsfellesskap i hjem og menighet som sin frukt. Apgj 2,42—44. Gal 6,22.
- **UNDERVISNING**, inspirert av åpenhet for «hva Anden sier til menigheten». Ap 2,29. På Ordets grunn og ved Andens åpenbaring fremme fostrende og praktisk forkynnelse til andelig vekst og modning. Ef 4,13. Inspirere til disippelskap, tjenestegjerning og åpenhet for Jesu plan med sin menighet i endetiden. Rapportere om vekkelse og fornyelse. Spre kunnskap om Kristus, våre rettigheter i forsoningen, og tillit til Guds ord og løfter.
- **EVANGELISERING** som resultat av Kristi liv i oss. Gal 2,20. Vekkelse og fornyelse som har som mål å gjenopprette det urkristne menighetsliv. Ett i Kristus, for at verden skal tro. Joh. 17,21.

INNHold:

Fremfor alt.....	2
Orientering til leserne.....	3
Åpenhet, gjestfrihet og varme.....	4
De åpne dørers land.....	12
Om å leve i Ånden i vår tid.....	17
En utfordring det er verd å legge ned vårt liv for.....	24
Hvordan pressen skaper sine egne «nyheter».....	28
Bønnens kroppsspråk (2).....	32
Gaveoppdagelse og kallsbevissthet.....	34
Gå ut av hemmelige selskap.....	37
Hindringer for fremgang (6).....	41
Hjem og familie.....	43
Operasjon Ungdomsteam.....	44
Fra misjonsskolen.....	46
Eldste.....	47

De mange møtene vi fikk være med sammen med de innfødte var opplevelser man aldri glemmer. Her er vi dypt inne i skogene i et område hvor man nesten ikke kom fram med bil. Det er Jan Ernst Gabrielsen som taler. Nederst til venstre ser vi en annen nordmann som var med på turen, Rune Dahl fra Mysen.

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Åpenhet, gjestfrihet og varme

Inntrykk fra misjonslandet Kenya

Kenya reisen som Pioneren arrangerte i samarbeide med Jan Ernst Gabrielsen overgikk våre største forventninger. Jeg regnet med at vi ville få se deler av Afrika og deler av det store misjonsarbeidet der ute. Men Gabrielsen hadde lagt opp en reise som på 14 dager gav oss så mange og sterke inntrykk at vi som var med, vil være preget av hva vi opplevde resten av vårt liv. Det ble ingen «turist-reise» hvor man isoleres fra levevilkår i det landet man besøker. Vi ble tatt med «under overflaten» og fikk se noe av den virkelighet som kristne i Afrika lever under i dag.

Fremtidens kontinent

Når vi studerer kristendommens stilling på verdensplan, er det en tendens som blir stadig mer åpenbar. Guds rike går fram i den sørlige del av vår verden, mens den går tilbake på den nordlige halvkule. Afrika f. eks. har i dag flere land som har en langt større prosent kristne enn mange såkalte «kristne nasjoner» i Europa. I årene fremover vil denne tendens bli enda mer tydelig. Kanskje tiden ikke er så langt unna da Afrika vil begynne å

sende misjonærer til Europa. Med tanke på den ekspansjon det kristne budskap i dag har i enkelte land i Afrika, er det av største interesse at vi følger utviklingen og om mulig kan være med å gjøre noe i det historiske høstarbeidet som i dag pågår i disse land. Det kanskje mest interessante land i Afrika i dag er Kenya. Her kan man studere alle de ulike sider ved evangelisering og misjonsarbeide som kan være aktuelle i den såkalte «tredje verden».

Mange misjoner

Gabrielsen hadde et opplegg hvor vi fikk innblikk i en rekke ulike misjoner i Kenya.

Landet har full religionsfrihet, og resultatet av dette godet har blitt et «kreftenes frie spill» i misjonsarbeidet. Særlig kommer dette til uttrykk i de mange pinseretninger som arbeider i Kenya. Bare i Nairobi er det 28 forskjellige pinsemenigheter i virksomhet. Hvor mange retninger som finnes i landet, kan det være vanskelig å få oversikt over. Vi samtalte med noen av lederne i de størst pinseretninger i landet og gir i en egen artikkel en oversikt over noen av disse. På de fleste større steder i Kenya vil du finne en pinsemenighet og en katolsk kirke. Du finner også andre trossamfunn, men pinsevennene og katolikkene dominerer det kirkelige landskap. Dette er en tendens som bare forsterker seg i flere Afrikanske land.

I prinsippet kan hvilken som helst pinseretning rundt om i verden åpne en misjon i Kenya. Vi møtte en pinseretning som hadde 15 evangelister og som helt var drevet av en liten og ukjent gruppering her i Norge.

Om f. eks. Filadelfia Horten ville, kunne vi åpne en pinseretning i Kenya, og f. eks. kalle den «Pentecostal free mission». Det ville ikke være vanskelig å få kontakt med innfødte evangelister som vi kunne tilby plass på vår lønnsliste. Så kan den nye misjonen registreres hos myndighetene, og vi har vårt «eget» arbeide. Vi kan jo bare tenke oss hvordan vi ville oppleve det om «misjoner» fra mange forskjellige nasjoner begynte å åpne ulike pinseretninger i vårt eget land. Det positive trekk i dette bildet er tanken på all den virksomhet som alle disse ulike misjoner driver. Det triste er at disse lett kan komme i et «konkurransen»-forhold til hverandre. Vi så tilfeller der pinselokaler nærmest lå tvers over veien for hverandre. Læremessig er det lite som skiller, men lokalene var bygget av ulike misjoner som får midler fra hvert sitt hjemland og derfor er avhengig av samarbeide med andre menigheter. Andre uheldige utslag er at en forstander eller evangelist som kommer i konflikt med den retning han arbeider for, kan få tilbud om å virke for en annen

I Kenya er det venstre-kjøring. Gående må bruke stier på sidene av veien. Der går kvinnene og bærer sine tunge byrder. Mange deler av landet har et godt utbygget veinett.

retning. På et sted hvor en pinseretning drev et godt og solid arbeide og fikk en menighet som var selvunderholdene, fikk forstanderen tilbud fra en annen retning om bedre lønn og bedre forhold om han ville arbeide for dem. Forstanderen tok med seg halvparten av menigheten og begynte å virke for en annen pinseretning på samme stedet. I dag er virksomheten delt i tre pinsegrupper, og ingen av dem er selvunderholdene.

Økonomi

Slike episoder viser hvor viktig det er at de som støtter en virksomhet i et annet land, er godt kjent med forholdene. Da vil man ikke komme i skade for å investere misjonsmidler i arbeide som konkurrerer og endog ødelegger for gode virksomheter som drives fra før. Bare fra Skandinavia er det kommet flere pinseretninger. Finnene har et stort arbeide i Kenya, og både

Det er aldri vanskelig å samle folk til improviserte friluftsmøter i Kenya. Det er bare å stoppe bilen ved en markeds plass og begynne å samle folk. Her har Jan Ernst fått en interessert tilhørerskare et par minutter etter vi gikk ut av bilen. Han kan tale flytende på deres eget språk og kontakten er som vi ser den beste.

nordmenn og svensker har ulike virksomheter. Disse virksomheter er forholdsvis like i basis og metode, men tross dette drives det nokså uavhengig av hverandre. For en utenforstående overrasker det at det finnes så mange retninger og at viljen til samarbeide syntes å være liten. Årsaken til dette er helt sikkert av økonomisk art. Så lenge en misjon får alle sine midler fra et bestemt land, så driver man sin egen virksomhet, og lar andre drive sin. De innfødte er ofte også sterkt avhengig av misjonene rent økonomisk og kan derfor heller ikke gjøre så meget for å fremme samarbeidet. Et bønne-emne for Kenya må være at de ulike retninger mer og mer skal finne hverandre i felles interesse for å fremme Guds rike, i stedet for å bygge egne «kongedømmer». Etter hvert som nasjonale ledere overtar virksomheter, vil nok behovet for samarbeide bli mer aktuelt.

Pionerer

Det var interessant å besøke en del av de steder som er knyttet til pioner-misjonærene i Kenya. Den første misjonær kom fra Skottland litt før 1850. Han het Dr. Kraft.

Bare noen uker etter han kom fram etter den lange reisen fra England til kystbyen Mombasa, døde hans kone

og datter. Selv fikk han arbeide i mange år for evangeliet i Kenya under de kummerligste forhold før også han ble begravet der ute. Vi så gravene til denne pionerfamilien. Vi besøkte også den store misjonsstasjonen på Nyangori (ved Kisumu i Vest-Kenya) hvor det aller første pinsearbeide i landet begynte. Rektor ved bibelskolen het Michael Otanga, han var forøvrig den eneste taler fra Kenya under verdenskonferansen som pinsevennene hadde i Nairobi. Han kunne fortelle om hvordan en Miller kom dit først i vårt århundre og hvordan Keller overtok stasjonen rundt 1920 og drev et fantastisk pionerarbeide utfra den enkle stråhytta han bodde i, og som han siden ble begravet utenfor. Keller kom fra de Canadiske pinsevenner og startet den første og absolutt største pinseretning i Kenya (Pentecost Assemblies of God) P.A.G. Otanga glødet av begeistring da han fortalte detaljer fra Kellers virksomhet, hvordan han forkynte evangeliet med ånd og kraft, slik at mennesker ble tent i brann for Kristus og spredde ilden over store deler av landet. En pinse-pioner i Kenya fra vår egen tid er Walter Olsen. Hans misjonsinnsats er delvis lite kjent i Norge, men han har vært brukt til å pionere et arbeide som bare kan betegnes som et Guds verk. Vi besøkte en rekke av de menigheter som har sprunget fram fra dette pionerarbeidet. Det var en opplevelse å se disse levende menighetene

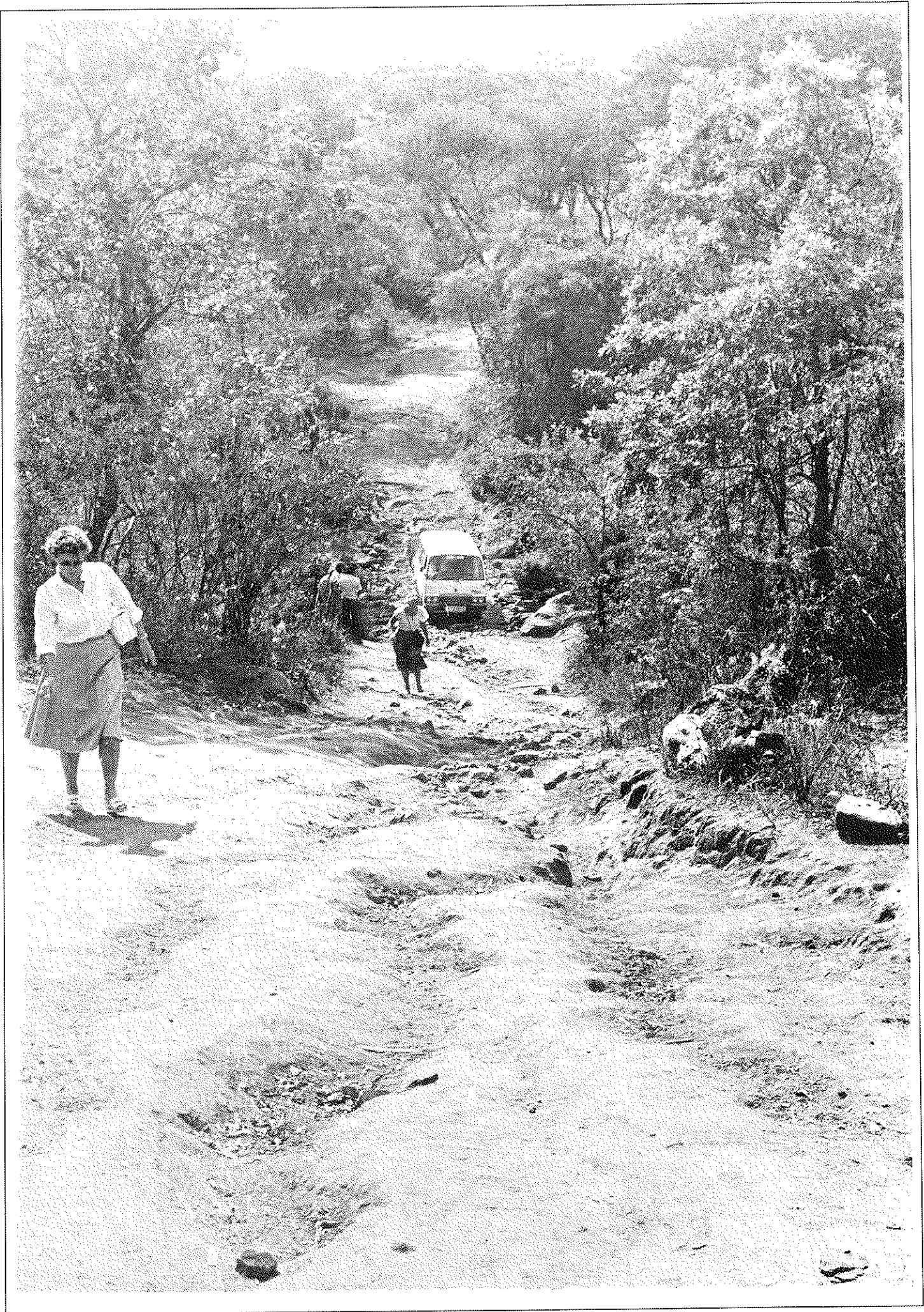
og de mange dyktige innfødte ledere som i dag helt har overtatt arbeidet som nå er i sterk ekspansjon. Det kalles «East Africa Pentecostal Churches». Vi møtte Walter der ute, og så den plass han hadde i de innfødtes hjerter, og fikk glimt fra pionertiden. Håper vi kan komme tilbake med en artikkel med noen av de mange opplevelser han hadde i den første tiden. Vi så også den første kirke han bygget der ute, og stedet utenfor Mombasa hvor han bodde i mange år under de enkleste forhold i et tropisk klima. Man får stor respekt for mennesker som kan utholde slike forhold i årevis, og blir brukt av Gud til velsignelser for tuse-

---

Vi fulgte ingen tradisjonell reiserute, ofte var vi utenfor allfarvei. Her må vi gå ut av bilen slik at den kan komme over elveleie. Langt inne i skogene visste vi at det satt en stor flokk innfødte og ventet på at vi skulle komme.

Her er vi med på et «stevne» utenfor Embu. Når det ble sunget lovsanger så gikk gamle og unge fram på plassen fremfor talerstolen og danset, mens de sang og priste Gud. Endog enkelte av oss trege nordmenn kunne ikke sitte stille. Midt på bildet kan dere se glimt av Anne Lise Leren, Karoline Taraldsøy, Gerd Lilljan Sørvalen og Randi Blandkjenn.

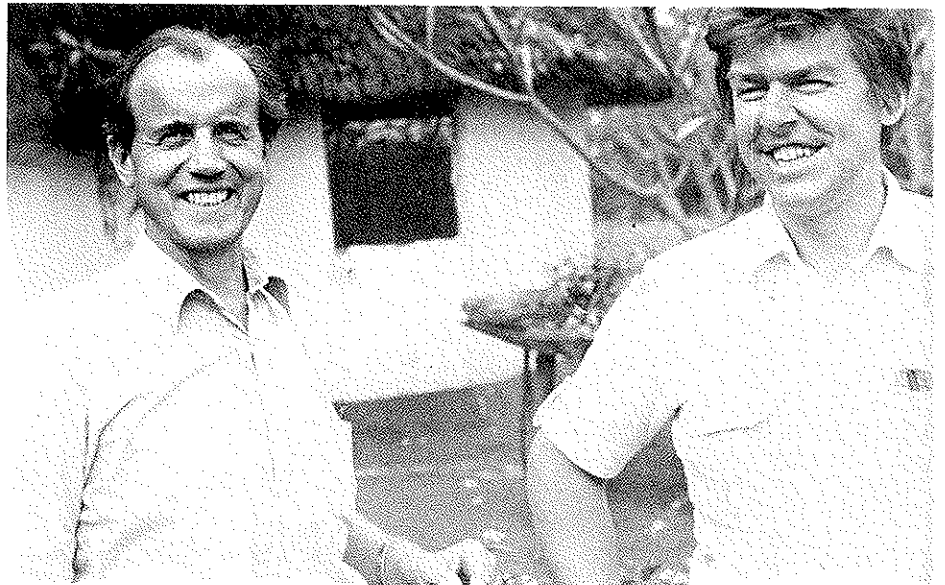

ner. Kan det tenkes en større oppgave og et helligere kall enn å gi sitt liv for mange mennesker? Hvilket privilegium å få være med og støtte et slikt arbeid.

Kenyanske kristne

Alt dagen etter vi kom ut til Kenya, fikk vi møte innfødte kristne. Det var i Kisumu, som ligger ved den vakre Viktoriasjøen, vest i landet. Her har Silas Owiti sitt hovedkvarter, og han og hans medarbeidere mottok oss med en hjertelighet og varme som en bare kan møte i Afrika. Vi kjørte ut i «bushen» så langt at vi begynte å lure på om det fantes folk så langt utenfor allfarvei. Men da vi kom fram til det enkle «lokalet», bygget av trestokker og bladverk, var det en stor forsamling som ventet på oss. Å gå inn på det møtet, mens de innfødte sang av full hals i stor begeistring over å se så mange fra Norge, det må oppleves for å forstå hvilket mektig inntrykk det gir. Sangen og vitnesbyrdene avspeiler et sterkt åndelig liv i menigheten. Her langt ute på «landsbygda», hørte vi et ungdomskor, som jeg vil våge å påstå kunne ha sunget for det mest kresne publikum. Hvilken harmoni, takt og stemmeprakt! Dirigenten kunne ikke være meget over 12-13 år, og det var uforglemmelig å se hvordan han svingte de små, lange armene sine med slik kraft, at jeg hvert øyeblikk ventet å se dem forsvinne ut gjennom løvverket. Når tiden kom for ettermøtet, søkte de i skarer fram med gråt og lengsel. Etterpå ville alle hilse, og vi fikk en forsmak på den hjertelighet, gjestfrihet og åpenhet som vi skulle møte fra innfødte kristne over hele Kenya. Vi ble bedt inn i en av disse typiske runde hyttene, som ikke kunne være særlig over 10 kvm² — men her var det gjort plass for 20 gjester til full middag. Hvilket måltid, hvilket fellesskap og hvilken gjestfrihet av venner som lever i dyp fattigdom i forhold til vår nordiske standard. Vi besøkte områder i Nord Kenya og i Ukambani-distriktet hvor det ikke hadde regnet på to år. Vi så en fattigdom som vi vanskelig kan forestille oss hjemme. Klærne kunne være så fillete at det var umulig å se hva slags stoff det opprinnelig hadde vært. Ansiktene var magre og inntørkede. Men disse hardt prøvede kristne kunne synge og prise Gud med et slikt overskudd av frelsesfryd og glede i Gud at det strålte av de mørke ansiktene. Når så disse lut-fattige venner i slutten av møtet kom fram for å gi oss enkle gaver som de hadde laget i «søstermisjonen», ja da strømmet tårene fritt hos oss alle sammen. Første reaksjon var å avvise slike gaver, det var jo vi som skulle ha mulighet til å gi, men vi

I landsbyen Voi møtte vi den kjente Afrika misjonæren Jon Jøssang, som er en god bekjent av Gabrielsen. Han arbeider i dette området sammen med Bjørge Mæstvad og Even Eftestøl og hustru. De holder alle på med litteratur og radio evangelisering. Et strategisk viktig arbeide i dette området. De er utsendt av Det norske Misjonssambandet.

forstod snart at vi ikke på noen måte måtte frata dem gleden over å kunne gi, for den hadde de bevart tross nødstider.

De største gledesstunder vi hadde i Kenya, det var når vi kunne sitte ned og samtale med de Kenyanske kristne og se den gleden det var for dem å kunne dele tid og samfunn med søsken fra den andre siden av kloden. I Afrika har alle tid for hverandre. De setter stor pris på å samtale og dele samfunn, og ingen ser på klokka i slike situasjoner. Mentaliteten og sinnelaget hos en afrikaner er på mange måter så langt fra våre vesterlandske skikker at det er både velgjørende og tankevekkende å bli kjent med den. Du kan gjerne sitte på et gatehjørne og vente på noen og bare se på menneskene som går forbi. Det vil ikke ta lang tid før noen stopper og kanskje knytter du et nytt vennskap. Du blir glad i slike mennesker som har så mye vennlighet og glede over å kunne gjøre noe for andre. På ethvert sted vi kom, ble vi kjent med kristne som viste oss slik hjertelig åpenhet at når vi måtte skilles etter en kort tid, så hadde vi en følelse av å skilles fra nære venner.

Nairobi

Vi bodde en uke i hovedstaden i Nairobi under pinsevekenes verdenskonferanse og fikk mange inntrykk. Det kommer ut to store aviser på engelsk hver dag. Ved å lese disse, kan man få et ganske godt inntrykk av samfunnslivet i Kenya. Det slår deg bl.a. at det på mange måter er et volds-samfunn. Drap og brutale legemsfornærmelser hører til dagens orden. Særlig er alle typer av lovbrøtere

tydeligvis fredløse i landet. Den som får tak i en tyv e.l., kan ta livet av han uten særlige konsekvenser. Mens vi var i Nairobi, ble en person som hadde utgitt seg for å være politi og på den måten beslagla folks eiendeler, forfulgt av en rasende hop. Da de fikk grepet mannen, gikk de straks i gang med å stene han til døde. Vi så et stort bilde av denne forferdelige scenen i «Daily Nation» dagen etter. På flere av de hotellene vi bodde, rundt om i landet hadde de nattevakter som var utrustet med pil og bue. Pilene var forgiftet, og om man oppdaget inntrengere på området, ble de skutt og drept uten varsel. Nattevakter og sikkerhetsanordninger så vi over alt, så det er tydeligvis et problem i et så fattig land, at det finnes så mange som ville stjele om de fikk anledning til dette. Ingen i vår gruppe opplevde å miste noe p.g.a. tyveri, men vi hørte om andre som var mer uheldige. Et annet kapittel i samfunnslivet er trafikk-kulturen, eller mangel på denne. Sertifikat var tydeligvis enkelt å få, for kjøringen var ofte uvøren og uten respekt for trafikkregler. Front mot front kollisjoner så vi mange av og trafikkoffrene var mange. Bare buss-selskapet hadde på få måneder drept over 30 mennesker med sin kjøring. Mens vi var i Nairobi, rygget en av disse bussene over en mor med et barn, og alle tre omkom. Også denne tragiske hendelse kunne vi se avbildet i pressen, bilder som heldigvis aldri ville ha kommet i norske aviser. Ellers var avisene fylt av mye godt og velskrevet stoff. Hver dag kom minst en side med innsenderbrev som tok opp ulike samfunnsproblemer, som f.eks. korrupsjon hos politiet. Forsidene hadde som regel oppslag om den seneste utviklingen av rettsoppjøret med de som var inn-

blandet i kuppet mot president Moi. Vi kom dit bare en måned etter kuppet, men så ingen ytre spor etter kamper og robbing. Bilde av president Moi hang på et hvert kontor, forretning, hotell eller spisested. Vi ble fortalt at hvis ikke et slikt bilde fantes, ville virksomheten straks bli stengt. Nairobi er i sentrum en pen by. Høye bygninger med arkitektoniske særpreg gir inntrykk av storby. Vakre parker og beplantninger skaper trivsel, men du skal ikke gå langt utenfor sentrum før du finner store brakke-byer eller klynger av skur laget av bølgeblikk. Å være fotgjenger i sentrum krever oppmerksomhet. Det hjelper ikke det minste å bruke de merkede fotgjenger-overganger. Gatene er bilenes enemerker og fotgjengere er bare i veien. Derfor ser du deg nøye om før du krysser gaten, men plutselig kommer en bil i stor hastighet rundt hjørne og fra den kanten du ikke ventet (det er venstre-kjøring i Kenya!). Da gjelder det å sprinte, enten tilbake eller over til andre siden. Når bilføren oppdager en fotgjenger trampes det ofte ekstra på gassen. Hastighetsregler var det liten respekt for, de mange politi-kontrollene langs veiene gikk ut på helt andre ting enn trafikk-sikkerhet. Det er mange tett-steder i Kenya, men Nairobi er den eneste storby. Om kvelden ser du vakter som sitter og passer på butikker og kontorer hele natten. De gjør gjerne opp bål på fortauene, for Nairobi ligger så høyt over havet at det kan være kjølig.

Bibelskoler

Et annet trekk ved Nairobi er at det finnes flere gode bibelskoler som trekker studenter fra hele Øst-Afrika. Vi besøkte «Nairobi Pentecostal Bible College» som er det eneste arbeidet det engelske «Assemblies of God» driver i Kenya. Her underviser flere av Storbritannias dyktigste bibellærere, og studentene kan få en treårig utdanning om de ønsker det. Rektor G. Hawkslem som var en god venn av Gabrielsen, gav oss en grundig orientering om skolen. Her har afrikanere fra mange land fått en solid og grundig innføring i Guds Ord. Mange av disse er i dag nasjonale ledere. Evangelister og pastorer fra «East Africa Penecostal Churches» som ønsker en videre-utdanning har gått der. Da vi besøkte skolen var 8 av de 50-60 elevene fra denne gren av pinsebevegelsen. Walter Olsen har bygget en stor bibelskole i Meru, den må alle som skal ut i virksomhet gå på først. Der får de en grunnleggende bibel-undervisning, det er viktig i et misjonsland. Det imponerende er at denne bibelskole har flere dyktige innfødte bi-

bellærere som har gått på skoler lik denne i Nairobi. Andre har gått på misjonsskolen i Sarons Dal eller på bibelskoler i USA. Vi besøkte også «Pan African Christian College» som Morris Cerullo i sin tid kjøpte av myndighetene. Da het det «Lumuba Iniversitetet» og var bygget av russerne for å påvirke studentene med marxisme. I dag har Canadiske pinsevenner overtatt stedet og driver undervisning som fører fram til teologisk eksamen, universitetet er tverrkirkelig og har elever fra mange ulike kirkesamfunn. Også amerikanerne har en stor bibelskole i Nairobi som heter «East Africa School of Theology». Man skulle tro behovet var rikelig dekket, men også de norske og svenske pinsevenner har startet bibelskole i Nairobi. Den ligger fint til utenfor byen i et strøk som heter Karen, etter den danske forfatteren Karen Blixen som drev en kaffe-farm i dette området fra 1913 til 1931. Denne skolen ligger langt fra det området som norske pinsevenner arbeider. Norske og svenske misjonærer bytter på å undervise der. Skolen er 1-årig.

Skiftende landskap

Her hjemme forestiller vi oss gjerne Afrika som et tropisk område dekket av jungel. Men når du reiser omkring så meget som vi gjorde i Kenya, blir du slått av to ting. Først og fremst det skiftende landskapet, så de skiftende temperaturer. Himmelen skifter i alle mulige lysvirkninger, landskapet er fra ørkenområde til frodig planteliv. Den typiske «jungel» så vi lite til. Den finnes bare i spesielle varme og fuktige områder. Mye av Kenya er høyland som har en behagelig temperatur året rundt, ikke ulikt den varmen vi er vant til på sommertiden hjemme. Nede ved kysten og i lave områder inne i Kenya derimot, kan det bli temmelig varmt. Selv om vi var der på høsten (eller våren syd for ekvator) så merket vi hvor solen kunne brenne i disse områder.

Over alt ser man de små runde eller firkantede hyttene, som er hjemmene for over 90 % av befolkningen. Det er svært få som bor i murhus som kan nærme seg den vestlige standard. Å være husmor i Kenya må være verdens hardeste yrke. Hun må ofte gå lange veier hver dag for å hente vann, og bære disse blytunge vannkannene hjem. Hun må sanke ved og hugge den. Alt som skal til en husholdning må hun bære på rygg, skuldre eller hode lange veier. Mannen nedlater seg nesten aldri til å bære noe. Når hun skal lage mat, må hun sitte bøyd over et ildsted. Skal

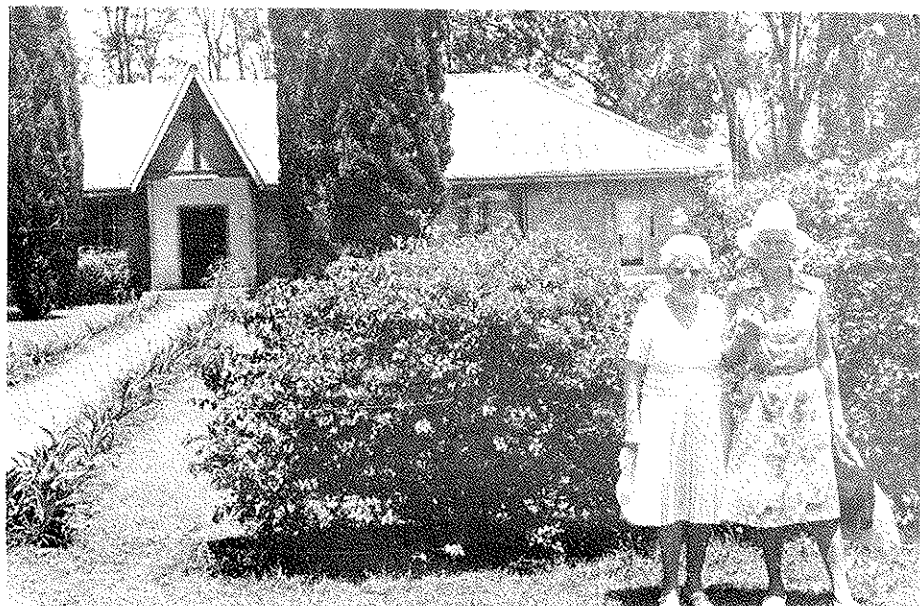
hun vaske klær må hun ofte gå med vasken lange veier for å finne et vaskested.

Norske misjonærer

Vi fikk møte flere av de norske misjonærene som arbeider i Kenya. I Kisumu møtte vi Astrid og Arne Tveter som driver stasjonen på Nyambare Hill sammen med to andre søstre. De har ansvar for ca. 40 evangelister og forstandere som driver en utstrakt virksomhet i dette området. Astrid som er lærerutdannet underviser også på bibelskolen på Karen. Vi møtte ekteparet Hovden som er engasjert i et byggeprosjekt for Norad, det gir god kontakt og tillit blant folket. Et høydepunkt var det å komme til Tessalia hvor de fleste av de norske pinsemisjonærene har sin hovedbase. Vi ble hjertelig mottatt med kaffe, brus og norsk bakeverk og vist rundt på det vakre anlegget som bl.a rommer barnehjem, poliklinikk, skole både for innfødte og en for misjonærbarna. Ut fra denne stasjonen har man også oversyn med de innfødte forstandere og evangelister som er knyttet til arbeide. De norske pinsevenners misjon utgjør en forholdsvis liten pinse-retning i Kenya, med ca. 10.000 medlemmer. De har konsentrert sin virksomhet i Vest-Kenya ikke langt fra Kisumu. Det er også en av de få pinsemisjoner som ikke har overlatt ledelsen til de innfødte. Virksomheten ledes av en komité hvor misjonærene sitter. Det er også noen innfødte med, men alle styreverv innehas av misjonærene. Ola-Emil Sprakehaug er for tiden formann i komitéen og bestyrer på Tessalia.

Man blir grepet, inspirert og velsignet når en ser nordmenn i arbeidet for evangeliets fremme i et land som har åpnet seg så meget for det gode budskap som Kenya har gjort. Det som gjorde sterkest inntrykk var å se den store gjerning Jan Ernst Gabrielsen har fått være med å utføre. Han sier ikke så meget om hva han selv har utført, men roser gjerne andre. Blant flere andre ting har han vært med å åpne tre ulike nybrotts-virksomheter som hver for seg i dag består av en rekke menigheter. Vi skal komme tilbake med et intervju med Jan Ernst om noe av det han har fått være med på og synspunkter på misjonsarbeide. Hans evne til å finne dyktige innfødte medarbeidere og inspirere disse i arbeidet var gledelig å registrere. Over alt vi kom i Kenya ble vi mottatt med åpne armer når de oppdaget Jan Ernst i reisefølget. Han er ikke av de som begrenser sin kontaktflate til en krets av meningsfeller. Vi besøkte også en av Misjonssambandets pionermisjonærer i Afrika, Jon Jøssang i landsbyen Voi, som ligger

midt mellom Nairobi og Mombasa. Der var også ekteparet Eftestøl og Bjørg Mæstad. Disse venner er engasjert i radio og litteraturarbeide, forkynnelse i menigheter og i høyere skoler. De så at dette var det mest riktige og effektive evangeliseringsarbeide i dette område. Siden det var flere gode evangeliske menigheter i området fra før, ville de ikke bygge enda en, men heller evangelisere gjennom litteraturarbeide og media. Det var godt å møte den innstillingen i et land hvor de fleste misjonærer er opptatt av å bygge, «sine» menigheter uansett om det er en god kristen virksomhet igang fra før. Som disse venner sa: «Hovedsaken er å nå mennesker med evangliet.» Et slikt strategisk evangeliseringssyn er viktig å ha i dagens Kenya.

Sofie Larsen (88 år) og Marie Gundersen (75) utenfor bibelskolen på den første misjonstasjon som pinsevennene grunnla i Kenya, på Nyangori utenfor Kisumu.

Samhold

Vi hadde en enestående gruppe på nesten 30 deltagere i løpet av de tre ukene vi var der. Tross et anstrengende og fullpakket opplegg så var alle takknemlige og glade over alt vi fikk være med på. Samholdet i reisefølget var hele tiden det beste. Fra den eldste på 88 år (!) til den yngste på 26 var det enighet om at dette var en tur vi aldri ville glemme. En av deltagerne hadde tidligere vært i Kenya i 2 år. Hun sa at vi hadde sett og opplevet mere på 14 dager enn hun hadde på de 2 år hun bodde der. Et slikt reiseprogram til Kenya vil jeg håpe Jan Ernst kan legge opp flere ganger, slik at også andre får anledning til å oppleve et møte med landet i hjertet av Afrika. Det er utrolig hva man kan få med på 14 dager. Vi ba noen av deltagerne summere opp noen hovedinntrykk fra turen.

Voldsomt Interessant

Gruppens to eldste deltagere var Sofie Larsen fra Vigrestad (88 år) og Marie Gundersen, Sannes (75 år). De var med på alle utflukter, reiser og møter vi hadde i disse tre ukene. Ikke bare tok de hånd om hverandre, men var til oppmuntring og hjelp for oss andre. Da Sofie kom til Kastrup flyplass i København på hjemturen, gikk hun med en slik fart at vi var enige om at hun var mer sprek nå etter disse tre anstrengende uker i Afrika enn da hun reiste ut. Her er deres inntrykk:

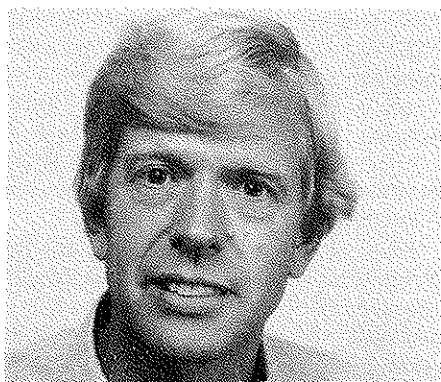
Vi trodde ikke eldre kunne være med på slike turer. Men da jeg hørte om reisen under stevnet i Kvinesdal fikk jeg håp, forteller Marie. Jeg spurte Jan Ernst Gabrielsen om jeg som var

så gammel kunne reise! «Den som er sprek nok til å delta på stevnet i Sarons Dal kan være med til Kenya» svarte han. Det avgjorde saken for meg, jeg besluttet å dra. — Alle sa jeg var gal, ler den 88 årige Sofie. De trodde ikke jeg skulle komme levende hjem, men jeg fikk helt fred for å reise. Vi angret ikke et sekund på at vi dro, dette har vært voldsomt interessant. Alle var så hjelpsomme mot oss eldre, og når det

gjelder Jan Ernst så er han nesten «fullkommen» mener de to. Desto mer vi så det arbeidet han var med i der ute desto større respekt fikk vi for han. Et sterkt inntrykk gjorde også den innbyrdes kjærlighet de troende hadde til hverandre og til oss. Glem ikke å skrive at lovsangen gjorde et mektig inntrykk og at vi enten var på større teltsteder eller ute i «bushen» møtte vi en veldig vennlighet.

Takker Gud at jeg fikk være med

JAN ARILD RINGNES er søndagsskolebestyrer i Filadelfia, Drammen, og daglig leder av et forsikringsfirma i byen.

Det var en tur med mange fantastiske opplevelser. Det mest interessante var alle de møtene vi fikk være med på sammen med de innfødte. De var fattige på materielle ting, men var rike i Gud. Det var en opplevelse og se deres glede i Kristus og merke den sterke, åndelige atmosfæren. De måltidene vi fikk ha hos de innfødte, glemmer jeg

aldri. Vi var bl. a. sammen med Silas Owiti i en liten, rund hytte, og de delte med oss av sine retter, og maten smakte virkelig godt. Møte med Samburu-folket i nord var noe helt spesielt. Vi besøkte en venneflokk på 40 stykker på det lille stedet Archers Post og likeså pastor Julius Chochoras enkle hjem. Både lokalet og forstanderboli-gen var et par leide skur. Denne turen ble en opplevelse, helt annerledes enn jeg på forhånd hadde tenkt. Jeg ble veldig imponert over å se hvor dyktig de innfødte ledet sine menigheter med stor fremgang. Jeg takker Gud for at jeg fikk være med og oppleve dette!

Jeg lærte mye

EVA KALVENES arbeider som helse-søster. Hun er også misjonskasserer i Filadelfia, Horten.

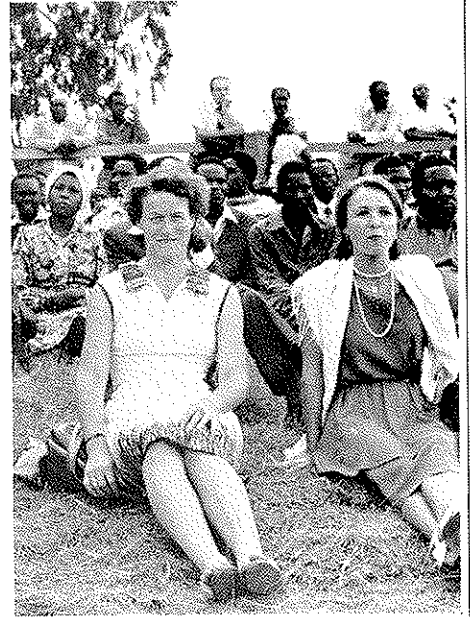
Vi fikk være med på et tettpakket og allsidig program som gav oss rike opplevelser hver dag. Vi opplevet alt fra inspirerende møter sammen med de innfødte i deres enkle «kirker» til dans i lovsang og tilbedelse over frelsen, i friluftsamlinger, så støvet ble som en

«Utståling av glede»

BRIT OLIMSTAD fra Kristiansand er helsesøster og har tidligere arbeidet to år i Kenya i helsesektoren, her er hennes inntrykk:

Kenya er kontrastenes land på nesten alle områder, man mottar mange og sterke inntrykk på en slik reise. Jeg ble grepet av den nasjonale vitners pågangsmot, visjon og innsatsvilje for evangeliets fremme. Vi møtte vitner som gikk til fots i flere dager under brennende sol og oppakning bærende med seg, for å nå sine landsmenn med det gode budskap. Jeg glemmer heller ikke de kristnes utstråling av glede både i ord og handling. Vi møtte omsorg, gjestfrihet, gavemildhet tross fattigdom. Denne turen gav meg mektig inspirasjon for misjonens sak.

«herlighetssky» over oss. Vi hørte barne- og ungdomskor på avsidsliggende steder som sang så vakkert flerstemt at hjertene smeltet. Vi møtte evangelister som arbeidet i Kenyas fattigste områder, og selv var de så fattige at de måtte gå «mil etter mil» for å spare noen kroner til bussen, for å bringe evangeliet til nye landsbyer. Deres glød for å vinne andre vil jeg sent glemme. Midt i sin fattigdom gav de oss hjertelighet og gjestfrihet. De ville så gjerne gi oss det beste; de var virkelig preget av Jesus. Jeg lærte mye i møte med de innfødte kristne. De hadde ikke sin glede og tillit i materielle goder, men i Jesus. Kontrasten ble slående da vi kom til Kastrup (København) på hjemturen og møtte luksuslivet, stresset og misnøyen som er så typisk for vår kultur. Selv de mest fantastiske safari-turene vi hadde, hvor vi så store flokker av ville dyr, bleknet i forhold til samværet med de innfødte. Det gledet meg å se den gjensidige respekt som det var mellom Gabrielsen og afrikanerne. Jeg har fått ny innsikt i misjonærenes hverdag og øket inspirasjon til å være med på hjemmefronten.

Bli kjent med

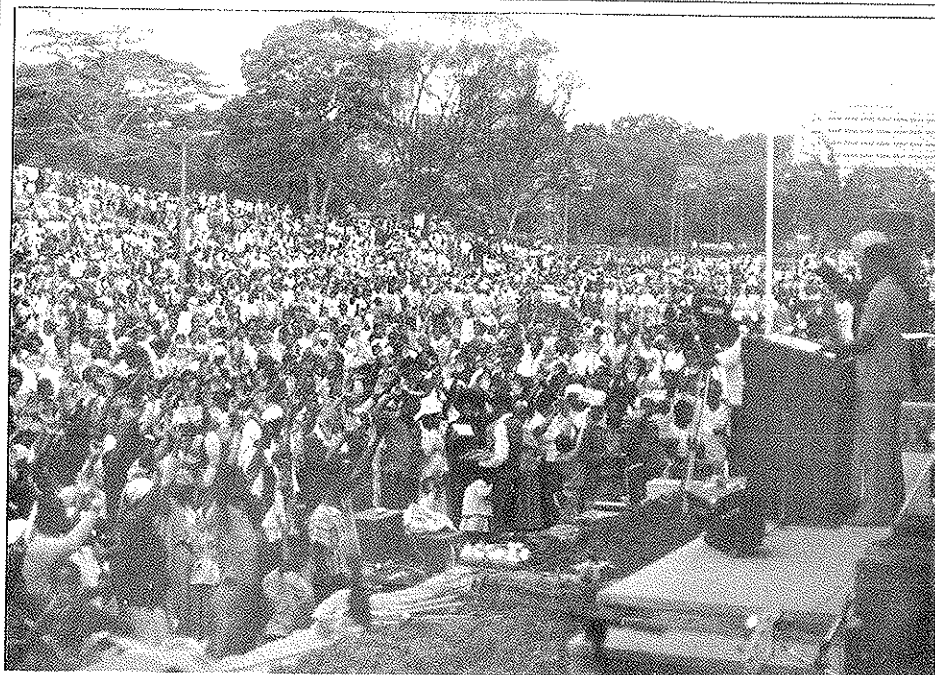
PIONEREN

Nå er tiden inne
for å abonnere for
1983

Få med deg alle
nummer i året som
ligger foran. Du vil
få mye stoff til
inspirasjon og
informasjon.

PIONEREN

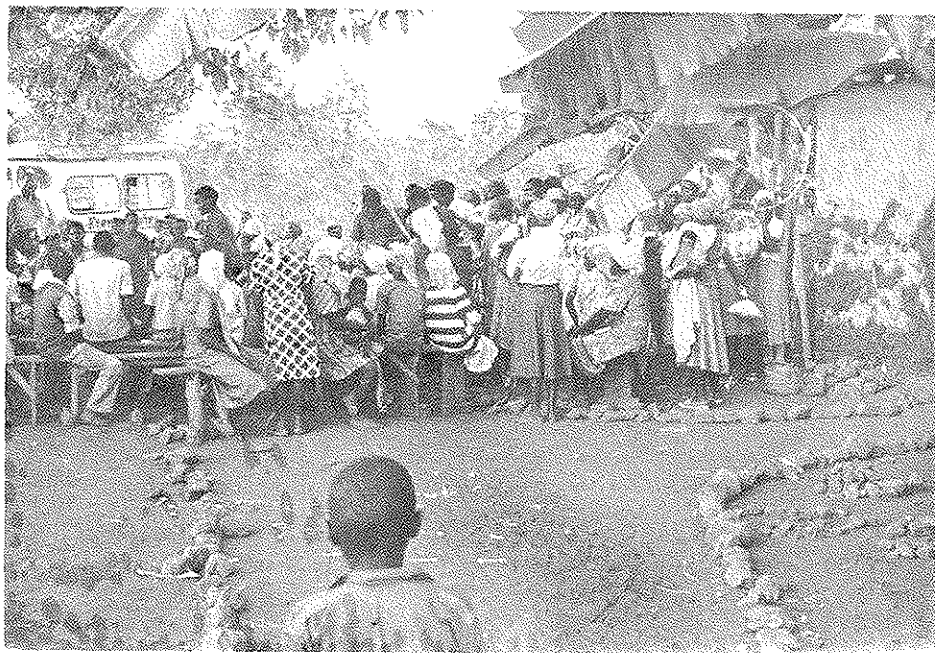
**leses av
kristne i alle
leire,— En
annonse når
langt.**

Tusener søker frelse i Kenya i dag. De fleste kirkesamfunn har økt sterkt de siste årene. Her ser vi mennesker søker fram til frelse i Uhuru-park i Nairobi, mens Zimmerman underviser dem om de første skritt på «livets vei».

Å få den kristne virksomhet plassert innen for rammen av tall og statistikker er ikke mulig. Men det er mulig å få visse antydninger om kristendommens stilling i et land også ved hjelp av tall. Vi skal her gi noen av de opplysninger vi har vært i stand til å samle om Kenya, men særlig vekt på de større pinseretninger i landet. Men vi tar alle forbehold om at de tall som blir oppgitt, ikke må regnes som eksakte opplysninger. Det er flere måter å telle medlemmer, forsamlinger og forkynnere på, men vi har forsøkt å holde oss til de noe lavere tall fremfor de større.

Mange forsamlinger har ikke eget lokale, da kan de samles under et stort tre slik de har gjort her. Innfødte evangelister når ut til de ulike stammer og språk og nye menigheter blir grunnlagt.

Mange kristne

Er Kenya i ferd med å bli en av verdens mest evangeliserte nasjoner? Når vi ser hvordan kristendommen styrker sin stilling i landet fra år til år og den utrolige vekst som har skjedd i 1970-årene og den vekst man forventer nå i 80 årene, kan en undres om ikke Kenya er i ferd med å bli et såkalt «kristent» land. Under verdenskonferansen ble det opplyst at landet nå har 9 millioner kristne. I «Operation World» oppgis det at alt i 1978 var 70 % av landets innbyggere kristne. Svenske «Dagen» publiserte opplysninger om at $\frac{3}{4}$ av befolkningen er kristne. Det er klart at det finnes mange «nominelle kristne» i slike statistikker, slik vi ikke minst i Skandinavia er kjent med. Men det finnes nok langt flere virkelige kristne i Kenyas kirkebø-

Tekst/foto: Rolf Erik Janøy

De åpne dørers land

Spredte opplysninger om kristendommens stilling i Kenya

ker enn i de norske. Hvis en hedning er det samme som en person uten den kristnes personlige forhold til Kristus, da er det ingen tvil om at Norge er et langt mer hedenske land enn Kenya.

Enten du går på gatene i Nairobi eller besøker en landsby ute i landet, vil du få langt flere inntrykk av kristendom i hverdagen enn i vårt eget land. Du møter ofte folk som i ledige stunder sitter og leser sin bibel. Friluftsmøter av alle slag er et vanlig syn, og de kristne vitner frimodig, glad og i god betydning stolt, om hva de står for. Den vanlige kenyaner hører gjerne og

med stor interesse forkynnelse og bibelundervisning. Vi kunne f. eks. stanse på en markeds plass og begynne å samtale med folk. Straks var det en stor flokk rundt oss. Spontant kunne deltagerne fra gruppen gi sine vitnesbyrd mens folket trengte seg ivrig på for å høre hvert ord. Mange av tilhørerne kunne rope «Amen» og «Takk og lov», fordi de alt var kristne. Visst finnes det hedenskap i Kenya. Mange lider under uhyggelige skikker og overtro. Mens vi var i landet, ble 100 små gutter «omskåret» i en landsby, flere av disse ble lemlestet for livet og ble alvorlig syke. «Omskjæringen» var uduelig til oppgaven, eller sterkt beruset. Han ble fengslet og tiltalt for sin ugjerding. Misjonærene kan fortelle rystende historier om hva hedenskapet kan føre til av lidelser og mørke. Det er enda mange og store oppgaver for evangeliseringen av landet. Det er også flere områder hvor evangeliet har vært lite forkynt. Men kenyanerne har nå en «hær» av forkynnere og legfolk som daglig vinner nye mennesker for Gud og inntar nye områder. Misjonærenes hovedoppgave i dag må uten tvil være å dyktiggjøre og selvstendiggjøre de innfødte, og hjelpe til med pionerarbeide på helt nye felter. Bibelundervisningen bør stå sentralt når de gjelder arbeidet med å skape sunne og selvstendige menigheter.

Veldig vekst

Europa er vi vant til å tenke på vekkelser som noe som hørte tidligere tider til, vi glemmer at mange steder i verden pågår en vekkelse som er større en de «vekkelsestider» man noen gang har opplevd her hjemme. I 1971 var det ca. 2,5 millioner kristne i Kenya (Ifølge Kenya Churches Handbook) I 1978 er tallet rundt 6 millioner (Operation World) og i dag rundt 9 millioner. Om kort tid regner man med å passere 10 millioner kristne i et land med ca. 17 millioner innbyggere og som for tre - fire generasjoner side om trent ikke hadde noen kristne.

26 % av folket er katolikker (i tillegg komme 2 % ortodoks), 26 % protestanter fra ulike misjonskirker, og 15 % tilhørere uavhengige afrikanske menigheter. Den katolske kirke har investert store summer i Kenya, og har vakre kirker og misjonsanlegg over store deler av landet. Om man regner sammen de mange pinseretninger, er de kanskje den største evangeliske gruppen på ca. 1,2 millioner. Den engelske kirke (Anglikanerne) har også flere retninger med rundt 800.000, og Africa Inland Church, som var en av de første misjoner i Kenya (1895), er en tverrkirkelig retning på evangelisk

grunn har antagelig rundt 6-700.000 medlemmer. Metodistene og Frelsesarméen har rundt 100.000 hver og kvekerne har ca. 1 million. Disse tall refereres med stort forbehold, da vi ikke har hatt adgang til de siste statistikker for disse kirker.

Problemer

Mangel på modenhet blant innfødte ledere og legfolket har flere årsaker, men først og fremst mangel på systematisk og god bibelundervisning.

Fostringen av et myndig og stabilt lederskap for de lokale menigheter, har fått høy prioritet de senere årene. Vi fikk møte mange innfødte forkynnere og ledere som tydelig viste at det er meget godt materiale blant kenyanerne. Om de blir gitt muligheter, tillit og personlig undervisning, så kan man utvikle tjenester og lederegenskaper hos kenyanerne som står fullt på høyde med de en misjonær kan fylle.

Navnkristendom er et problem i alle menigheter i Kenya. Når man forstår hvor store skarer som har kommet med i kirkene på kort tid, og hvordan de fleste misjoner har prioritert sosiale oppgaver innenfor skole og helsevesen, fremfor menighetsarbeide og opplæring av ledere, må resultatet bli at mange ikke er godt nok kjent med sin kristne tro. Splittelser i alle variasjoner er en tragedie i Kenya. Ikke bare har de fått en import av alle vestens nasjonale og læremessige splittelser, men det har vært mange splittelser på afrikansk grunn som ytterligere har skapt en forvirring av kirkesamfunn og retninger. I 1971 var det registrert 224 ulike kirkesamfunn i landet. Det har sikkert bare øket. I Kenya er det 35 ulike stammer som taler over 50 ulike språk, og stammemotsetninger er et stort problem også for den nasjonale samling. De fleste nye retninger som oppstår i Kenya, har stammemotsetninger eller ulike syn på skikker som årsak. Kulturmotsetningene kan være mange når stammene er så ulike.

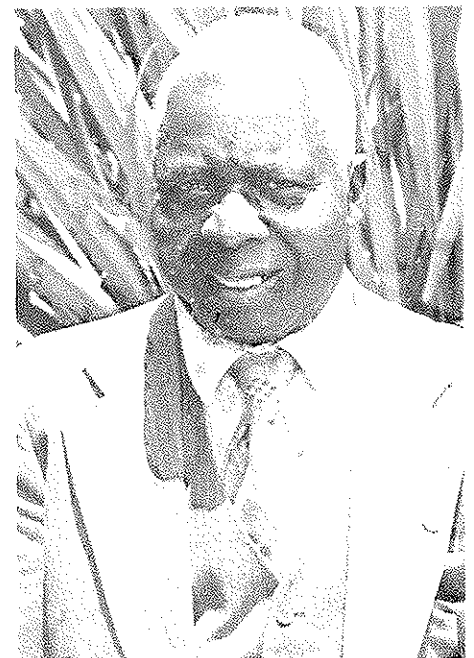
Kulturkollisjoner kan det også bli når misjonærer fra nordlige kulturer møter afrikanske skikker. Kenya er under et sterkt kulturpress fra nord på mange områder. Glørete reklame for et ukjent sigarettmerke og en kjent leksedrikk «krydret» hver eneste landsby over hele Kenya. Gjennom massemedia blir de påvirket av materialisme og oppløsning av verdinormer. Gjennom den store turismen får de inntrykk av en helt annen levestandard og stil enn de selv er vant med. Det må derfor være en oppgave å oppmuntre kenyanerne til å ta vare på alt det gode i deres egen kultur, som en motvekt mot den store kulturimport som i dag

skjer i et så åpent land som Kenya. Det er viktig for misjonærene å forstå forskjellen på den nasjonale kultur og hedenskap, og ikke uten videre sette likhetstegn mellom disse. Like viktig er det å forstå at våre nasjonale skikker ikke uten videre passer i Afrika.

Som en kuriositet kan det nevnes at det har vært misjoner som f. eks. har pålagt sine evangelister å bruke slips. Som kjent er slips en nokså ny europeisk mote som egner seg dårlig for det afrikanske klima. Under stekende varme har innfødte evangelister måttet gå lange veier med sin bibelveske, iført svart dress og slips!

Mens vi var i Kenya, forsøkte vi å kontakte de nasjonale lederne for de største pinseretninger i landet. Her er noen av de opplysninger vi fikk med oss, ufullstendige, men interessante.

Den største pinseretning

Shem Irahgi, er lederen for PAG, det største pinsesamfunn i Kenya med 500.000 medlemmer.

kalles for «Pentecostal Assemblies of God». (P.A.G.) Den begynte i 1910 og er således absolutt den eldste pinseretning i Kenya. Det var Canadiske pinsevenner som startet arbeidet i Vest-Kenya, men i dag arbeider de over hele landet. De har et stort litteraturarbeide og driver bibelskole på det stedet hvor arbeidet ble startet (Nyangori, rett utenfor Kisumu). I Nairobi driver de et stort trykkeri og forlag (Evangel Press, Evangel Publishing House). Vi besøkte dette imponerende senter for litteratur til hele Øst-Afrika. Selv om de fremdeles har hjelp fra canadiske misjonærer, har de innfødte overtatt ledelsen av arbeidet. Jeg møtte den øverste lederen

(General Superintendent) Shem Irahgi, og han kunne fortelle at de som et organisert pinesamfunn førte nøye statistikk. På grunn av det materialet kunne han fortelle oss at samfunnet (P.A.G.) nå regner med å ha 500.000 medlemmer fordelt på 2000 menigheter. De har 1500 forkynnere i virksomhet og har vært selvstendige siden 1964. I 1952 hadde de besøk av Nikolaus Bengu og hadde store kampanjer som skapte vekst. De har også hatt god hjelp av canadiske vekkelses-evangelister.

Støttet av T.L. Osborn

Det nest største pinesamfunn i Kenya kaller seg «Pentecostal Evangelistic Fellowship of Africa» (PEFA) Det er engelsk språklige pinseretninger fra USA, Canada, England og New Sealand som begynte arbeidet i Kenya rundt 1940, som sammen dannet PEFA. (International Pentecostal Assemblies og Elim Missionary Assemblies) De har siden 1957

De afrikanske kristne lever under fattige og enkle forhold, men det er sjelden å se slik oppriktig og sterk glede over frelsen. Både i sang og bønn så engasjerer de seg på en måte som skaper en sterk atmosfære for Ordets forkynnelse.

Walter Olsen er grunnleggeren av «East Africa Pentecostal Churches» som i dag har 645 menigheter og er en av de mest ekspansive og største pinseretninger i Kenya i dag. Han har helt overlatt all ledelse av virksomheten til de innfødte. Her er han sammen med tre brødre som leder arbeidet ved deres bibelskole i Meru, som vi ser i bakgrunnen.

samarbeidet med den kjente misjonær-evangelisten T.L. Osborn. Fra -57 fram til 1970-årene har Osborn hatt store kampanjer i Øst-Afrika. Hans organisasjon har også støttet hundrevis av innfødte evangelister i PEFA. Han har hatt store predikantseminar (med 5000 forkynnere tilstede), og hans bøker og skrifter er spredt i store opplag over hele Kenya. Osborns kampanjer førte til en veldig vekst, over 200 nye menigheter i enkelte år. I dag har de ca. 1000 menigheter med ca. 150.000 medlemmer. De har 750 evangelister i virksom-

het skjønt støtten fra Osborn til dem opphørte helt fra 1980. Virksomheten ble overlatt til de innfødte ledere i 1960. Lederen er Erastus Otieno (General overseer) som har med seg et styre på 7. Bare en av 50 misjonærer PEFA ennå har i arbeide, er med i dette lederskapet.

Walter Olsens trosmisjon

Walter Olsen var opprinnelig utsendt fra norske pinsevenner, men ved sine utradisjo-

nelle virkemeter mistet han sine faste støtter og beynte sin egen trosmission i Mobassa i 1953. Han talte på markedsplassen og forstod helt fra første stund betydningen av å gjøre de innfødte som han ba til Gud, til medarbeidere for evangeliet. Siden spredte virksomheten seg til Meru og Embu-områdene som er ganske tett befolket, og nye menigheter sprang fram på rekke og rad. I dag heter denne virksomheten «East Africa Pentecostal Churches» og er en av de større pinseretninger i Kenya. De innfødte har nå helt overtatt ledelsen av arbeidet. De har nå 645 menigheter, over 600 evangelister og 30.000-40.000 medlemmer. Arbeidet ledes av et råd på 11 representanter fra hvert av de distrikt hvor EAPC arbeider. Disse velges for 3 år av gangen på generalforsamling hvor hver menighet kan sende sine representanter. Det daglige arbeidet ledes av formann, kasserer og sekretær som alle er stasjonert ved hovedkontoret i Meru. Denne retningen har i dag en rekke dyktige innfødte ledere som er fostret gjennom mange år. De driver en meget ekspansiv virksomhet og forsøker unngå å virke der hvor andre pinsevenner alt arbeider. Vi besøkte mange av deres menigheter og fikk samtale med flere av deres dyktige forkynnere. Alt vitnet om et arbeide som er i god vekst og som vil styrke sin posisjon som en hovedretning innenfor landets pinsevekkelse.

Finske pinsevenners arbeide

I 1949 begynte finske pinsevenner det arbeidet som i dag kalles «Full Gospel Churches of Kenya» (FGCK). Selv om de skandinaviske pinsemisjoner har syn for de lokale menigheters selvstyre, så viser det seg i praksis her ute at det er behov for et organisert samarbeide. Etter at de innfødte har overtatt også dette arbeidet, har de årlige generalforsamlinger hvor de velger en komité og en formann som leder arbeidet. Formannen heter nå Hesekiel Kiptoo. Komitéen har 10 andre medlemmer hvor også noen av de mange finske misjonærer som fremdeles arbeider her ute, er med (ca. 40 misjonærer). De driver en bibelskole på Koru og en del sosialt arbeid. De har ca. 600 menigheter med 30-40.000 medlemmer. Antagelig har de 4-500 innfødte evangelister i virksomhet. Vi fikk ikke tak i direkte opplysninger om dette arbeidet, så tallene bygger på antagelser utfra offisiell statistikk.

Silas Owiti

Silas er kjent for sine mange besøk i Norge, og han har også besøkt Sverige, Finland, England og

Silas Owiti på tomten som de har kjøpt for å bygge bibelskole. Her forklarer han sine planer for Kjell Våraker fra Drammen. I bakgrunnen er det fin oversikt over storbyen Kisumu hvor Silas bor og har som utgangspunkt for sin virksomhet i «Voice of Salvation & Healing Church».

USA. Han er i dag grunnlegger og leder av bevegelsen «Voice of Salvation & Healing Church». Det var en av de første nasjonale kirkesamfunn som ble registrert hos myndighetene 1956. Silas er en lederpersonlighet med en sterk stilling blant de kenyanske pinsevenner. Han var med i den lokale komité som forberedte verdenskonferansen i Nairobi, og var også en sterk talsmann for å få denne konferansen til Kenya.

Navnet på bevegelsen er valgt for å markere at deres menigheter ønsker å være en røst som forkynner Kristi død på korset både for vår frelse og helbredelse. Bevegelsen virker vesentlig innenfor Luo-stammen, som er den nest største i Kenya og særlig bosatt i vest. Silas bor i Kisumu hvor de har et lokale, og hvorfra arbeidet ledes. Rett utenfor byen har de kjøpt en større tomt med midler fra Kenneth Hagins organisasjon i USA. Her er det meningen å bygge en Rehma-bibelskole. De har alt fått forespørsler av interesserte studenter fra hele Øst-Afrika, men skole kan ikke bygges før midler kommer inne. Silas bor nå i et lite hus med et par rom men har i lengre tid bygd på et hus utenfor byen ved innkjøringsveien fra Kismu. Det blir et hus som blir stort nok til å romme besøkende og fungere som et hovedkvarter for virksomheten, men også her bygger han bare etter hvert som midler kommer inn. De har også planer om å bygge et større lokale i Nairobi hvor de i dag har flere av sine menigheter. Arbeidet drives helt og fullt av de innfødte og har også ekspandert til naboland som Uganda og Tanzania. I dag regner man med at de har 540 menigheter og 400 brennende

pastorer og predikanter. De har ca. 25.000 medlemmer i Kenya. Hver menighet er selvstyrende, men lik de andre pinseretninger her ute, har de distrikts-komitéen og en hovedkomité som har rådgivende funksjoner. Da Silas hustru, Fanny, kom hjem og fortalte at hun hadde hørt en predikant forkynne evangeliet og hun ville bli kristen, så forlangte Silas at hun skulle flytte fra ham. Han ønsket ingen kristendom inn i sitt hjem. En natt han lå alene i huset, hørte han noen ba på flytende engelsk. Han stod opp og fant en innfødt utenfor som ba for ham på engelsk, til tross for at han beviselig aldri hadde hatt noen utdannelse. Dette mirakel gjorde så sterkt inntrykk på Silas og begynte å tro at det måtte finnes en sann og levende Gud. Han oppsøkte et møte, og under tårer søkte han frelse. Dette skjedde i 1954, og Silas begynte sammen med sin hustru straks og vitne om Gud. Så mange søkte frelse at han ble formant av politiet å registrere virksomheten i 1956. De søker å ha et godt forhold til andre pinseretninger og evangeliske kristne.

Silas har mange venner i Norge, og om noen ønsker å skrive til han er adressen:

J.A. Silas Owiti
P.O. Box 695
Kisumu, Kenya.

Norske pinsevenner

Arvid Bustgaard begynte dette arbeidet i 1955 i Vest-Kenya blant Luo-folket i Ukwala-området,

hvor de også i dag konsentrerer sitt arbeid. De har misjonsstasjoner på Ny-ambare Hill, Ukwala, og Thessalia ved den lille landsbyen Muhoroni, Kipsigis-stammen holder til i disse trakter. Arbeidet ledes av de norske misjonærer, men en del afrikanere er med i komiteen som leder arbeidet. De regner med å ha ca. 250 menigheter, 150 evangelister og 10.000 medlemmer. Bevegelsen kalte seg «Norwegian Pentecostal Mission in Kenya» (NPMK), men har i dag navnet «Free Pentecostal Fellowship in Kenya». Svenske pinsevenner har for noen år siden også åpnet et eget arbeid i Kenya. De samarbeider en del med de norske pinsevenner, men har ikke så mange menigheter. De kaller seg «Evangelical Free Mission in Kenya»

Også det store pinsesamfunnet «Assemblies of God» i USA, har i de siste år åpnet virksomhet i Kenya. De har brakt inn store midler, ikke minst i bygg av lokaler, og på kort tid fått mange medlemmer. Noen mener at de i dag har nesten 30.000 i sine menigheter. Noen av disse kan ha kommet fra andre pinsemenigheter. De har bygget flere av sine menigheter på steder hvor det alt er andre pinsemenigheter i arbeid.

Tross den store virksomhet som er i gang, som vi her bare har gikk enkelte glimt fra, så finnes det også i Kenya flere forsømte områder. Ca. 10 % av folket bor i områder med liten evangelisk virksomhet, særlig i Nord-Kenya blant Turkane-, Massai-, og Sukstammene. Ved kysten og langs Tanalven bor det mange muslimer som er lite evangelisert, bl. a. Mijikenda-stammen og Somali-stammene i nord-øst. Den største stammen i landet er Kikuyu, Luo Luyia, Kambu, Gusii og Meru. De utgjør omtrent halvdel av befolkningen. Disse stammene har stort sett fått høre evangeliet. Men i et land som har over 1000 misjonærer, er det rart å tenke på at det ennå finnes folkeslag og stammer som ikke er nådd med evangeliet. Flere av nabolandene rundt Kenya, spesielt Sudan, har også stort behov for evangelisk virksomhet. «East Africa Pentecostal Churches» har nå begynt å sende misjonærer til Sudan, og resultatene har vært svært oppmuntrende.

Åge Åleskjær og sangeren Torbjørn Baksvær

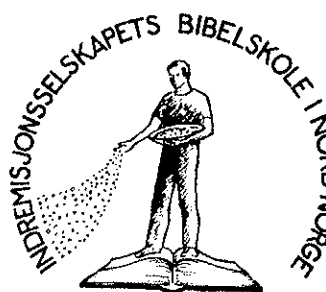
deltar under fellesmøtene i
Sentrumkirken Horten 16-23 januar.

Møter hver kveld (untatt mandag)
kl. 19.00

Alle er hjertelige velkommen.

Misjonærene har betydd meget for hele nasjonen Kenya. Her ligger pioneren O.C. Keller begravet, han bodde i en hytte rett ved denne gravstøtten. Alt i 1920 årene var han i virksomhet i Kenya og helt fra til han døde i 1942. Mange av de innfødte husker han fremdeles med glede. Graven ligger på den store misjonstasjonen som PAG har på Nyangori.

ROGNAN

INVESTER I FRAMTIDEN! Ta et bibelskolekurs!

Noen ledige plasser ved
vårkurset 5/1 - 15/5.

Tlf. (081) 90 808
Bibelskolen, 8250 Rognan

Har du hørt siste nytt?

- D-265 **LARS ERIK LINDVALL**
Død gir liv
Et sterkt undervisningsbudskap.
- D-266 **ÅGE ÅLESKJÆR**
Livet i Kristus
Trosinspirerende om frelsens rikdommer.
- D-267 **MAGNE FRIESTAD**
Festen er igang
Det er ikke trist å bli en kristen.
Hør bare. Mye sang.
- D-268 **ÅGE ÅLESKJÆR**
Fornyelse av trosbudskapet
Våre rettigheter i forsoningen,
grunnlaget for vår tro.
- D-269 **TERJE RYGH**
Seier over synd
Undervisning om en viktig sannhet.
- D-270 **LARS ERIK LINDVALL**
Kjærlighetens vei
Klar undervisning om en virkningsfull sannhet.

JIM MACINNES

De åndelige nådegaver
Undervisnings-serie. Praktisk opplysende og inspirert forkynnele. Et aktuelt emne for alle kristne.

3 kassetter tils. kr. 60,-
(pluss porto)

JERRY POTTER

Hvordan Gud taler til deg
Undervisningsserie med praktiske sannheter som har ført til positiv omveltning i manges kristenliv. Hvordan du oppøver dine åndelige sanser, og ta imot fast føde fra Guds Ord.

3 kassetter tilsammen kr. 60,-
(pluss porto)

SEMINAR:

LARS ERIK LINDVALL:
Menighet i fornyelse og forandring
D-261 *Liv og virksomhet*
D-262 *Alle kan tjene*
D-263 *Menigheten og grupper*
D-264 *Guds folks enhet*

KJELL ERIK OLSEN:

Kristen i hverdagen
D-271 *Grunnlag for hverdagstjeneste.*
D-272 *Min plass i menigheten*
D-273 *Kristen på arbeidsplassen*
D-274 *Den personlige samtale*

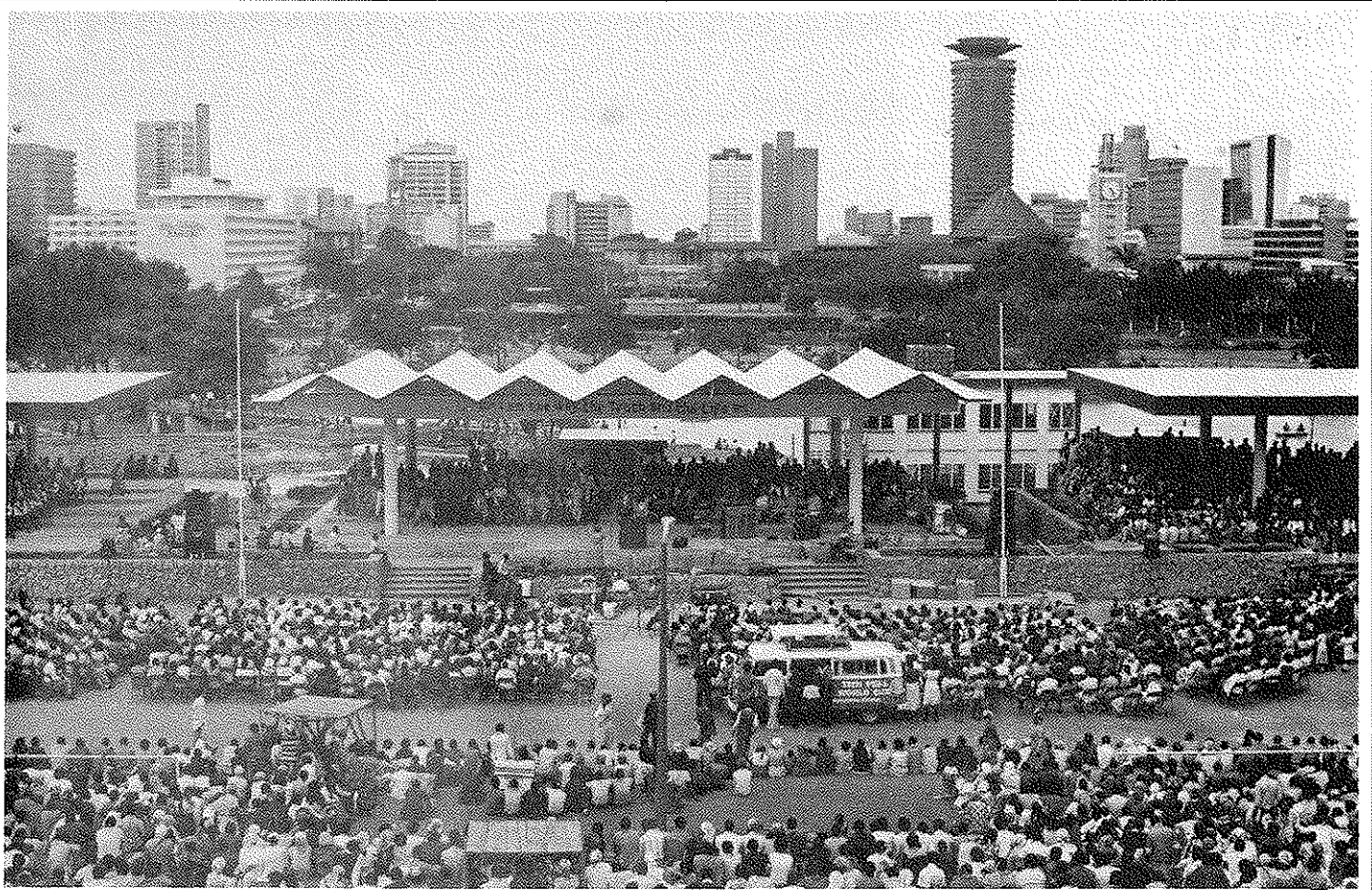
ÅGE ÅLESKJÆR:

Ny utrustning til tjeneste
D-281 *Åndens tjeneste*
D-282 *Nøkklene til tjeneste*
D-283 *Utrusting til tjeneste*
D-284 *Hvordan utvikle tjenesten*

Merk våre lave priser:
kr. 20,00 pr. kassett!
Bestill fra:

DYNAMIS KASSETT
3190 Horten - Tlf. (033) 44 726
Postgiro nr. 3 98 95 22

Fra friluftsmøte i Uhuru-park. I bakgrunnen ser vi sentrum i Nairobi. Til venstre det største hotellet i Afrika, Inter-Continental. Over den rager tårnet på den største katolske kirke i landet. Til høyre ligger Kenyatta Conference Center med sitt store runde tårn.

Det praktfulle anlegget er tegnet av den norske arkitekten, Karl Henrik Nøstvik. Tårnet med klokke tilhører landets nasjonalforsamling (Stortinget). På toppen av tårnet er en roterende restaurant med utsikt over hele byen.

OM Å LEVE I ÅNDEN I VÅR VERDEN

Reportasje: Rolf Erik Janøy

Det var et mirakel at konferansen kunne avvikles så tett opp til forsøk på statskupp. Det var første gang en slik konferanse ble holdt på det afrikanske kontinent, i et land som stadig får en større betydning for evangeliseringen av Afrika. Over halvparten av landets innbyggere regnes i dag som kristne (9 millioner av 17).

For afrikanerne var konferansen en inspirasjon og vitnesbyrd om anerkjennelse, og deltagerne fra 58 land fikk naturlig nok med seg mange rike inntrykk. Men hovedinntrykket var nok at denne konferansen kunne være mer betydningsfull om de rike muligheter som lå i denne samling var bedre utnyttet.

Hovedtemaet var: **ALIVE IN THE SPIRIT IN OUR WORLD.** Etter de inntrykk vi fikk under verdenskonferansen må konklusjonen bli: **DET ÅNDELIGE LIV SOM ÅPENBARTE SEG I VERDENSPINSEBEVEGELSEN UNDER DENNE SAMLING BØR OPPFLAMMES.** Som det ble sagt i konferansens mest engasjerende preken: «Pinsevekkelsen behøver ny visjon»!

En personlig rapport fra pinsevennens 13. verdenskonferanse.

Formann Zimmerman

Som i så mange tidligere verdenskonferanser, ble også denne dominert av formannen i rådgivningskomiteén for konferansen og leder for det organiserte pinsesamfunnet «Assemblies of God» i USA, Thomas F. Zimmerman. Ikke bare holdt

han åpningstalen, men det var knapt noe møte han ikke deltok i eller ble nevnt ved navn. Han ledet også avslutningsmøtet, og det ble delt ut et brev fra Zimmerman til alle konferansens deltagere med hilsen og takk for samværet. Selv om han ikke ønsket å bli oppfattet som en «uunngåelig institusjon», ble han enda en gang gjenvalgt som formann for en ny tre-års periode fram til konferansen i Sveits i 1985. (Se intervju med Zimmerman i nr. 3-82).

Det er de store, organiserte pinseretninger som har hånd om verdenskonferansen, og de engelsk-språklige predikantene hadde stor dominans i lederskap og opplegg. Jeg tror det er rett å si at konferansen ble ledet av Zimmermann og sekretæren i rådgivningskomiteen, Eric Dando, fra Storbritannia. I sin åpningstale («Key note address») til den fullsatte forsamlingen i Kenyatta internasjonale konferansesenters hovedauditorium (6000 sitteplasser) hadde Zimmerman konferansens hovedtema som emne. Han minnet om menighetens hovedoppdrag som er menneskers frelse, og nødvendigheten av at hver enkelt av oss dyktiggjør oss til denne oppgaven. Men hovedsaken er vårt forhold til Gud, at vi kan tjene han i tilbedelse. Gud er menighetene i Apenbaringsboken og aktualiserte det budskap de fikk fra Herren til vår egen tid.

Presidenten

Den offisielle åpningen ble foretatt dagen etter åpningsmøtet av landets president, Hans Eksilense Daniel T. arap Moi. Han ankom med flere av medlemmene i regjeringen bl. a. kulturministeren og Nairobis borgermester. Mens en høyere offiser stod i stram givakt bak presidenten, åpnet han sin hilsen til konferansen med et personlig vitnesbyrd utenom sin skrevne tale. Han bekjente Jesus som sin frelser og Herre og uttrykte glede over at Jesus kom til verden for å frelse syndere. Hans vitnesbyrd minnet i all sin enkelthet som de vi ofte kan høre fra nyfrelste venner. Men i presidentens munn lød det selvsagt som den herligste preken. «Det er ingen frelse utenom Jesus Kristus» sa han bl. a. Forsamlingen avbrøt han flere ganger med stormende applaus. I sin offisielle tale understreket presidenten hvordan han selv hadde oppdaget bønnens betydning i vanskelige tider. Den ikke bare trøster, men overvinnet det onde. Han oppmuntret kristenfolket til å delta i krigen mot fattigdommen i vår verden, et punkt i talen som ble særlig framhevet i pressen dagen etter. Han uttrykte også glede over at Pinsevennes Verdenskonferanse ble holdt i Kenya. Han understreket hvor meget

Konferansens leder T.F. Zimmerman overrekker president Daniel T. arap Moi en Bibel. Over henger portrettet av presidenten som finnes på alle offentlige kontorer og alle arbeidsplasser over hele Kenya.

kristendommen og misjonen hadde betydning for landets gode utvikling. **Den kristne tro er det eneste svar vi kan gi en syk verden**, sa han. Det er ikke ofte vi hører slikt fra dagens politikere! Byens borgermester sa i sin hilsmålestale at han var glad for at landet ledes av en president som går til kirke hver søndag. Presidenten besøker ulike kirker, og rett før konferansen var han med på et formiddagsmøte i en av byens pinsemenigheter. Zimmerman strålte som en sol og takket beveget presidenten for hans tale og overrakte han en bibel og en lommekalkulator.

Lange møter

Det var møter formiddag, ettermiddag og kveld. Det er ingen grunn til å referere de ulike møtene, da de ofte var mer en inspirasjon for stunden. Det var ingen seminarer eller «work shops», bare store, offentlige møtesamlinger. En beskrivelse av disse møtene er vanskelig om en nødig vil være kritisk, men samtidig være oppriktig. Personlig savnet jeg bibelundervisningen og forkynnelse med perspektiv. Det ble mye gjentakelse av velkjente sannheter som de tilreisende

Gruppen vi reiste sammen med i Kenya samlet utenfor Kenyatta konferansesenter. Til sammen deltok det ca. 60 nordmenn under konferansen, men dessverre var det ikke mulig å få samlet alle til et bilde.

antagelig hører bedre utlagt i sitt hjemland enn under denne konferansen. De fleste av talerne var eldre brødre i administrative stillinger. Verten for den kommende verdenskonferansen i Sveits, Jakob Zopfi, sa rett ut i sin tale at dersom ikke de eldre brødre i pinsebevegelsen har evne til å slippe fram de yngre, er de med på å skape en generasjonskløft. Så vidt jeg registrerte, var det heller ingen aktive misjonærer med som talere. Deres innsats ble vel heller ikke nevnt i noen sammenheng. Det var beklagelig når man tenker på hva misjonen har betydd på det kontinentet konferansen var samlet. Heller ingen søstre deltok (annet enn som sangsolister). Tenk hva kvinnelige forkynnere har betydd ikke minst for Afrika. Presentasjoner, opplysninger og kollekttaler tok uforholdsmessig lang tid, i nesten hvert eneste møte mistet man kontroll over dette. Det ble mange, lange møter. Et par amerikanske kollektprekener skal jeg forbigår, bare konstantere at det var en variant av begrepet «vifteoffer».

Det var også trist å høre så mange av talerne misbruke stemmen på en måte som nesten må betegnes som «skriking». Til og med Zimmerman henfalt til en unaturlig roping, endog i sine presentasjoner og annonsering. Man får håpe at de mange afrikanske forkynnere ikke tar etter denne uvanen. I hvert møte sang et kor, sammensatt av 500 sangere. For oss som hadde hørt hvordan afrikanerne synger med glød og begeistring i sine forsamlinger, ble det en skuffelse. Det hele var bleknet til vesterlandsk korstil med en hvit dirigent. Da var det mer forfriskende å høre f. eks. «Steel-bandet» fra Vest India som på sine oljetønner og andre rytmeinstrumenter viste sann og ekte spillelede til Herrens ære. Mektig var det også å oppleve lovprisningen og atmosfæren i flere av ettermøtene på kvelden. Alt i det første møtet etter at Zimmerman hadde talt, stemte Dando i med sang i tunger, og det tok ikke lang tid før hele forsamlingen var med i et mektig bønnebrus. I slike stunder forstod man hvor åpne de afrikanske kristne er, og hvor sterke åndelige krefter denne konferansen kunne ha utløst.

Ransakende

Det sterkeste og mest utfordrende budskap under hele konferansen ble brakt av professor ved Union Theological Seminary i New York, Jams Forbes jr. Han underviser i prekenlære, og han kunne virkelig selv også forkynne. Flere av tilhørerne reiste seg midt under talen for å uttrykke sin begeistring. Hans fengende avslutning rev hele forsamlingen med seg, så en-

Sekretæren for verdenskonferansen og redaktør av «World Pentecost» pastor Eric Dando.

dog de erverdige brødrene i presidiet kastet seg om halsen på hverandre under høylydt gråt og jubel. Rundt om i hele forsamlingen ba folk for hverandre, og bønnene ville ikke ta slutt. Forbes forsøkte ikke et øyeblikk å fri til forsamlingen med å fremføre kjære og velkjente sannheter, tvert om ble det en meget ransakende stund for oss alle. Han minnet om hva pinsevekkelsen hadde betydd: gjenoppdaget Åndens gaver, utløst den karismatiske vekkel- sen og inspirert teologer til nytenking. Det er store muligheter også i fremtiden om vi er åpne for å bli korrigert av Herren Jesus. Han talte over den teksten hvor Peter fremfører sin åpenbaring om at Jesus er Guds sønn, men hvor han også rett etter blir irettesatt av Herren fordi han advarte Jesus mot Golgata. (Matteus 16) *Skal vi fortsatt motta åpenbaringer, må vi være villig til å la Herren korrigere oss.* Han nevnte eksempler på hvor vi som en vekkel- ses-bevegelse kunne trenge korrigeringer. «Vi trenger institusjoner, men når disse blir et mål i seg selv, blir det institusjonalisme. Man blir et kirkesamfunn som kjemper for seg selv og sin egen fremtid isteden for det som egentlig brakte fram dette samfunnet.» Han advarte særlig sterkt mot isoleringen fra andre kristne. Slike tendenser finnes også i dagens pinsevekkelse. Isolering fører til forakt og endog hat

mot medkristne. Vi behøver å få en utvidet visjon, så vi ikke blir så opptatt av vår egen virksomhet at vi anser andres som konkurranse. «Noen pinsevenner konkurrerer til og med mot hverandre,» sa Forbes. Gud forventer at vi skal være sammen med andre kristne, om vi mener vi har noe som de behøver. Vi behøver mot til å opptre profetisk, ikke bare komme med profetiske budskap i menigheten, men vi behøver profeter som, lik Amos, kan tale Guds ord til et urettferdig samfunn. Vi behøver å søke Guds svar til aktuelle samfunnsproblemer i vår egen tid.

Er vi villig til å ta imot tilrettevisning fra Jesus, har vi store oppgaver fremfor oss. Om vi kan stå sammen i enhet, vil vi være en kraft for vår verden. Hemmeligheten er å overgi seg til Åndens vind, så den kan drive fram sitt verk, men det krever overlattelse.

Personlige kontakter

Mange av de interessante personligheter som kommer fra ulike kanter av verden til slik konferanse, får en aldri høre fra talerstolen. Men om en bruker tiden mellom møtene, kan man komme i kontakt med noen av disse. Det var interessant å høre om de ulike forhold som forkynnere arbeider under. Afrikanske evangelister og pastorer fortalte om hvordan de forsøkte å overleve på mellom 200-400 N. kr. i mnd., ofte med en stor barneflokk. Jeg møtte også brødre som kom fra land hvor kristne i dag er under sterk forfølgelse.

Etiopia

Tenker vi f. eks. på hva våre medbrødre i dag må lide i et land som Etiopia? Siden marxistene overtok i 1975, har kirken blitt anklaget og forfulgt. Forfølgelsene kan variere i de ulike provinser, alt etter den holdning de lokale administratorene har. Den mest ekstreme provinsguvernøren er Ali Mossa i Gemu Goffa provinsen og et av medlemmene i landets militærjunta. Han mener at alle kristne må utryddes før revolusjonen kan lykkes. Fra 1975 til -78 besørget han personlig for drap på tusener av kristne. Det nest største kirkesamfunn i landet er den evangelisk lutherske kirke (Mekene Yesus). Den har sprunget ut fra skandinaviske og amerikanske misjonærers virke. Denne bevegelse har vokst fra 20.000 i 1959 til 500.000 i 1979, en vekst på 2400 % på 20 år. (En årlig økning på 120 %!) I kaffo-området (Illubabor Betel Synoden) er det vel dokumentert at gjennomsnittlig 1000 ble døpt hver mnd. Og her er det vel å merke tale om voksendåp av mennesker som har tatt et klart kristent

standpunkt. Denne synoden er nå nedlagt av myndighetene. De har også fengslet ca. 30 av lederne i Mekene Yesus-kirken. En av disse er Gudna Tumsa som var kirkens general sekretær. Han ble kidnappet av revolvermenn utenfor kirkens hovedkvarter i Addis Abeba 28. juli 1979, og siden har ingen sett ham. Hovedkvarteret ble siden overtatt av militær-juntaen, og den store misjonsradioen i Etiopia som sendte 23 timer i døgnet på 16 språk, tok myndighetene i -77 og kalte den «Radiostemmen fra revolusjonens Etiopia». Tross disse sterke forfølgelsene, vokser bevegelsen og har 1283 menigheter i virksomhet, hovedsaklig i sydlige deler av landet.

Også blant landets studenter har det vært meget vekkelse. I vanlige studentmøter er det meldt om mange tilhørere. I disse siste månedene har myndighetene stengt kirkelokaler over hele landet. I hovedstaden er noen få kirker åpne, slik at tilreisende kan se at det fremdeles er «religionsfrihet». Tegn tyder på at forfølgelsen av de kristne i Etiopia bare vil øke. Myndighetene har lagt planer som bl. a. går ut på å skape strid blant kirkelederne og publisere dette i massemedia. De har funnet at den beste måte å ødelegge kristenfolket på er gjennom indre stridigheter. Åpenbar ytre forfølgelse har til nå bare øket vekkelsens ild. Det har bl. a. blitt en «eksplosjon av lovsang» blant kristenfolket i Etiopia. Nyskrevne lovsangskor har de siste fire år stadig dukket opp, og det gjør et mektig inntrykk å høre lovsangen til disse forfulgte kristne, forteller våre kilder. Vi kan dessverre ikke bringe verken navn eller

bilde, men broderen vi snakket med, kom direkte fra Addis Abeba og hadde en sentral stilling der. For pinsevennerne i landet er forfølgelsen total. De får ikke ha samlinger med over 5 personer, ellers blir de straks fengslet. En evangelist ved navn. T. Lahune døde nettopp i fengsel, sannsynligvis etter tortur og mishandling. Han hadde delt ut traktater. Lutheranere og adventister er de eneste som får lov å ha en viss virksomhet i gang, men karismatiske lutheranere blir forfulgt. Derfor tør ikke lutheranere ha noe med pinsevennerne å gjøre, i frykt for at også de skal nektes å virke. Myndighetene frykter den karismatiske bevegelsen, for den har ført til sterk fremgang for evangeliet, bl. a. i Mekene Yesus-kirken og blant studentene. Landets ungdom er skuffet over marxismens undertrykkelsespolitikk og vender seg derfor i store skarer til det kristne budskap.

Kuwait

Vi møtte også en bror fra Kuwait som fortalte om de forhold de kristne hadde der. Forholdet er typisk for mange muslimske land. Der som en araber blir frelst, vil det rett og slett ikke bli tolerert av samfunnet eller av familien. Han må enten reise fra landet eller blir fengslet. Derfor er det bare utlendinger som åpent kan bekjenne seg som kristne, og de utgjør bare en liten flokk på noen hundre i de fleste muhammedanske land. I Kuwait er det flest pinsevenner av de kristne, men detaljerte opplysninger lovet vi å ikke gi.

Yonggi Cho

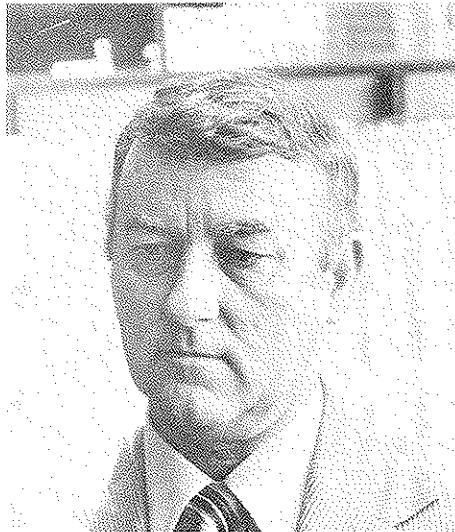
Til tross for at Cho ikke var med under denne konferansen, var det interessant å legge merke til at han styrket sin posisjon som en av lederne i verdenspinsebevegelsen. Som kjent har han og menigheten forlatt det Koreanske Assemblies of God for kort tid siden, fordi han ble truet med utelukkelse. (Se artikkel om Cho i nr. 5-82) Det viser seg nå at hoveddelen av de andre menighetene i samfunnet gikk ut sammen med Cho, og de har nå dannet «Assemblies of God i Korea» med 380 menigheter og 350.000 medlemmer. (Tilbake ble 80.000 medlemmer i 130 menigheter.) Lederne i dette nye pinsesamfunnet i Korea håper dog på at splittelsen bare er midlertidig. Cho's menighet misjonerer i dag over hele verden. Bare i Europa finnes i dag 26 koreanske menigheter med 2600 medlemmer. Menigheten har sendt ut 92 misjonærer som har grunnlagt 82 menigheter i ulike deler av verden. I USA medvirker Cho fast i et større TV-program. Alle bønne-emner som kommer inn, blir sendt til bønnefjellet i Korea der tusener dag og natt er i bønn. Bare i løpet av 1980 var det 780.000 personer som besøkte fjellet. Her bygger man nå opp en forbønns-tjeneste som omfatter hele verden. Tross i at Cho har blitt angrepet fra ulike hold, ble han under konferansen i Nairobi gjenvalgt som medlem i den internasjonale rådgivningskomitéen på 29 medlemmer, som er ansvarlig for opplegg av verdenskonferansene. Fra Skandinavia kom det med to medlemmer (Kai Anturri, Finland og Karl Erik Heinerborg, Sverige) Fra det store kontinent Afrika, ble det bare med to, mens fra USA er det hele 5 medlemme. Det er rådgivningskomitéen som selv velger komitéens medlemmer. Konferansen samlet 4.500 faste deltagere. 2000 kom fra andre land, og det var langt under det antall man hadde regnet med. Til sammen regnet man med å ha nådd ca. 10.000 mennesker gjennom hele uken. Det har aldri vært så mange ulike land (58) representert under en verdenskonferanse tidligere. Man hadde et par friluftssamlinger i Uhuru-parken midt i Nairobi, flere søkte frelse i disse samlinger.

De mange inntrykk denne konferansen gav kan summeres opp i et par setninger fra konferansens leder, Zimmerman: *Det er i forståelsen, kjærligheten og samarbeidet vi har vår virkelige styrke.* Og med tanke på å praktisere konferansens motto om å «lev i Ånden i vår verden» så vil jeg igjen sitere Zimmerman: *La oss ikke bare være opptatt av vårt særpreg, men la oss lære og se nye dimensjoner!*

Dette Steel-bandet fra Vest-Indiske øyer vakte stor begeistring for sin spilleglede til Herrens ære. Her er de i aksjon på oljetønner m.m. mens predikantene på plattformen følger interesserte med.

Vi burde være modne nok for noe mer

Pinselederen og forfatteren Dr. Vincent Synan fra USA.

Vi spurte noen brødre vi traff under konferansen i Nairobi om hvilke personlige inntrykk de hadde av konferansen.

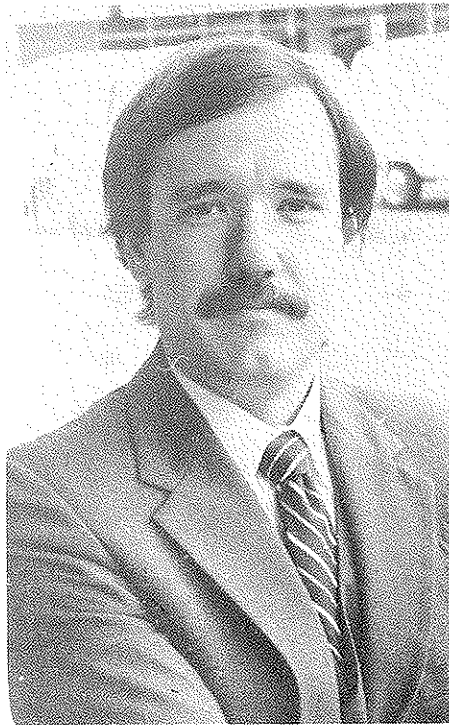
Vinson Synan, er assisterende generalsekretær i en av USA's største pinse-retninger. Han er en kjent skribent og kjenner av pinsevekkelsens historie. Han dekket konferansen for magasinet «Christianity Today». Synan er bosatt i Oklahoma City.

Vinson Synan er assisterende generalsekretær i en av USA's største pinse-retninger. Han er en kjent skribent og kjenner av pinsevekkelsens historie. Han dekket konferansen for magasinet «Christianity Today». Synan er bosatt i Oklahoma City. Den største virkning vil nok denne konferansen ha for den Afrikanske pinsebevegelsen. Det er første gang i Kenyas historie at de ulike retninger har gått sammen om et felles arrangement om dette. Det har vært forholdsvis få internasjonale deltagere p.g.a. kupp-forsøket, og fordi det koster en del å dra ned til Nairobi. Når det gjelder forkynnelse, har de vært lite utfordrende og har hatt liten kontakt med de vitale temaer som opptar oss i dag. Konferansen har et eldre lederskap som er selv-velgende, og det bidrar til konservatisme, men også stabilitet og kontinuitet. Jeg beklager at det ikke var noen taler fra den karismatiske vekkelse, slik det var på verdenskonferansen i -79. Det er et tap for pinsevennene at de har så liten kontakt med en så stor bevegelse som er inspirert av dem. Jeg etterlyser mer innhold i prekenene, og ikke bare «inspirasjonsforkynnelse». Vi burde være modne nok for mer. Når jeg sammenligner med andre konferanser av dette

slag, så ligger betydningen av denne i at afrikaneren nå føler seg som en anerkjent og velkommen del av verdenspinsebevegelsen. Vi som er tilreisende, har fått et inntrykk av den eksplosjon som har skjedd for kristendommens fremgang på dette kontinentet.

Gav meg innsikt

Stephen Strang, redaktør og utgiver av «Charisma», et velredigert blad som på få år har fått et stor opplag i USA. Stang bor i Winter Park, Florida.

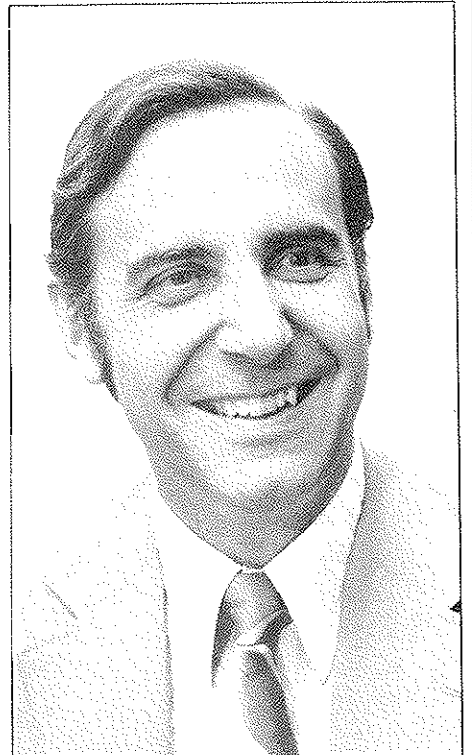
Redaktøren av «Charisma» et av de største kristne magasiner i USA, Steve Stang.

Denne konferansen har gitt meg innsikt i hva Gud gjør i Afrika i dag. Det gjør et sterkt inntrykk når man samtaler med afrikanerne og merker hvor sterkt de tror at Gud er svaret på de mange problemer på dette kontinentet. Vi har begrenset Gud i USA. Her er jeg blitt inspirert i min tro. Det er imponerende å se hvor sterk pinsevekkelsen er i dette landet. Interessant var det også å høre landets kristne president. Jeg tror Gud har velsignet han. Verdenskonferansen er det eneste forum hvor pinsevenner fra alle nasjoner kommer sammen, og derfor har denne samling en oppgave.

I samme hjulspor

Michael Harper, en av lederne i den karismatiske bevegelse i England, prest i den anglikanske kirke og redaktør av bladet «Renewal», bosatt i Sussex.

Jeg tror pinsevennene behøver å lytte til det budskap James Forbes brakte.

Redaktøren for «Renewal» og lederen i den karismatiske bevegelse i England, Michael Harper.

Han hadde en selvransakende tone. Man har her talt om at det er 100 millioner pinsevenner i verden i dag. Men hvem er disse 100 millioner? Man regner at 51 millioner av disse er tradisjonelle pinsevenner. Resten er karismatikere i andre kirkesamfunn, og en stor del er tilsluttet uavhengige pinse-retninger, ikke minst her i Afrika. Disse er ikke invitert til å delta i denne konferansen. Den største pinse-retningen her i Afrika er Kimbanguistene som har 5 millioner medlemmer. Jeg vet de er omstridt, men jeg har besøkt dem i flere uker i Zaire, og mener de burde vært med på en slik konferanse for å få en positiv påvirkning. Det var bare Forbes som våget å berøre temaer som isolasjon og kampen mot fattigdommen. President Moi etterlyste også dette, men selv her i Afrika unnviker man dette emnet, på samme måte som ingen våger å berøre raseskillet, som er et hverdagsproblem for mange afrikanere.

Konferansen har vært ledet med for liten visjon, og det er skuffende at man ikke har plass til mer enn to afrikanere i rådgivnings-komiteén. På meg virker det som om pinsevekkelsen på en måte har «gått trett». Man kjører i de samme hjulspor, og lever i fortiden. Jeg tar pinsebevegelsen på alvor, for jeg tror den kan utgjøre en positiv kraft i kristenheten, men da må den være mer åpen for selvkritikk og være villig til å vekkes på ny.

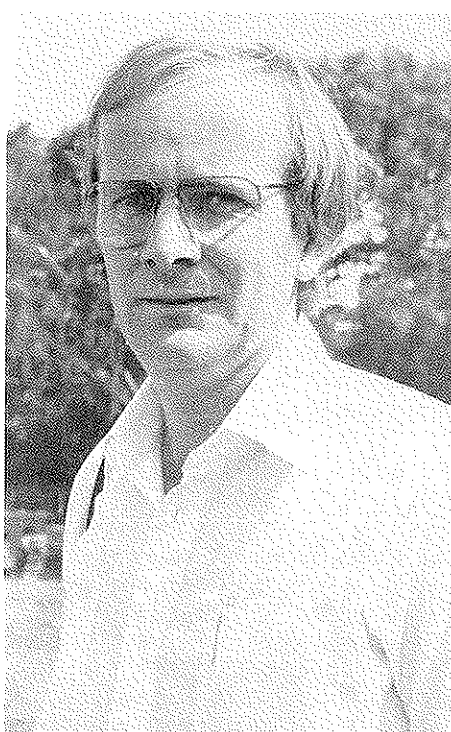

Den Sveitsiske pinseleder Jacob Zopfi i samtale med David du Plessis under en pause under konferansen.

Vi må gå videre

Jacob Zopfi, leder av den største pinseretning i Sveits. Han er et toneangivende medlem av rådgivningskomitéen og vil være formann for den lokale komitéen når konferansen skal holdes i Sveits i 1985.

Vi hadde mange vanskeligheter i forbedrelsene av denne første konferansen i Afrika. Men jeg tror at vi er på rette plass, til den rette tid. Personlig føler jeg at vi aldri har hatt et så nært fellesskap i komitéen. Dette har vært en typisk verdenskonferanse, hvor hovedvekten legges på fellesskapet. Zimmermans tanke er at de ulike temaer og spørsmål skal tas opp på lokalplanet, og når vi kommer sammen, er det for å oppleve samfunnet med hverandre. Vi har på ny fått stadfestet de sannheter vi kjenner så godt. Det har sin plass, men jeg tror tiden er inne til å gå videre. De nye representanter som er valgt inn i rådgivningskomitéen, tror jeg har øket kvaliteten, slik at vi kan forvente en viss utvikling. Flere av disse er ikke fornøyd bare med at vi avviker «felleskaps-konferanser». Prinsippet for de siste verdenskonferansene har vært at rådgivningskomitéen velger et presidium som tar hånd om konferansen, mens vertslandet bare har hånd om det praktiske opplegget. Denne linje har vært kjørt sterkt under denne konferansen, som i praksis har vært ledet av to brødre. Jeg tror på en mellomvei, der vertslandet samarbeider med den internasjonale komitéen om opplegget.

Øystein Østerhus er forstander i «Den frie evangeliske menighet» i Drammen, her fotografert under sitt opphold i Nairobi.

Et Åndens samfunn

Øystein Østerhus, forstander for Den Frie Evangeliske Forsamling i Drammen, har i flere år reist som evangelist og sanger.

For meg persolig var denne verdenskonferansen først og fremst en kilde til fornyet inspirasjon og pågangsmot. Det imponerte meg at Forbes våget å

røre ved faren for «en etablert institusjon». Opplegget av konferansen synes jeg var for meget amerikanskpreget. De overdådige presentasjoner med påfølgende applaus, samt enkelte av kollekttalene, vil jeg håpe få tok noe lærdom av. Mine forventninger om at Åndens samfunn ble helt innfridd, på tross av ulik samfunnstilhørighet og nasjonalitet. Troen på fremgang for evangeliet ble styrket gjennom møtet med misjonærene og misjonsarbeidet.

Møte med Mr. Pentecost

David DuPlessis, kjent over hele verden som «Mr. Pentecost» (Herr Pinse), er virkelig en Pioner når det gjelder pinsevennenes verdenskonferanser. Ikke bare har han deltatt på alle verdenskonferansene, men han var med og organiserte de første. Den aller første ble holdt i Zurich i 1947. David du Plessis var da en av lederne i Syd Afrikas pinsebevegelse. Han ble bedt om å holde åpningstalen og ble siden ansatt som fast sekretær for verdenskonferansen. Han er nå bosatt i Oakland, California.

På konferansen i Zurich talte jeg om behovet for større modenhet blant pinsevennene. Når hveten er moden, behøver man ikke mer skarnet som er så nødvendig under oppveksten. Steiner fra Sveits var sekretær for denne første konferansen, men han maktet ikke det arbeidet ved siden av sin pastorgjering, så han ba meg om hjelp. På neste konferanse i Paris (49) ble jeg valgt som sekretær for konferansen på heltid. Da det ble diskusjon om min lønn, sa jeg meg villig til å tro Gud for den. I London (52) ba jeg om å få avløsning som sekretær, men på den neste konferansen, Stockholm (55), var det så liten oppslutning at jeg på ny ble bedt om å organisere konferansen i Toronto (58). Da konferansen ble holdt der, begynte det å skje en forandring. Det utviklet seg til å bli en konferanse for de store, organiserte pinseretninger, og ikke en verdenskonferanse for pinsevenner. De store retningene i USA og Canada tok over konferansen, og jeg måtte bare trekke meg unna. Før var det besluttet at det land som hadde konferansen, også skulle ha formannen i rådgivningskomitéen, slik at ingen skulle være formann for mer enn en konferanse. Men siden Dallas-konferansen i 1970, har Zimmerman vært formann, og man har tydeligvis «glemt» den beslutningen.

Selv om du Plessis er etterspurt som taler på talløse konferanser over hele verden, har han ikke talt på verdens-

konferansen siden Toronto 1958. I Nairobi ble han presentert for forsamlingen av den nåværende sekretær, Eric Dando, men fikk ikke bringe noen hilsen. Ironisk nok hadde Dano nettopp angrepet du Plessis i bladet «World Pentecost». Vi hadde en lang samtale med du Plessis på hans hotellrom, hvor han grundig forklarte sin nød og sitt engasjement for å nå katolikkene med buskapet om et rikere åndelig liv. Han har hatt personlig kontakt med flere av pavene, og John Paul II har han møtt to ganger og skal snart møte han igjen for en lengre samtale. Det er denne positive innstillingen til katolikkene som har fått en del pinseledere til å angripe han. I 10 år har han nå deltatt i en dialog med Roma, men han understreker sterkt at han aldri har forsøkt noe læremessig kompromiss, men klart lagt fram sitt syn. Til å begynne med deltok også en del store protestantiske kirker, men det ble mye diskusjon om barnedåpen. Katolikkene som i følge du Plessis nå mer og mer begynner å interessere seg for troende dåp, ba om at bare pinsevennene skulle fortsette å være med i dialogen, og slik har det vært de siste fem år. Afrikaniske, katolske kirker har fått tillatelse til å døpe voksne, og i de nye kirkene bygges nå dåpsbasseng. Syv av de katolikker som deltar i dialogen har blitt ånds døpt. Når det gjelder Mariadyrkelsen, har du Plessis og de andre pinsevennene som deltar i dialogen klart hevdet at det er ingen støtte i Skriften for noen lære om Marias syndefrihet og himmelfart, eller for at vi skal be til henne.

Også innenfor den katolske kirke er det ledende menn som har det samme syn. Når det gjelder paven, deltok han i et møte hvor katolske karismatikere var samlet 7. mai i år. Paven sang med i lovsangskorene som han kjenner godt fra Oase-bevegelsen i Polen, og klapet i hendene, og han oppmuntret fornyelsen. Men jeg er urolig for hans opptatthet av Maria, sier du Plessis. Det er bl.a. dette jeg skal ta opp med ham når vi møtes. Det er mulig at det ligger mer politikk enn religion i dette. Maria har blitt et symbol for det polske folks frihetskamp.

Når det gjelder inntrykk fra konferansene, så mener du Plessis at det ikke er så meget å si, fordi konferansen er kommet inn i et så dypt hjulspor at det ikke vil skje noe forandringer før nye tar over. Han har stor tro på de kristne i den tredje verden. De vil evangelisere langt bedre enn vi i vest har gjort, og det er synd at det er så få fra den tredje verden i rådgivningskomitéen. De som kommer til denne konferansen med store forventninger, vil bli skuffet. Forbes var den eneste som våget å gi et utfordrende budskap, og det var sikkert en del eldre som ikke likte denne utfor-

dringen. Denne konferansen minner meg meget om verdenskonferanser som de andre store, evangeliske kirkesamfunn holder, og jeg tror den er mye påvirkelig av dem. Tross all organisering makter man ikke å holde programmet for møtene. Den er den mest uorganiserte organiserte konferanse jeg kjenner til. Jeg kommer nettopp fra en Europeisk konferanse i Strasbourg hvor det var nesten 20.000 registrerte deltagere. Der opplever vi virkelig pinsevind. Det er slike grassrotkonferanser som samler folk i dag. Tross det er jeg personlig lederens mann. Det er disse Gud har kalt meg til å nå. Får jeg være til velsignelse for lederne, så vil Herren velsigne folket. Jeg tror afrikanerne opplever denne konferan-

sen positivt. Her får de være sammen. Det er bare så synd at etter konferansen har alle disse pinseretningene her ute liten kontakt. Jeg ber om at de må forene sine krefter.

David du Plessis minnes med en viss gru sist han besøkte Norge. Da var det satt ut rykte om at han ikke hadde forkynter-anbefaling fra «Assemblies of God», som han tilhørte. Han ble tvunget til å ta fotokopier av sin anbefaling, slik at «tvilerne» skulle bli overbevist. Men i sin vanskelige tjeneste har du Plessis opplevet så meget av slik mistenkeliggjøring, at han tross alt kan minnes det hele med et smil.

Klær til Kenya

Under vår reise i Kenya så vi hvor stort behov det var for klær og fottøy til mennesker i alle aldre. Vi har fått adresser til menigheter i de fattigste områder i landet og vil gjerne formidle klespakker à 10 kg til disse områdene. Frakten vil være ca. kr 100,- pr. pakke og må betales av avsender. Om du vil være med og hjelpe til, så kontakt misjonskasserer:

Eva Kalvenes
Joh. Wesmannsv. 7 C
3155 Åsgårdstrand
Tlf. 033 - 30 615

BESTILLING AV VIDEOKASSETTER

Fra pinsesestevnet i Oppdal 1982.
Ønsker kassetter tilsendt fra møtene

☐ Fredag kveld	☐ Lørdag kveld
☐ Søndag form.	☐ Søndag kveld
☐ Mandag form.	☐ Mandag kveld
NB! Merk av for ☐ BETA ell. ☐ VHS	

Navn: .....

Adr: .....

PRIS: 1 stk kr. 325,- flere kr. 295,- pr stk
+ frakt. Ca 2-4 ukers lev. tid.

Klipp ut og send bestillingen til:
FORNYELSENS KASSETTMISJON,
Roseringen, 7340 Oppdal

EN UTFORDRING DET ER VERD Å LEGGE NED VÅRT LIV FOR

Reportasje: Svein Thorkildsen

En samtale med Floyd McClung, lederen for «Urban Missions», om evangelisering, fellesskap og sosialt ansvar i en verden på ilmarsj mot år 2000.

Her bor det fantastisk mange mennesker tett sammen. Her oppstår de største sosiale problemene og fødes de dypeste behov. Her formes ideene og holdningene som forteller hva som vil skje i samfunnet i årene framover. Her ble de første kristne menigheter grunnlagt. **STORBYENE**, skulle ikke det være den største utfordring i verdens-evangeliseringen?

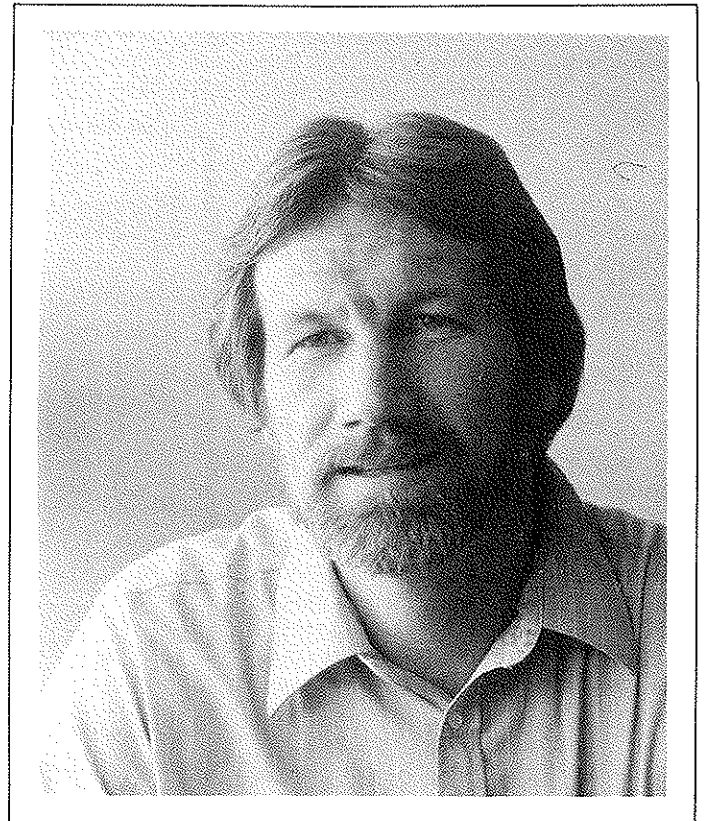
Floyd McClung, lederen for «Urban Missions» i Amsterdam, en gren av Ungdom i Oppdrag, er ikke i tvil om svaret. Gjennom sitt arbeid har han fått en unik erfaring med mennesker på sidelinja i storby-samfunnet.

«Om åtte år bor 85% av verdens befolkning i storbyene». Vi er i ferd med å bli en storbyplanet. Den kristne menigheten har et ansvar for å gå inn i samfunnet med en strategi i tre steg: Først og fremst med evangelisering for å føre mennesker til Gud, men også for å møte de fattiges behov, bygge levende kristne fellesskap, og gi positive impulser i utdanningssystemet, kultur, media, regjering, forretningsverdenen osv.

Floyd McClung bor med sin kone og to barn i en leilighet på 25 kvadratmeter i hjertet av Amsterdam, hvor han i flere år har ledet et voksende kristent arbeid midt i «red light district» — bordell-distriktet.

Ytre sett kan man vanskelig unngå å legge merke til denne mannen, som rager ca. 2 m over asfalten. Når du hører ham snakke oppdager du også snart en moden, visjonær lederskikkelse av format. Det sier jo heller ikke så lite at hans mormor kommer fra Norge! Selv er han født i California. Til Amsterdam kom han i begynnelsen av 70-tallet fra Afghanistan hvor han drev et kristent arbeid langs «the hippie track» - hippieruta - veien som unge stoffmisbrukere fra vesten reiste til stoffkultens lovede land.

Svein Thorkildsen møtte han under årets Jesusfestival i Molde, hvor dette intervjuet ble laget.

Vi er i ferd med å bli en «storbyplanet». I dag bor 45% av alle mennesker i storbyer. Men dette tallet øker med 7,2% i året. Allerede i 1990 vil med andre ord 85% av verdens befolkning bo i byene. I dag er det 26 byer med mer enn 5 mill. mennesker. Om 8 år vil det være ca. 60!

Skal vi drive evangelisering må vi som kjent ut dit hvor menneskene er. Vil det være mulig å trenge inn i storbyene med evangeliet? Når så mange mennesker presses sammen, skapes det også enorme sosiale problemer. Er dette en utfordring det er verd å legge ned våre liv for!

Storbyene er dessuten ideologiske sentra hvor holdninger formes som viser hvor vi går i framtiden. Er det mulig for en liten gruppe kristne å påvirke samfunnet med Guds rikes kraft og kjærlighet? I dette intervjuet svarer Floyd McClung et difinitivt ja på disse konkrete spørsmålene. Og han peker på hvordan det er mulig å bygge en menighet med et radikalt og ekte kristent fellesskap, som med kjærlighet og profetisk kraft kan evangelisere og påvirke det samfunnet vi lever i.

Han gir noen stikkord for en pulserende menighet, og nevner spesielt **LEDERSKAP, ÅPENHET FOR DEN HELLIGE ÅND, EKTE FELLESSKAP** og **TILBEDELSE**. Det er her kraftkildene ligger for den menighet som vil fungere og tjene Gud i verden.

Vårt problem er jo at folk ikke vet at sann kristendom er et fellesskap med en person, og ikke bare en religiøs eller intellektuell overbervising. Hvordan skal vi kunne forklare og få folk til å forstå at det vi tror og erfarer er et personlig samfunn med en Gud som lever og er her?

Dette er et nøkkelspørsmål. Personlig tror jeg noe av det samfunnet lider mest av i dag er et feil bilde av Gud. Folk har et fullstendig forvridd bilde av Gud, og det er dette de forneker. Det de egentlig gjør er å fornekte en gud som ikke eksisterer. De har for seg et bilde, skapt av dem selv eller av kirken, og de sier: «dette tror jeg ikke på». Derfor tror jeg det er vår oppgave med vårt liv og våre ord, å gi folk et riktig bilde av Gud. Han er en Gud som bryr seg om de fattige og lidende som bryr seg om kvinner og menn på like fot, og Gud som ønsker fellesskap. Og jeg tror den beste måten å demonstrere dette på er gjennom det personlige fellesskap vi har med hverandre som kristne. Så folk kan bli tiltrukket av vår livskvalitet.

Hvis vi på kontoret eller fabrikken der vi arbeider kan vise kjærlighet og tilgivelse, og samtidig moralsk styrke, vil dette virke tiltrekkende på dem som er åpne. Jeg tror vår evangelisering må anta nye former. Det er ikke nok å bare stikke en traktat i handa på folk. Det mest virkningsfulle vi kan gjøre er antagelig å ha et åpent hjem, hvor vi kan tilby fellesskap over et måltid. Vi bør ikke nødvendigvis snakke om Jesus. men gi godt vennskap. Og så, dersom folk spør, kan vi fortelle: «Før levde jeg for meg selv, fordi jeg var fremmed for Gud. Men nå har jeg funnet fred med Gud og derfor kan jeg ha fred med andre mennesker».

Et levende fellesskap i ryggen

Men må vi vente med å proklamere evangeliet og evangelisere verden rundt oss til vi blir så modne at vi har denne livskvaliteten du snakker om?

Min forståelse er at å proklamere evangeliet i ord, uten å kunne backe det opp med vår livskvalitet, vil slå be-

ina under vår evangelisering. Derfor tror jeg vi trenger begge deler. En av de store vanskelighetene i menigheten i dag er å finne denne balansen. Vi behøver ikke å skamme oss over vår tro. Men vi må være forsiktige så vi ikke samtidig gir et galt bilde av Gud med våre liv. Vi trenger å ha i ryggen et overfløydende liv i kjærlighet ut fra det kristne fellesskapet. Slik at vi kan bringe folk inn i et levende fellesskap, ekte vennskap og kjærlighet. Hvor folk kan se et liv som understøtter de ordene vi forkynner. Det finnes mange kreative måter vi kan gjøre dette på. Vi behøver ikke å vente på at en kjent evangelist skal komme og holde vekkelsermøter. Vi kan begynne med å vise kjærlighet til naboene.

Total radikalisme

Kan du si noe mere om hva du legger i «en balansert kristendom»?

Jeg ble en gang bedt om å under vise om hvordan være en radikal kristen. Da valgte jeg å snakke om «total radikalisme». Noen kristne er radi-

Skal vi drive evangelisering må vi som kjent ut dit hvor menneskene er. Vil det være mulig å trenge inn i storbyenes menneskemylder med evangeliets kraft og kjærlighet?

Tegning: Svein Thorkildsen

kale når det gjelder sosiale spørsmål, men har ingen forståelse for å være radikal også i vår tro på Gud, i vår tilbedelse, bønn og bibelstudie. Vi må også være radikale når det gjelder f.eks. slike ting som indre helbredelse, å akseptere seg sjøl, personlig vekst i gudslivet, åndelig autoritet osv.

Et annet område er å leve i fellesskap med våre brødre og søstre. Vennskap, åpenhet, ærlighet, og akseptering i våre relasjoner til andre. Tilgivelse, sårbarhet, ha tid for hverandre og skape en høy kvalitet i fellesskapet. Det er radikal kristendom. Gud ser etter en total radikalisme. En åndelig, kjærlighets radikalsime. Og har vi ikke denne indre kvalitet, vil vår ytre radikalisme bli veldig hard og dømmende. Hvis vi er radikale når det gjelder sosiale spørsmål uten å være radikale når det gjelder kjærlighet og tilgivelse, vil vi bli harde i vår dom men svake i barmhjertighet. En radikal menighet trenger en balansert vekst.

Fire murer som må bygges opp.

1. Lederskapet

Hvordan er det mulig å bygge et radikalt kristent fellesskap, som med kjærlighet og profetisk kraft kan påvirke det samfunnet vi lever i?

I Salme 80, vers 8-13 leser du om Israel som fikk sine murer revet ned, og dermed kunne fienden trenge inn og ødelegge vingården. Jeg tror dette er et bilde på menigheten i dag, svarer McClung. Disse murene kan representere flere ting. Men et nøkkelord er **lederskapet**. En menighet uten skikkelig lederskap, ber om problemer, og vil snart bli plyndret og ødelagt av fienden. Gud har satt i menigheten bygningsmenn, til å bygge Kristi legeme. Dermed vil vi ikke tar hensyn til dem Gud har gitt for å utruste og opprette menigheten, får vi alvorlige problemer. Da vil menigheten ikke bli grunnfestet og vokse.

Et lederskap er en gave som Gud gir til menigheten (Efeserne 4:11-12). Hva gjør du når du får en gave? Du mottar den. Hvis menigheten ikke mottar gavene Gud gir, vil den ikke bli bygget opp slik Herren ville. Jeg tror lederskapet er et av de viktigste spørsmål i vår tid. Vi kan godt kalle det «tjenerskap», for det er hva det er. Motivet må være å tjene og ha omsorg for, ikke å dominere eller herske. Men det må være en åndelig autoritet. Jeg vil si det så sterkt at før Gud kan gjøre noe i menigheten, må han utruste ledere. Til å lede fellesskapet i rettferdighet, renhet, ydmykhet og kjærlighet.

2. Åpenhet for Den Hellige Ånd

En annen sak som er uhyre viktig er Den Hellige Ånd. Jeg snakker ikke om dåpen i Den Hellige Ånd. Folk deler seg ofte i 4 grupper når det gjelder Den Hellige Ånd. På de to ytterpunktene finner vi de mest dogmatiske, som ensidig står på sitt. Den ene sier: «Du må bli døpt i Den Hellige Ånd, og du må tale med tunger for å være det». Den andre gruppen sier: «Dette er fra djevelen, hold deg langt unna dette!» Jeg tror begge disse gruppene tar feil. De tar feil av hva Den Hellige Ånd betyr. Så er det de andre to gruppene. Den ene sier: «Vel, jeg er ikke så sikker på dette med dåpen i Den Hellige Ånd og tungetale, men jeg er åpen for det.» Den andre gruppen sier: «Jeg taler med tunger og tror på Åndens dåp, men jeg vil ikke presse det på andre». Disse to siste er dem som ser i takt med det Gud gjør! Du forstår, vi må være åpne for Åndens liv og spontanitet. Jesus sa: «Vinden blåser dit den vil, du hører den suser, men du vet ikke hvor den kommer fra og hvor den farer hen» (Johannes 3:8). Og hvis vi forsøker å kontrollere Den Hellige Ånd, er det ingen kraft å hente for oss. Hva man ofte har gjort er å forsøke å plassere Den Hellige Ånd i en bås innenfor 4 vegger og si: «Hvis han kommer, må Ham komme slik vi ønsker Han skal komme». I virkeligheten har vi da stengt Ånden ute fra vårt liv. Vi må med andre ord være åpne for Den Hellige Ånd, og la Ham få gjøre **hva som helst** i våre liv. Det er hva det betyr for meg å være fylt med Den Hellige Ånd. Å tale med tunger er sekundært i forhold til denne grunnleggende inntillingen.

3. Fellesskap

En tredje ting er et genuint fellesskap i menigheten. I en upersonlig verden, hvor menneskene ofte blir redusert til et nummer i statistikken eller et tannhjul i maskineriet, har Gud skapt en vei for oss til å bli fornyet, følelsesmessig og åndelig, og det er gjennom fellesskapet med hverandre. Hvis jeg har en kveld hvor jeg kan dele mitt liv med mine brødre og søstre, virkelig bryr oss om hverandre, så går jeg hjem den kvelden virkelig fornyet og med nytt mot. Dette er et verk av Guds nåde. Han har valgt dette som en måte å arbeide på med sitt folk. Når vi åpner vårt liv for hverandre, er det som om vi sier til Den Hellige Ånd: «Kom og oppbygg og forny oss!»

4. Tilbedelse

Det fjerde jeg vil nevne er tilbedelse. Da snakker jeg ikke om en spesiell form eller metode. Jeg snakker heller om å miste forsagthet og forlegenhet,

og bli fri til å gi Gud vår tilbedelse. For meg er tilbedelse ikke bare å synge om Gud, eller be til Gud. Dette bare åpner døren til tilbedelse. Lovprisning uten forlegenhet, hvor jeg gir Gud min tilbedelse og ære. Her kan jeg bli styrket og fornyet i min Guds nærhet. Derfor er det viktig at vi har en fri og hengiven tilbedelse av Gud i vårt fellesskap.

Kutter av tilførselen til selve kilden

Så med andre ord: hvis jeg ikke er åpen for lederskap og undervisning, eller Den Hellige Ånd, og ikke har fellesskap med andre troende og ikke tilber Gud og leser Hans ord - det er ennå et viktig punkt - så finnes det ingen kraft tilgjengelig for meg. Da kutter jeg av tilførselen fra selve kilden. Og da er det selvsagt umulig å fungere som et levende krisent fellesskap i det samfunnet vi lever i.

Se på disse fem områdene, og se på menigheten. De fleste kristne har ikke et disiplinert daglig andaktsliv. De tilber ikke Gud, har bare et overfladisk fellesskap med andre kristne, er ofte redde for Den Hellige Ånd, og lite oppmerksom på det åndelige lederskapet Gud har gitt i menigheten. Dermed er kirken avskåret fra sin kraftkilde, så de kunne være et pulserende og levende Guds folk i verden.

Levende steiner

Jeg ser på menigheten som levende steiner, fortsetter Floyd Mc Clung, - som er føyet sammen og bygget til et levende tempel, hvor Ånden kan åpenbare Guds herlighet. Men ofte ser menigheten bare ut som en haug med steiner. Det var ikke Guds mening. Derfor trenger vi evangelisten til å sprengne inn i steinbruddet. Så trenger vi profeten til å bygge steinene samme. Deretter trenger vi pastorene til å holde steinene på plass i bygningen. Vi trenger alle disse gavene som Paulus nevner i Efeserbrevet kap. 4, vers 11-12. Og så trenger vi at hele legemet fungerer sammen i fellesskap, den ene steinen føyet sammen med den andre. Til et levende hus. På den måten får Gud åpenbare sin herlighet i menigheten og i det samfunnet vi lever i.

Kombinasjon av små grupper og store samlinger

Det kunne være interessant å spørre hvordan du mener at et kristent fellesskap skal fungere rent praktisk i den lokale menigheten?

Jeg synes Apostlenes gjerninger gir oss noen fine eksempler på dette. Du ser at menighetene i Jerusalem og Antiokia gjorde to ting som er svært vesentlig. 1. De møttes i hjemmene. 2. De var alle samlet i Tempelet eller en

storsamling. Dette viser oss to kraftkilder til fellesskap. I de små gruppene i hjemmene kan vi skape trygghet og nærhet hvor vi kan åpne oss for hverandre.

I forrige uke var jeg f.eks. samlet med våre ledere i Amsterdam. En liten gruppe. Jeg sa: «Jeg vil dele med dere av mitt liv. Og jeg vil at alle dere andre skal dele deres liv med hverandre. Dvs. våre tanker, problemer, våre relasjoner til de nærmeste og om vårt daglige andaktsliv. La oss være ærlige mot hverandre». Jeg begynte, og fortalte hvordan jeg hadde det. Forsøkte å være ærlig på disse områdene. Fortalte hvor jeg kjempet, hvor jeg kom til kort, hvor det gikk bra osv. Vi åpnet oss for hverandre, og deretter ba vi for hverandre. Vi la hendene på hverandre, og oppmuntret hverandre. Dette er noe du ikke kan gjøre i en gruppe på 100 mennesker. Vi trenger stabile små grupper, hvor vi kan skape trygghet og være åpne. Så behøver vi å bringe alle de små gruppene sammen med jevne mellomrom. For å feire gudstjeneste. Disse to sidene hører sammen. I en cellegruppe har man vanligvis bare en leder. Og her vil hans spesielle side komme sterkt til uttrykk. Han bør derfor balanseres mot de gavene andre har. Dette kan skje i den større sammenheng. Der kan vi ha en fest, med lovprisning, sang, glede og undervisning. Dette er for meg den struktur Gud har tenkt for menigheten. Denne modellen kan du bringe inn i hvilken som helst kultur. Det kan være i en kirkebygning eller under et tre. Det var slik det skjedde i Jerusalem, Antiokia, og det skjer fremdeles i dag!

Denne bok kan bli en nøkkel

for ditt Gudsliv

Faste og bønn
F. Hall

Pr. stk. 15,-
5 stk. - 30 %

Bestilles hos
Nils Kjell Heggland
4100 Jørpeland

Har du hørt OFKs nær-radio?

Radio-programmer som vekker og engasjerer
Et godt og meningsfullt budskap.

Du finner oss på FM 101 MHz

Her er våre NYE sendetider:

Man.: 9.00
Tirs.: 7.30, 9.00, 11.00, 17.30, 23.00
Ons.: 9.00
Tors.: 7.30, 9.00, 11.00, 23.00
Fred.: 9.00
Lør.: 9.00, 11.00, 17.30, 23.00
Søn.: 11.00, 12.30, 16.00, 23.00-6.00

Store deler av østlandsområdet kan høre oss!

**OSLO FULLEVANGELISKE
KIRKE**

Menighetskontor:
Wdm. Thranesgt. 46
Oslo 1

NYE BØKER

Kjærlighetens Terapi

KJÆRLIGHETENS TERAPI
av Aril Edvardson

Alle trenger kjærlighet — å vite at de er elsket. Mangel på kjærlighet kan gi negative utslag, men Guds kjærlighet helbreder.

Pris poc. kr. 20,—

JEG VAGET Å KALLE HAM FAR
av Bilquis Sheikh

En høyst usedvanlig beretning om en muslimsk kvinne som er villig til å risikere hva som helst ved å bli en kristen.

Pris poc. kr. 30,—

DRØMMEN om FRIHET

DRØMMEN OM FRIHET
av Jan Markell

En sann historie om en jødisk familie som flykter fra forfølgelse og død i Russland, til det løfterike landet Amerika.

Pris poc. kr. 30,—

Hos din bokhandler
eller direkte fra Logos Forlag, 4480 Kvinesdal

Hva er sannheten om Billy Grahams besøk i Moskva?

Hvordan pressen skaper sine egne «nyheter»

Tekst: Edward E. Plowman

Vi har også her i Norge med noe undring lest meldingene om Billy Grahams uttalelser under sitt besøk i Sovjet. I Nairobi møtte vi presse-mannen og forfatteren Edward E. Plowman. Han gav oss sin artikkel om hva som hendte da Graham besøkte Moskva, og hva pressen fikk ut av dette. Det er en tid siden Graham besøkte Moskva (mai i år), men det er svært aktuelt at vi merker oss hvordan pressens hunger etter «sensasjon» KAN overskygge det som er rett og sant. Mange har opplevd hvordan pressen kan forvrengte de faktiske forhold for å få en «salgbar» artikkel. Denne tendens ser bare ut til å øke, la oss derfor ikke tro at det som står i en avis, er det samme som bevis. Selv med Billy Grahams store erfaring med pressefolk, maktet han ikke å hindre at de brakte den ene feilaktige nyhet etter den andre under hans besøk i Sovjet. Når det f. eks. har stått i tusener av aviser over hele kloden at Billy Graham skal ha uttalt «at det ikke finnes forfølgelse av troende i Sovjet». Det viser seg at han aldri har sagt eller ment noe slikt, er det helt umulig å få rettet opp dette. Pressen har stor makt, og den kan misbrukes.

Hvis evangelist Billy Graham måtte gjøre det om igjen, ville han da ha dratt til Sovjetunionen?

Svaret: et overbevisende «ja»!

Før han dro ut på denne reisen, ble ha fullt klart over hvilken risiko det innebar. Fra Det Hvite Hus ble det gitt uttrykk for frykt for at russerne ville bruke besøket hans til et ledd i en stor progaganda. Men Graham svarte: «Jeg vil ha min egen «propaganda» — evangeliet — det er mer kraftfullt.»

Etterhvert viste det seg imidlertid at Graham's største risiko ikke lå hos russerne, men hos den vestlige presse, både innenfor og utenfor Moskva. Utrolig nok, amerikanske journalister over-

gikk enhver sovjetisk i forsøket på å forvrengte ordene hans, og ved å gjøre dette, forårsake alvorlig skade på hans pålitelighet blant millioner i vest. Majoriteten av reporterne fordreide det han egentlig sa, og mange tilskrev ham uttalelser som han aldri hadde kommet med. I tillegg unnlot de totalt å nevne høyt viktige aspekter ved hans 5 dagers besøk.

Det var ingen sammensvergelse i pressen etter å «ta» Graham. I personlige møter med ham var journalistene vennlige. Mishandlingen av ham på trykk kom delvis av det dårlige kjennskap de hadde til kristenliv og den kristne språkbruken. Delvis var det det konkurransepresset de hadde hver ene-

ste dag. Stramme leveringsfrister for stoffet, og ønsket om å få noe virkelig eksklusivt, fristelsen til å gjøre stoffet sensasjonelt. Og delvis var det deres egne bitre antisovjetiske fordommer. Et produkt av de mange hindringer og fiendtlighet som de ble konfrontert med hver eneste dag de arbeidet i Sovjet.

Disse sterke anti-sovjetiske følelsene dukket stadig opp til overflaten i pressekonferansene med Graham. Mange spørsmål som ble fyrt løs mot ham, ble i realiteten rettet mot ham for å få ham til å si noe anti-sovjetisk mens han var på sovjetisk jord. Og når han ikke gjorde det, forsatte journalistene å minne ham om det på trykk.

Offisielt dro Graham til Moskva som gjest hos patriarken Pimen, erkebiskopen for den russisk ortodokse kirke som representerer et medlemstall på mellom 30 til 50 millioner mennesker. Pimen hadde invitert ham for at han skulle komme med hovedinnlegget på en internasjonal konferanse for religiøse ledere om faren for en kjernefysisk krig. En hadde også forstått det slik at baptistene som hadde arbeidet for å få besøk av Graham i flere år, ville få en betydelig del av reiseruta hans.

En av rollene den sovjetiske regjering har gitt kirkene i Sovjetunionen, er spredningen av det sovjetiske synet på fred. Det er en del av prisen de må betale for å få beholde åpne dører. Det er også grunnen til at noen av Graham's venner følte at han ikke burde reise. Hans nærvær ville få propagandistisk verdi for russerne, trodde de. (Denne forutsigelsen viste seg å være feil, i det minste i vest. Den samme

presse som svartet Graham, gav også et blått øye til russerne. I løpet av de siste årene har ikke den religiøse situasjonen i Sovjet fått så mye presseomtale i vest.)

Da Graham kom til Moskva internasjonale flyplass var det representanter fra kirken og svermer av reportere fra presse, telegrambyråer og fjernsyn. I løpet av de neste fem dagene skulle han få flere pressekonferanser og intervjuer (med både russiske og vestens reportere) enn i noen annen uke i hele sitt liv. Han fortalte journalister og kirkeledere hvorfor han var kommet: *For å preke evangeliet, for å legge fram det bibelske perspektivet i debatten på atomkrigkonferansen og for å lære mer om forholdene til de kristne i sovjet.*

Noen TV-reportere rakte ham konvolutter fremfor kamra rett etter han var gått ut av flyet. «Hva er dette?» spurte evangelisten. «Brev fra de sibiriske pinsevennene,» svarte reporteren, idet han henviste til de to familiene som hadde tatt tilflukt i den amerikanske ambassaden for fire år siden, etter at de hadde fått avslag på visumsøknad. Disse syv, nå seks etter at en av dem returnerte hjem etter en sultestreik, klaget over at de ble forfulgt for sin tro skyld og hadde besluttet å flytte dit hvor det var frihet.

Journalisten som hadde fått brevene fra de sibiriske en dag tidligere, begynte å fortelle om innholdet. De inneholdt en del krav overfor Graham og overfor de sovjetiske myndigheter. Graham som nettopp var kommet på sovjetisk jord og ikke hadde hatt anledning til å sette seg inne i de aktuelle krav, puttet forvirret brevene i lomma og sa at han ikke hadde noen kommentar. Sett på tv-skjermen så episoden lite smigrende ut for Graham. Dette var et klassisk tilfelle der TV-reportere forsøker å skape sine egne nyheter, ved å foreta bakholdsangrep på offeret, krenker de grunnleggende presse-etikk.

I Graham's korte besøk var det fullpakket med utallige møter med kirke- og regjeringsmedlemmer, private sesjoner med politiske ledere, turer til den Røde Plass og Kreml, en tur til det Ortodokse teologiske senter i historiske Zagorsk, mottakelser, en kirkekonsert, et sjelesøriske møte med de sibiriske pinsevenner, talen ved freds-konferansen og mye mer, med presseintervjuer som fylte de ledige øyeblikkene fra morgen til kveld.

En lørdag kveld besøkte Graham helt tilfeldig tre ortodokse kirker hvor de hadde bønnegudstjenester. Impo-nert fortalte han journalister om dette senere, og med et smil sa han at en ikke ville finne så mange på bønnemøte en lørdagskveld i hans hjemby Charlotte i Nord-Carolina. Bladet «Christian Science Monitor» rapporterte at han

«spøkefullt uttalte at kirkene i Moskva gjorde det bedre enn i hans hjemby, Charlotte.» Andre journalister fikk det til å se ut som Graham hadde sagt at kirkene i Charlotte ikke har slike store forsamlinger på søndager, noe som utløste høylytete protester i USA.

Tidlig en søndag, en vakker vårdag, talte han i Moskva Baptistkirke, den eneste baptistkirken som finnes i denne byen med 8 millioner mennesker. (Baptistene i Sovjet er en sammenslutning som ikke bare inkluderer baptistene, men også pinsevenner, evangeliske kristne, Mennonitter og andre. Det eksisterer en splittelse mellom den offentlige registrerte gruppen, som virker under overoppsyn av myndighetene, og de som ønsker at regjeringen ikke skal blande seg bortimot menighetsarbeidet. De sistnevnte er stadig trakasert og må ofte møtes i hjemmene eller på ensomme steder i friluft.)

Av hensyn til massetilstrømming og for å minske risikoen for forstyrrelser av demonstranter hadde nervøse myndigheter uten offentlige kunngjøringer byttet om gudstjenestetiden fra kl. 18 som er det vanlige, til kl. 8 om morgenen. Da er det relativt få busser i Moskvas gater, og baptistene pleier aldri ha noen fast gudstjeneste på denne tiden. Adgang til denne gudstjeneste i den ortodokse helligtrekongerskatedralen umiddelbart etterpå hvor Graham ga en kort hilsen til mer enn 1000 mennesker, var begrenset til dem som hadde fått adgangstegn.

I baptistkirken var omtrent en tredjedel av de nesten 1000 plassene øremerket for menighetsmedlemmer, innkludert koret, en tredjedel for sikkerhetsvakter og andre utenforstående som var blitt plukket ut av myndighetene. Da journalistene senere informerte Graham om dette som hadde blitt godt underrettet om disse restriksjoner, sa han ganske enkelt at han var takknemlig over å kunne forkynne Kristus for så mange som trengte Ham mest.

Graham ble introdusert for forsamlingen av Alexei Bychkov, hovedsekretæren for Baptistsamfunnet og en av pastorene i kirken. Da Bychkov spurte hvor mange som hadde lest evangelistens bok «Fred med Gud», ble det entusiastisk rakt opp hender fra halvparten av forsamlingen. Ingen journalist noterte seg denne bemerkelsesverdige respons, fremfor en rekke sikkerhetsagenter. (Boka er blitt brakt inn fra andre land eller reprodusert på forskjellige måter av russiske troende og diskutert i vide kretser.)

Ved avslutningen av prekenen som hadde dreid seg om helbredelsen av den besatte i Johannes 5, spurte evangelisten om de som ønsket å overgi sine liv til Kristus på ny eller å motta Kri-

stus som Frelser, ville rekke opp sine hender. Skarer ga sin respons, og det vakte spredte uttrykk for lovprisning.

Da pressen skulle skrive om hendelsene denne søndagen, konsentrerte den seg om tre ting i forbindelse med baptistkirken: Mengden på utsiden som ikke kunne komme inn, en løsevevning setning fra Graham's preken og to protestbannere som raskt ble foldet ut mot slutten av gudstjenesten.

Hundrevis av kristne uten adgangstegn ble holdt bak sperrer mer enn et kvartal borte, hvor de sang hymner og forsøkte å få et glimt av den kjente evangelisten. Mange hadde reist hundreder av mil for å høre ham. Idet han ble klar over deres nærvær da han ble geleidet ut til bilen etter gudstjenesten, sa Graham at han gjerne ville gå bort og hilse på dem, men hans ortodokse vert, som var sint fordi de allerede var for seint ute til gudstjenesten i katedralen, fikk han kjørt bort. Aviser i USA publiserte imidlertid: «Han gjorde ingen forsøk på å få sin eskorte til å ta ham med til alle de som ventet utenfor» og «Han ignorerte mange hundre kristne som sang hymner utenfor og som var avstengt fra å komme inn.»

I talen sin kom Graham inn på forskjellige erfaringer som en kan gjøre når en blir en kristen. På et punkt sa han at Jesus kan gi en «kraft til å bli en bedre arbeider, en lojal borger» fordi en kristen underordner seg dem som er over ham - en hentydning til et vers i Romerne 13. En reporter fra et telegrambyrå opphøyde denne løsevevning setningen til å bli hovedpoenget i talen hans, idet han mente at Graham hadde gjort et hovedpoeng av å minne sine tilhørere om å adlyde styresmaktene. Andre kommentatorer og reportere som ikke kjente innholdet i talen, forvrent denne historien og rapporterte at Graham hadde prekt utfra Romerne 13. (istedet for Johannes 5) og at han sterkt nødet sine baptistiske tilhørere til å underordne seg myndighetene. Reaksjonene blant leserne i vest var forståelig: De ble rystet over at Graham hadde gnidd salt i sårene til de fra før plagede kristne.

Idet Graham avsluttet talen sin, foldet en ung kvinne som satt i sidebalkongen, ut et banner hvor det sto: «Vi har mer enn 150 som er fengslet for evangeliets virksomhet». En annen ung person reiste seg i kirkebenken og løftet raskt opp en plakat med et bibelsk sitat: «Frels de som føres bort for å slaktes». Straks etter at Graham hadde forlatt prekestolen, ledet en mann den unge kvinnen fra balkongen ut til et tilstøtende rom.

Tilsynelatende var det bare noen få mennesker som oppdaget de to bannerne, og Graham som sto og prekte et stykke fra med lesebrillene sine på, kunne umulig se hva de inneholdt av

tekst. På en pressekonferanse senere ble han informert før han kunne komme med en kommentar, men de gikk bare hardere på. Irritert minnet han dem på at selv i USA, blir demonstranter av og til arrestert for å ha forstyrret religiøse møter.

Etterpå dukket det opp en fordreid historie basert på en Associated Press rapport: ...da han avsluttet sin preken, holdt to mennesker i forsamlingen opp plakater som protesterte mot religionsforfølgelse. Evangelisten ble spurt hva han syntes om dette opptrinnet. Først nektet han å svare, men til slutt sa han: «I USA setter vi også folk i varetekt hvis vi tar noen på fersk gjerning i lovbrudd.»

Det ble sinte innlegg i avisene, hvor de fordømte Graham for hans «ufølsomhet» overfor demonstrantene. Etter å ha lest mange meldinger basert på Grahams bemerkning til journalistene, skrev Ernest Furgurson, en tidligere Moskva-korrespondent men som nå er stasjonert i Washington, følgende: «Han syntes ikke det var noe galt med arrestasjonen av kvinnen som foldet ut et banner under gudstjenesten og som

fordømte forfølgelsen av de kristne i Sovjet.»

Forståelig nok var det mange amerikanske lesere som ergerlig, konkluderte med at han bare kunne bli værende i Moskva i stedet for å komme hjem til USA igjen.

Det ble imidlertid kjent senere at de unge demonstrantene hadde fått en reprimande og blitt løslatt etter bare å ha vært holdt i forvaring noen få minutter.

På tirsdagen under hans besøk talte Graham til mer enn 500 religiøse ledere på ulike kanter av verden, inkludert 30 fra USA, som hadde deltatt på fredskonferansen. Idet han understreket menneskets kjølige forhold til Gud som en hovedårsak til krig, skildret han hvordan Kristus er den eneste nøkkelen til fred - et punkt som sovjetiske aviser, radio og tv overraskende inkluderte i sin nyhetsdekning.

Krigen som nå blir ført mot den kristne menighet i enkelte land, var tydeligvis også i Grahams tanker. Han erklærte: «Vi burde henstille til alle regjeringer å respektere rettighetene til alle religiøse troende, slik de er skissert i De forente Nasjoners menneskerettsdeklarasjoner.» De som fulgte Graham på nært hold, kunne lett være enig med John Burns i New York Times som frembrakte noe av den beste dekningen fra Grahams besøk: «Skjønnt han ikke nevnte Sovjetunionen i denne forbindelse, synes det klart at han hadde sitt vertskapslands regje-

ring hovedsaklig i tankene....»

Graham fordømte også bruken av kjemiske og biologiske våpen, og igjen var det klart hvem han hadde i tankene som den hovedskyldige.

Hva som hendte på fredskonferansen, er i seg selv verd en artikkel. Som et resymé, begynte konferansen som en øvelse i anti-amerikansk, pro-sovjetisk kirkepolitikk, men endte i et overveldende propagandanederlag for russerne, takket være modig innsats fra flere amerikanske kirkeledere. Sovjetisk presse som hadde dekket konferansen fra begynnelsen, unnlot å rapportere det mye mer balanserte resultat enn det som opprinnelig kom på trykk i Moskva. Graham selv advarte sovjetiske ledere etter å ha overvært åpningssesjonen med at hvis den fortsatte på den Kreml-forutbestemte linjen, ville ingen ta konferansen alvorlig.

Mens han var i Moskva, møtte evangelisten mange høytstående sovjetiske tjenestemenn, blant disse to medlemmer av sentralkomiteen for det sovjetiske kommunistparti: Georgi Arbatov, den sovjetiske regjeringens fremste ekspert på USA, og Boris Ponamarev, sekretær i sentralkomiteen og leder for utenlandskomiteen i den sovjetiske regjering. Andre han tilbrakte tid sammen med, var Vladimir A. Kuroyev, lederen for departementet for religiøse saker.

Graham av slo å offentliggjøre detaljer fra disse diskusjonene, noen av dem varte i timer. Men blant annet rei-

Billy Graham på gaten i Kreml sammen med pastor Ilya Orlov, en av de offisielle baptisters ledere. Hans besøk i Sovjet vakte stor oppmerksomhet både i øst og vest. (foto UPI/NTB)

ste han spørsmål om muligheter for religiøs frihet, og han overrakte lederne lister han hadde brakt med seg fra Amerika, med navn på religiøse fanger. Det var de fangene det ble henvist til på demonstrasjonsbanneret i Baptistkirken. Han gikk også i forbønn for de sibirske pinsevevnene som fremdeles oppholdt seg i den amerikanske ambassaden - som han hadde gjort bak scenen i måneder. Trolig ble han også brukt som et bindeledd for signaler mellom Washington og Kreml. Han tilbrakte senere betydelig tid sammen med president Reagan for å fortelle om sin reise.

Når alt kommer til alt, forklarte Graham hvert eneste regjeringsmedlem hovedelementene i den kristne tro og hvordan man blir en Kristi etterfølger. Det var muligens første gang de virkelig hørte et slikt vitnesbyrd.

En bemerkning som brakte Graham mye sorg hadde sin opprinnelse i en kort samtale om kirkelige strukturer i et intervju med nyhetsbyrå: «I Storbritannia finner du en statskirke, og i andre land finner du statskirker. Her er ikke kirken en statskirke lengre. Det er en «fri»kirke - i den betydning at den ikke offisielt har et direkte statlig overhode, slik som Church of England har dronningen som overhode....»

Reporteren som ikke var oppmerksom på at «frikirker» er de som ikke er knyttet til myndighetene slik statskirkene er, trodde at Graham snakket om frihet. Andre journalister i Moskva viderefremidlet denne feiltagelsen uten å sjekke dette med evangelisten. Christian Science Monitor for eksempel skrev i sin lederartikkel: «USA's evangelist Billy Graham har avsluttet en ukes tur til Moskva ved å uttale at kirken på en måte er friere der enn i Storbritannia.» Chicago Tribune rapporterte at Graham sa at den russiske ortodokse kirke «er friere enn Church of England fordi sistnevnte har dronningen som overhode.»

Stikk imot det som ble skrevet hadde Graham ikke på noe tidspunkt «for»svart Sovjets politikk overfor de kristne» som Chicago Tribune og andre rapporterte. Han sa heller ikke at religiøs undertrykkelse ikke lenger eksisterte i Sovjetunionen, slik som mange aviser la han i munnen.

Som svar på stadig gjentatte spørsmål om religiøs forfølgelse pekte Graham på at de fleste land, deriblant USA, setter grenser for den religiøse friheten («en offentlig skolelærer har ikke lov til å lede sine elever i et bibelstudium eller i bønn»). Han påpekte at det «naturligvis er forskjeller mellom religion slik den blir praktisert her og la oss si i USA, men det betyr ikke at det ikke finnes noen form for religiøs frihet.» Han poengterte at kirker som forblir åpne, ser ut til å bli tatt

godt vare på, og derfor eksisterer det «en viss, form for frihet» - «Kanskje mer enn mange amerikanere tror.»

Han sa at han ikke kunne kommentere dette noe dypere fordi besøket hans var så kort og hovedsakelig begrenset til et lite område i Moskva - gaten mellom hotellet og de forskjellige stedene for hans avtaler. Men ingen, sa han, hadde innskrenket hans frihet ved å fortelle ham hva han skulle si og ikke si.

En reporter leste opp for ham en liste med spesielle tilfeller av forfølgelse, og presset ham så for en kommentar. Evangelisten som trodde at journalisten spurte om om han hadde sett slike tilfeller selv, svarte at han ikke personlig hadde vært vitne til slike direkte forfølgelser. Men han ble tillagt å ha sagt at det ikke finnes forfølgelse av troende i Sovjetunionen.

Ikke en eneste journalist påpekte at han var den første amerikanske forkytter som hadde fått adgang til de høyeste sirkler i Sovjet, hvor han fikk tale for religiøs frihet og andre avgjørende anliggender for kirken. På tross av hans appell på fredskonferansen til regjeringer om å repekttere troendes rettigheter, ble han vanligvis skildret som en som lett hadde latt seg narre, en naiv klossmajor som hadde «mislykkes i å kritisere Kreml selv en eneste gang for dens veldokumenterte krenkninger på menneskelige og religiøse rettigheter,» som Chicago Tribune's mann i Moskva feilaktig uttrykte det.

Ingen reporter prøvde å utdype betydningen av den nye forbindelsen mellom russiske ortodokse og baptist-

ledere som et resultat av Grahams besøk. Dette er en utvikling som innebærer større muligheter i lyset av to aktuelle frendes i Sovjetunionens Kristenlov: En åndelig oppvåkning blant unge mennesker og fornyet bevegelse blant de ortodokse og fromhet, bibelstudium og teologiske spørsmål -som baptistene i lang tid har vært opptatt av. I et land hvor ateisme er det offisielle dogme, vil det ikke skade baptistene å ha de ortodokse som åndelig allierte.

Mye av oppstyret over Grahams besøk både i og utenfor pressen synes å bunne i ønsket om at han skulle ha snakket rett ut, klart og spesifisert mot religiøs undertrykkelse i Sovjetunionen - og han skulle ha gjort det offentlig.

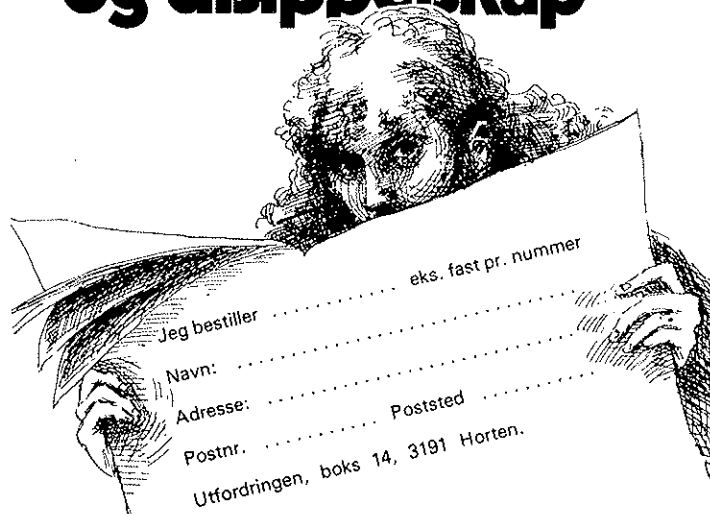
Offentlig er stridens eple. For han reiste virkelig spørsmål om dette i private samtaler med topplederne i det kommunistiske parti, mennesker med makt til å kunne gjøre forandringer. Fra Vatikanet til amerikanske diplomater fikk han råd om hvordan han best skulle møte russerne. Han følte at veien med stille diplomati som han tok, var den korrekte rute. Hvis han hadde tatt en høylydt fordømmende stilling, tror han at han ikke ville ha blitt mottatt og lyttet til av mennesker med makt.

Om han har fått oppnådd noe, vil tiden fortelle, og kanskje vil pressen også.

Oversatt fra «The Saturday Evening Post» av Hanne Marit Rygh.

Utfordringen for evangelisering og disippelskap

Sittende ved Jesu føtter

I flere tiår har bølger av meditasjonsbevegelser rullet inn over den vestlige verden. Bevegelsene har røtter i østens religiøse liv, men er tilpasset vestlige forhold. Trancendental Meditasjon og Zen-meditasjon er de vanligste. Stressede, forkavede, splittede og jagede menn og kvinner gripes av bevegelsene. Mange får også hjelp til å falle mer til ro og finne sjelelig balanse. Metodene er virkningsfulle selv om det også kan påvises psykiske skader. Professor Johannes Aagaard i Århus, Danmark, er en av dem som utrettelig advarer mot de fremmede meditasjonsbevegelser. I vårt land har det heller ikke manglet advarsler. Arild Romarheim, som er religionshistoriker, har skrevet en balansert bok kalla «Moderne religiøsitet», som alle ledere i kirkene og trossamfunnene, særlig ungdomsledere bør lese og studere.

Det bedrøvelige er at man angriper problemene så negativt. Enhver, med sin sunne sans i behold, burde forstå at man ikke kan stoppe en sterk bevegelse som møter og tilfredstiller et utpreget behov, bare med fordømmelse. Den eneste metode som duger, er en klar advarsel og grundig opplysning forenet med positivt alternativ.

Ved Sandom Retreatsenter undervises det om Jesusmeditasjon. Der har man også til salgs veiledende litteratur. To timer hver dag drar gjestene seg tilbake til sine rom (alle har eneværelser) og fordyper seg i Jesusmeditasjon. De starter med Bibelen i sine hender og med inderlig bønn om Den Hellige Ånds lys, hjelp og inspirasjon.

Hva skiller denne kristne Bibel- og Jesus-meditasjonene fra TM, Zen og annen østlig inspirert meditasjon, og hva skiller denne kristne meditasjons-

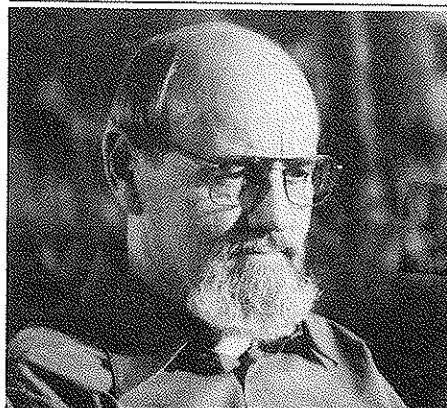
BØNNENS KROPPS- SPRÅK

ART. 2

Tekst: Edin Løvås

Tegning: Svein Thorkildsen

formen fra vanlig Bibel-lesning? På det første spørsmålet kan vi svare dette: Mens de fremmede meditasjonsformene tar sikte på å gi ro og avspenning, samling og noen av dem også religiøse opplevelser knyttet til avgudsdyrkelse, så tar den kristne Bibel- og Jesus-meditasjon i første rekke sikte på en erkjennelse av Guds og Kristi storhet. Som et «biprodukt» kan den også gi avstressing, ro og samling.

Som svar på det andre spørsmålet kan man si at Bibelleseren vanligvis er ute etter å skaffe seg kunnskap. Han/hun studerer Ordet. Ånden gjør Ordet levende. Den som gir seg hen til Jesusmeditasjonen er ikke ute etter å lære seg ting, analysere skriftsteder eller få system i et visst emne. Han eller hun ønsker bare å være stille slik at sinnet kan bli som et speil hvor Jesu bilde viser seg, for han er et bilde av den usynlige Gud. Om vi skjematiserer kan vi også si det på denne måten: Bibelleseren går Jesus imøte. Den som driver Jesusmeditasjon sitter stille og venter på at Herren Jesus skal komme til han eller henne.

Den ytre metode er ofte slik. Et situasjonsbilde i Jesu liv leses i evangeliene. Den mediterende lever seg inn i dette som om han/hun var til stede midt i hendelsen. Deretter vil Den Hellige Ånd gjøre levende at «han som var der den gang, er her hos meg nå». Etter dette flyter bønningen fram, takksigelsen kommer, tilbedelsen strømmer. Kommunikasjonen fra Mesteren til disiplens hjerte er igang.

IBlant blir Jesus som bilde av den usynlige Gud borte. Det blir umulig å holde fast ved at han står her foran meg. Disippelen blir isteden, av Ånden

trykket inn i en erkjennelse av at Jesus fyller rommet eller plassen, omgir sin disippel på alle kanter, fyller hjertet og gjennomtrenger personligheten. Samtidig kan ordene, eller det meste av ordene bli borte. Taus sitter han/hun omgitt og fylt av Gud den allmektige og av han Sønn, Jesus Kristus. Disippelen er senket ned i Guds vesen, i Kristi indre liv, mens munnen er taus eller bare sakte visker noen få inderlige ord, slike som de Tomas brukte: «Min Herre og min Gud», eller bare om og om igjen uttaler Jesu navn.

Dette er Jesusmeditasjonen, når Den Hellige Ånd på en særlig måte gir disippelen en plass ved den allmektiges hjerte. Det er dette Paulus taler om når han undrende og salig skriver: «Det intet øye så, og intet øre hørte, det som ikke kom opp i noe menneskes tanke, alt det Gud har gjort ferdig for den som elsker ham, dette har Gud åpenbart oss ved sin Ånd. For Ånden utforsker alle ting, også dybdene i Gud.» (1. Kor 2,9-10).

Men legg nå endelig merke til sammenhengen: Bibelen først, evangelienes Kristusskikkelse først, dernest eventuell kontemplativ fordypelse i den samme Kristus og innenfor rammen av Guds Ords forkynnelse om at vi er i Kristus og Kristus i oss.

Her kommer den vindunderlige og gripende beretningen om Maria, Marthas søster inn. Forsøk å se henne der hun sitter ved Jesu føtter. Hun har sunket ned på gulvet like foran Ham. Kanskje holder hun fast i en flik av hans kjortel. Hodet holder hun løftet. Øynene er festet på hans munn forat hun ikke skal miste et ord av hans undervisning. Hun er så full av kjærlighet til Herren, at hun glemmer alt omkring seg. Bare en ting betyr noe for henne: Han er her. Når hun ser ham, ser hun Faderen. Når hun lytter til ham, hører hun samtidig Guds røst. Hun er dratt inn i og nedsenket i ham som er kjærligheten. Jesus sier da også: «Maria har valgt den gode del, og den skal ikke tas fra henne».

Sett dere ned ved Jesu føtter alle dere stressede, splittede og skuffede kristne. Sett dere på Mariaplassen. Det finnes en tid til arbeid og hard jobb. Maria kjente til dette, men hun hadde samtidig en innstilling som søsteren ikke kunne fatte. Hun forstod at det også finnes tider da alt annet må settes til side fordi Mesteren kaller til stillhet og ro ved sine føtter.

Unge mennesker vil gjerne sitte på gulvet i våre dager. Noen av oss eldre kreker oss gjerne, litt stivbente, ned ved siden av dem fordi vi har oppdaget at gulvplassen kan være god. Den gir en naturlig holdning av ydmykhet og mottagelighet. Den som setter seg ned på gulvet og kanskje drar bena oppunder seg, for å finne balanse i kroppen,

gjør ikke dette for å gi noe. Han eller hun gjør det for å ta imot. Maria satt der ved Mesterens føtter, og ble der overøst med velsignelser. Det bare strømmet ned over henne.

Tillat meg å nevne Sandom Retreatsenter igjen. Der forekommer det hver dag en stille andakt. I en time kan gjestene sitte i kapellet, ved et sparsomt lys, uten å si et eneste ord. Iblant bryter tilbedelse med ord løs, en lovprisningstunge med tydning eller et stillferdig framført budskap høres, men grunnstemningen er ro og mottagelighet. Mange setter seg ned på gulvet foran stolen og bare tror, vet, og erkjenner og opplever at Jesus står midt på gulvet foran dem, mens han samtidig oppfyller hele rommet med sitt nærvær og sin herlighet. I denne tilstanden er de ved et punkt som aldri noen Zen-meditator eller noen utøver av TM noen gang kan komme som et resultat av sine meditasjonsformer. De sitter ved Jesu føtter.

Dans av fryd

Til bønnens kroppsspråk hører dansen. Jeg så en gang en ung ortodoks jøde som kom dansende nedover de trange gatene i Jerusalem en sabbatsformiddag. Han stálte. Han snurret rundt og kastet seg fra den ene siden av gaten til den andre. Han danset til og med nedover og oppover trappe. Han lo av fryd, og folk vek smilende til side overalt der han tumlet fram. Jeg fulgte etter ham, og da han var forsvunnet på veien mot tempelplassen, ble jeg stående og tenke på kong David som danset av fryd foran paktens ark, og som oppfordret oss til dans med sine salmer. «Pris Herren med dans», står det bl.a. i Salme 150. «De som synger og danser», fortelles det om i Salme 87. Jeg tenkte også på Miriam som grep en tamburin og førte kvinnene ut i dansen for Herrens ansikt etter seieren over Egypten ved Rødehavet.

Jesus oppfordrer oss inndirekte til dans i fortellingen om festen for den fortabte sønnen. Faren hadde jo stelt istand en fargesprakende velkomst. Den yngste hadde fått på festdrakt, sko på føttene og ring på fingeren. Gjøkalven var slaktet, orkesteret var kommet og dansen var i full gang. Slik opplevde den prektige og alvorlige eldste sønnen det, da han kom i nærheten av huset. Og slik forteller Jesus historien. Han forteller altså at Gud, vår Gud innbyr oss til fest i Guds rike, til fest i kirken. Om og om igjen skildrer Jesus Guds rike som et storslått selskap, og roper ut sin innbydelse til festen.

I Luk 6,23 står det: «Gled dere da og hopp av fryd, for stor er lønnen dere har i himmelen. Den nye svenske oversettelsen har ordet «dans» der hvor det

hos oss står «hopp av fryd». Good News for modern man, den moderne engelske oversettelsen, bruker også ordet «dans». Grunnspråkets ord forteller om den barnslige glede som en hvilken som helst unge uttrykker når noe festlig hender. Barnet hopper og danser av fryd og glede. Og Jesus oppfordrer oss altså til å bruke dette som et bønnens kroppsspråk i vår fryd over Guds rikes herlighet, og tanken på lønnen i himmelen.

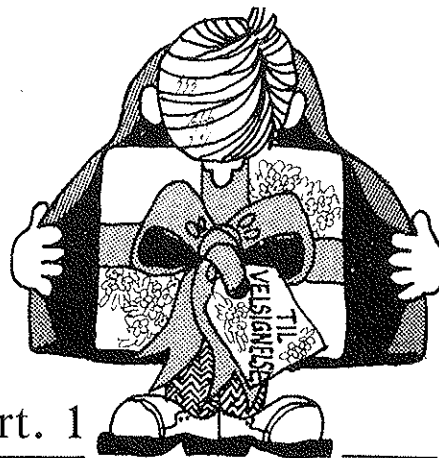
I den senere tid har uttrykket sakral dans eller liturgisk dans vært introdusert. En gruppe dansere, som er mer eller mindre profesjonelle, opptrer i kirken for å uttrykke glede, lovprisning og tilbedelse gjennom sine innstuderte øvelser. Dette er riktig og vakkert, og vil forhåpentligvis etterhvert få mer og mer plass i gudstjenestelivet. Men det Jesus oppfordrer til, er den spontane, barnslige dansen hvor man beveger seg i overenstemmelse med den hjertets lek som finnes hos enhver troende når Den Hellige Ånd fyller hjertet med glede og jubel.

Når dere derfor blir oppfylt av så stor glede at det kjennes unaturlig å sitte stille på kirkebenken eller i sofaen hjemme i stua, så kan dere reise dere opp, spille en sang, eller åndelig vise som har den rette rytmen, syng, klappe og bevege dere, fritt omkring. Dere kan selvsagt også ta hverandre i hendene.

Kanskje denne spontane dansen for Herrens ansikt passer best i husmenigheten eller i den lille gruppe. Når dere har hatt kjærlighetsmåltid, samtalt om Jesus, lovprist og tilbedt med ord, kan det komme til et punkt der hvor Jesu ord om at vi skal glede oss og hoppe og danse av fryd er det eneste naturlige.

Selvsagt skal vi være naturlige. Selvsagt må vi forstå at en del mennesker ikke uten videre kan gi seg med i slike bevegelser. Vi må også være klar over at noen kan uttrykke like mye med små enkle bevegelser som andre med mere livlig kroppsføring. Det viktigste er at vi også får med oss kroppen når vi ber og tilber. For slik står det i Rom 12,1: «For Guds barmhjertighets skyld formaner jeg dere brødre til å bære legemet fram som et levende og hellig offer, som er til Guds behag. Det skal være deres åndelige gudstjeneste.»

Hvorfor er dette med bønnens kroppsspråk så viktig? Årsaken er at vi trenger andre uttrykksformer enn ord. Mange er jo også ordfattige. Men dernest helt enkelt fordi et bønnens og lovprisningens kroppsspråk kan lære oss at vi har både kropp, sjel og ånd, og at hele vår personlighet hører med til det kristne livet. Ved å bruke bønnens kroppsspråk kan den åndelige erfaringen og kroppsfølelsen smelte sammen på en måte som er dypt evangelisk, bibelsk, sunn og god.

Art. 1

GAVE- OPPDAGELSE OG KALLS- BEVISSTHET

Tegning:
Leif Harry Håvåg

Tekst:
Kjell Sjøberg

Hver og en har en spesiell gave

Guds ord tar som en selvfølge at hver og en har en spesiell gave: «Den nådegave som finnes i deg.» 2. Timoteus 1:6.

«Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut sine gaver til hver enkelt, slik han vil.» 1. Korinter 12:11.

«Vi har forskjellige nådegaver, alt etter den nåde Gud har gitt oss.» Romerne 12:6.

Gaver dreier seg ikke om en elite-tenkning i forsamlingen, men det er å åpne våre øyne så vi ser det normale — å se hverandre som gaver.

Vi tar utgangspunkt i det at hvert-medlem er en gave til menigheten gjennom det spesielle som Gud har lagt ned i vedkommende.

Da vi hadde en uke om gaveoppdagelse i vår menighet, avsluttet vi med felles å lese en trosbekjennelse som jeg vil gjenta her. Den er skrevet av Bjørn Donobauer. Jeg vil at du skal innta en trosposisjon i dine tanker om åndelige gaver og at det skal følge deg hele tiden når du leser dette og tilegner deg innholdet.

Trosbekjennelse:

Jeg er en kristen, for jeg har tatt imot Guds gave, hans sønn Jesus Kristus;

Jeg tror, at Gud har gitt meg en eller annen gave gjennom sin Ånd som bor i meg;

Jeg tror, at jeg, som person og forvalter av Guds gaver, er en gave til hele fellesskapet;

Jeg tror, at vi tilsammen er Guds gave til de mennesker som Gud har plassert oss blant;

Jeg tror, at verden forventer at vi gir det beste fra Gud alltid og over alt.»

Vi har fått lov å hente en serie av artikler fra Kjell Sjøberg's nyeste bok: «Gåvoupptäckande ock Kallelsevisshet» som kom ut på forlaget «Salt og Lys» 1982.

Disse artikler er kommet til gjennom en prosess i Järfälla pinsemenighet hvor Sjøberg er en av pastorene. Materialet har vært brukt i eldsterådet og i bønninger. Prosessen med å bli klar over sin gave og kall begynte i pastor-teamet og i eldsterådet, og så ble det en trosmålsetting at dette skulle få gjennomsyre hele menigheten. I trosmålsettingen som menigheten gikk inn for, heter det bl.a. : «Vi tror at hvert medlem er en ressurs som er gitt til menigheten som en gave. Gaven er hva Herren har lagt ned i form av nådegaver, legning, yrkeskunnskap og dugelighet, som vi kan dele med

hverandre. Bønneringen skal være et gaveoppdagende samfunn. Risikoen i dag er ikke så meget åndelig hovmot som den andre grøften i form av forsiktighet og tilbakeholdenhet. Derfor behøver gaver å løftes fram i fellesskapet og velsignes, avskilles, brukes og utvikles. Menighetens undervisning, bønneringenes fellesskap og de dype forhold mellom venner og ektefeller skal være gaveoppdagende.»

Ved å lese denne, innbyr vi deg og de venner du er ført sammen med i de helliges samfunn, til å være med i en prosess av gaveoppdagelse. Vi tror på en livsprosess, som skal føre personligheten og Kristi legeme til opprettelse og modenhet, slik at Jesus Kristus blir forherliget gjennom sin menighet.

Vi har mer enn vi er klar over

Vi har brukt ordet «gaveoppdagelse» fordi vi tror at Gud har nedlagt fler gaver i oss enn vi selv er klar over. Mange ganger er det ikke spørsmål om å be Gud om flere gaver, men å oppdage det som han allerede har gitt. Gaveoppdagelser trengs virkelig, fordi en kristen forsamling ofte er uvitende om hvilke gaver de enkelte medlemmer selv vet at de har. Gaveoppdagelse handler derfor både om den enkeltes oppdagelse av hvilke gaver Gud har gitt dem, og forsamlingens oppdagelse av hva Gud har gitt gjennom medlemmene. Det fortelles at den store kunstneren Michelangelo tok med seg hjem til sitt atelier en marmorblokk og sa «I denne steinblokken ser jeg en engel!» Gavene finnes i det råmaterialet som Gud har skapt i hver enkelts personlighet, men de behøver å befris og forløses.

Gaver kan være gjemt, uoppdaget og uanvendte

En forsamling er som en gullgruve. Noen har sagt, at dersom en forsamling har 150 medlemmer, så finnes potensialen for at alle gaver og muligheter som fantes i Kristi jordiske

kropp, skal være tilstede i den forsamlingen. Gavene finnes der, men bæreren av dem kan selv være uvitende om dem. Her er noen årsaker til at gaver kan være bortgjemt:

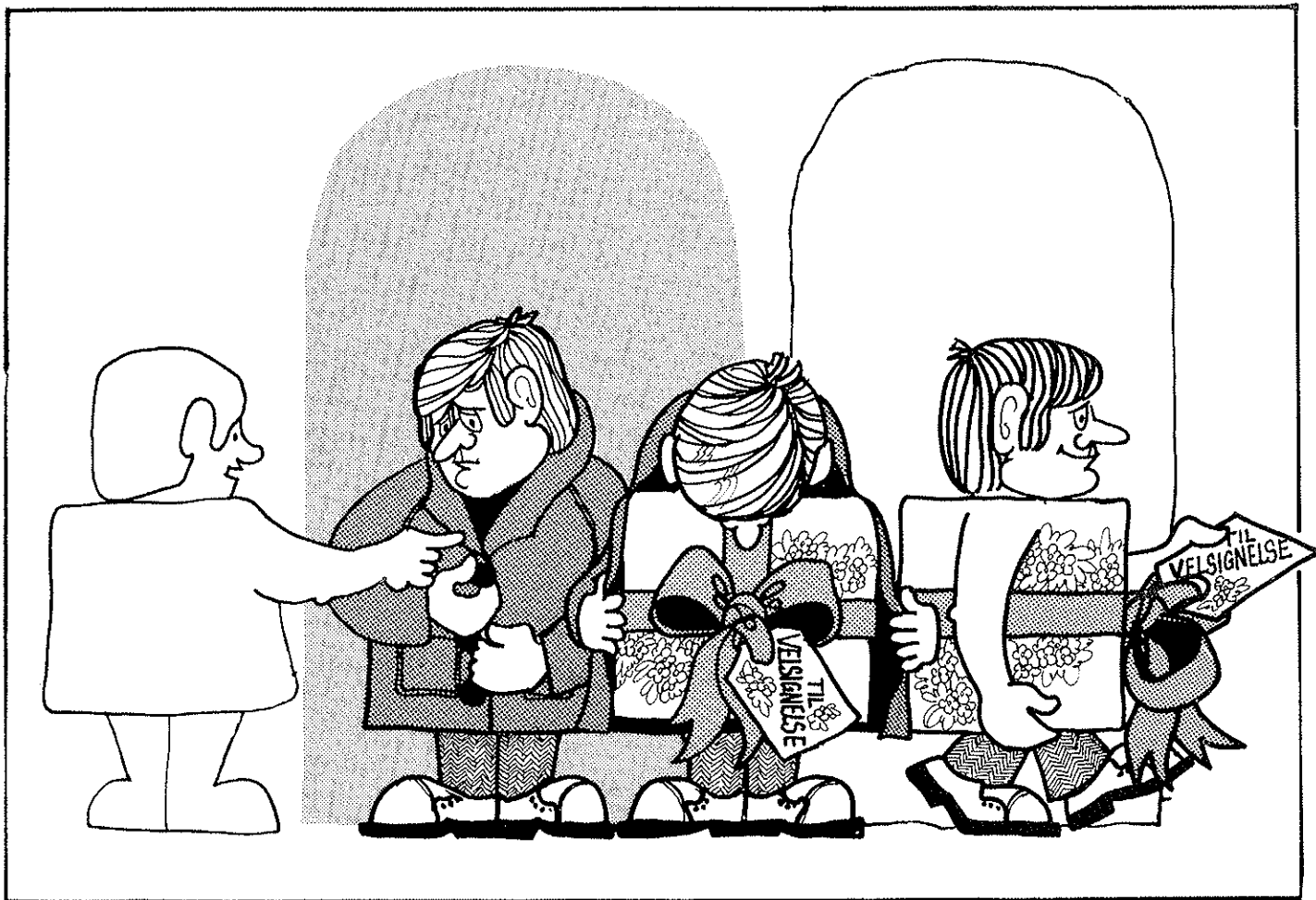
1. Forsakthetens ånd, 2. Timoteus 1:6-7. Frykt er den vanligste årsaken til at gaver er bundet.
2. Mindreverdighetskompleks, 1. Korinter 12:15-16, Ved å sammenligne seg med andre og bedømme seg selv, så utelukker man seg selv fra å fungere i Kristi kropp. «Derfor hører jeg ikke med til kroppen.»
3. Mangel på kunnskap. Den utvikling som vi opplever som kristne, står i forbindelse med den undervisning vi får i Guds ord.
4. Mangel på fellesskap og oppmuntning. Gaver tilhører menighetslivet, og de begynner å fungere når vi oppmuntrer hverandre. Sier man: «Jeg behøver deg ikke,» 1. Korinter 12:21-22, så binder man en gave, men sier man: «Du er nødvendig,» så frigjøres gaven. Gaver kan ikke fungere dersom jeg velger ensomhet og en individualistisk livsstil, fordi nådegaver er en måte som de kristne betjener hverandre på.
5. Hindret av dominerende personligheter og de religiøse proffene, 1.

Korinter 12:19. Noen få i den kristne forsamlingen kan ha utført alt og hindret andre i å fungere.

6. Nådegaver fungerer ikke dersom forsamlingen er preget av foreningsmønsteret. Man kan da plassere mennesker i oppgaver uten å spørre etter hvilke gaver de har.
7. Mangel på åpenhet. Å anvende en nådegave er å gi ut det spesielle i ens personlighet. Vi kan holde tilbake oss selv, fordi vi har vendt oss til en livsstil der vi gjemmer oss.

Våre gaver roper etter å få et navn

Kong Nebukadnesar hadde en drøm som gjorde ham urolig til sinns og forårsaket at sønnen vek fra ham, Daniel 2. Han begjærte at noen skulle komme og tyde drømmen for ham. Drømmen var på en måte en kallsdrøm. Drømmen plasserte Nebukadnesar inn i Guds rikes plan, og Nebukadnesars rike ble sammenlignet med gullet. Daniel kunne komme og tyde drømmen hans. Elisabeth O'Connor sier i boken «Eights Day Of Creation»: «Om våre uanvendte gaver har styrke og kraft i seg selv, så roper de etter en erkjennelse, de roper etter å bli gitt

navn. De forstyrrer vår søvn, de gjør våre dager urolige, inntil noen lik Daniel kommer og tyder vår kallelelsesvisjon.» Samme forfatterinne sier: «Vi ber om å få vite Guds vilje med våre liv, uten å forstå at Hans vilje er innskrevet i selve vår personlighet.»

Kallsbevissthet — hva er det?

Grunnlaget for en frimodig tjeneste i Gud rike er vissheten om et kall. Har man ingen kallsbevissthet, er man usikker i sin tjeneste. Usikkerheten lammer. «Om jeg bare hadde vært sikker på hva Gud ville med mitt liv...» sier mange og ber om visshet.

Det som har bidratt til usikkerheten, er at Bibelens kallstanke gjøres vanskelig ved vår tenkemåte. Når vi snakker om et kall, forveksler vi det med en heltidstjeneste. Vi har forstått det slik at kallsbevissthet er at man har sagt opp sin jordiske jobb for å tjene Herren på «heltid» og vært sikker i sin sak.

Når Guds ord snakker om kallet, tar vi det som en selvfølge at enhver kristen har et kall. «Derfor, brødre, må dere sette enda mer inn på å befeste deres kall og utvelgelse. Gjør dere dette, skal dere aldri falle.» 2. Peter 1:10.

Det trengs en bibelsk forståelse av kallelsen. Vi har overbetont visse deler i forgrunnen. Dersom jeg kunne si navnet på en by eller et land, så skulle det være beviset på at jeg er kalt. Den som ikke har fått noe geografisk kall, går og venter på en visshet om når han skal kunne annonsere stedet eller landet og peke på verdenskartet hvor han skal fullføre sitt kall i lydighet mot Jesu misjonsbefaling.

Paulus' kall

Når Paulus beskriver sitt kall, anvender han ingen geografiske termer, som f.eks. «kalt til Lilleasia», «kalt til Europa».

I stedet sier Paulus, Jesu Kristi tjener, som er kalt til apostel», Romerne 1:1. Utgangspunktet i kallet hans var den gave og den tjeneste som Gud hadde gitt ham. Paulus grunnkall hadde ingenting med et geografisk sted å gjøre.

Paulus' første kallelelsesvisjon var en beskrivelse av den type tjeneste som han skulle utføre. «For jeg har utvalgt ham som mitt redskap til å bære mitt navn fram for folkeslag og konger og for Israels folk. Og jeg skal vise ham alt han må lide for mitt navns skyld.» Apostlenes Gjerninger 9:15-16. Kallet var en arbeidsbeskrivelse av et oppdrag som han skulle kunne utføre hvor som helst i verden.

Dersom Paulus hadde ventet til han hadde fått et geografisk kall, så hadde

det aldri blitt noe av hans første misjonsreise. Det var først på den andre misjonsreisen at han fikk en tydelig åpenbaring om det stedet dit Herren ville lede Ham. «Kom over til Makedonia og hjelp oss! Apg. 16,9.

Kallsbevissthet er gavevisshet

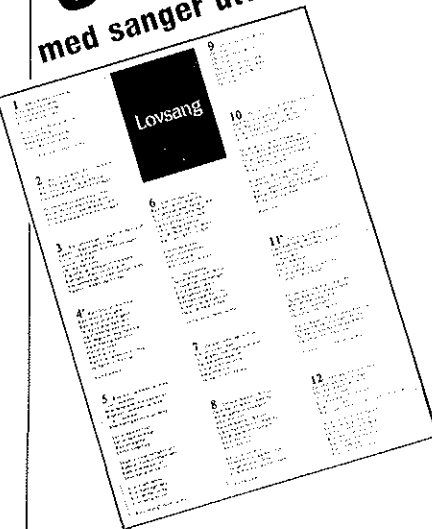
Det å bli viss på ditt kall er å bli viss på den gave som Herren har gitt deg. Gave og kall er samme sak.

Gud gir aldri et kall uten å gi en eller flere gaver til dette kallet. Gud gir heller aldri gaver eller evner uten at det underforstått ligger et kall til å anvende de. De som fikk de forskjellige ta-

lentene i Jesus liknelse, fikk ikke noen ordre om hvordan de skulle forholde seg, hvordan de skulle forvalte talentene. En som fikk en talent, gikk og gravde den ned i frykt for sin herre. Men mannen ble gjort ansvarlig. Det at han fikk talenten, var tilstrekkelig kall til å forvalte. Matteus 25:14-30. Enhver kristen har fått en eller annen gave. «Vi har forskjellige nådegaver, alt etter den nåde Gud har gitt oss.» Romerne 12:6. «Alt dette virker den ene og samme Ånd, som deler ut sine gaver til hver enkelt, slik han vil.» 1. Korinter 12:11. Hver enkelt lem på Kristi kropp har en gave. Det er den gaven som bestemmer din plass i kroppen eller din funksjon i fellesskapet.

ET NYTT SANGHEFTE
med sanger utvalgt av Åsulf Kvammen m. fl.

Bare Jesus

Du satte meg fri

La det bli kjærlighet

Vi er et folk

Dette er eksempler på sanger og kor som finnes i et sanghefte kalt «Lovsang». Av i alt 143 sanger er ca 40 å finne på en kassett som også heter «Lovsang». Kassetten er enkelt innspilt og har til hovedhensikt å gjøre innlæringen av sangene lettere. For deg som liker å lære nye sanger, er dette et fint tilbud.

Fyll ut:

NAVN:

ADRESSE:

Fyll ut i rubrikken «Antall» hva du ønsker å bestille.

Send kupongen til:

Åsulf Kvammen
Dronning Maudsgt. 22
4340 Bryne

	Antall	Pris pr. stk.	Tilsammen
Sanghefte		kr. 4,00	
Kassett		kr. 50,00	
Porto			
Tilsammen			

Gå ut av hemmelige selskap

Tekst: Kjell Sjøberg

Hvordan skal de kristne forholde seg til hemmelige selskap og overenskomster? Det finnes en sterk infiltrasjon av hemmelige selskap i den kristne verden. Frimurere, Odd Fellow, tempelriddere og korsriddere har mange av sine medlemmer blant prester, pastorer og kirketjenere. Styremedlemmer, samfunnsledere og biskoper er med i hemmelige selskap. Har man en gang gått inn i et slikt hemmelig selskap, kan man ikke forlate det ifølge selskapets regler. Man er medlem på livstid.

Paulus sa fra seg medlemsskap i et hemmelig selskap

Fariseerne var bygd opp som et brodersamfunn med ulike grader. I den laveste graden ga man løfte om å gi tiende av det man spiste, kjøpte og solgte, samt ikke å være gjest hos en hedning. En slik Neeman ble akseptert av fariseerne som en som man kunne gjøre forretninger med. En som ble fullstendig Chabher lovte imidlertid ikke å selge eller kjøpe fra en hedning, ikke være gjest i hans hus og heller ikke ønske en hedning velkommen som gjest i sitt eget hus. Man gikk inn i dette brodersamfunnet gjennom å avlegge løfter. En kandidat ble formelt akseptert i broderskapet i nærvær av minst tre medlemmer. (Edersheim *The Life and Time of Jesus Del 1* side 311 og 312.)

Paulus var også medlem i det store rådets hemmelige politi som fikk i oppdrag å oppspore de kristne. Med dette som bakgrunn kan man forstå hva Paulus sier i 2. Korinter 4:2: «Vi har tatt avstand fra all fordekt og skammelig ferd, vi bruker ikke knep, og vi forfalsker ikke Guds ord. Åpent legger vi sannheten fram, og for Guds ansikt anbefaler vi oss selv idet vi vender oss til hvert menneskes samvittighet.» I de hemmelige organisasjonene binder man folks samvittighet, man går listig til verks gjennom at man ikke åpent informerer om organisasjonens hensikter. I lysets rike behøver man ikke holde noen ting hemmelig. «Jeg er overbevist om at ikke noe av dette er gått ham forbi; det er jo ikke skjedd i en avkrok. «Apostlenes Gjæringer 26:26. Okkult betyr hemmelig. Vi bør være mistenksomme til alt som er hemmelig.

Bibelen advarer mot å gi løfter under ed

Man skal ikke forhaste seg med å gi løfter. Når bibelen advarer mot å sverge, så er ikke det ment den type banningsord som vi ofte hører rundt oss nå for tiden. Å sverge

I den senere tid har flere forkynnere aktualisert faren ved å slutte seg til hemmelige selskap, selv om disse skulle ha innslag av kristent innhold. En av de som har gjort de grundigste studier omkring disse selskap, er Kjell Sjøberg. Han har i lengere tid samlet stoff og dokumenter som har gjort at han vil rette en alvorlig advarsel til alle om å holde seg borte fra slike sammenlutninger. Vi er klar over at det finnes mange oppriktige og helhjertede kristne som med beste motiver er blitt med i slike selskap. Denne artikkel er ikke skrevet for å dømme disse, men for å oppmuntre dem til å avsi seg et slikt medlemskap, selv om man har sverget å være med i slike livet ut. Det er også en sterk advarsel til alle som kunne tenke seg å være med i slike organisasjoner. Om Kjell Sjøberg syntes radikal i denne artikkel, er den bygget på lange og grundige studier. Artikkelen er blitt publisert i svenske DAGEN og i «Bønnebrev for Sverige».

er å gi løfter under ed. En frimurer går inn i et brodersamfunn der han avgir et taushetsløfte. Skulle han komme i skade for å røpe noe av frimurernes hemmeligheter, er han inneforstått med en straff som sier at han får halsen avskåret, tunga dratt ut fra rota og begravd i sanda. Dette er en typisk ed — å sverge på den måten som Jesus og Jakob advarer mot. «...La et ja være ja og nei være nei! Det som er mer enn dette, er av det onde.» Matteus 5:33-37. Når Jesus sier at det er av det onde, betyr det at Satan kommer inn med sitt rike i denne formen for løfter og forsterker dem gjennom forbannelser. Jakob advarer også meget sterkt mot å gi løfter med ed: «Men framfor alt, mine brødre, må dere ikke sverge. verken ved himmelen eller ved jorden eller ved noe annet. La et ja være ja og et nei være nei, så ikke dommen skal ramme deg!» Jakob 5:12.

Lyset og mørket

Ved å ta imot Jesus Kristus har vi kommet inn i lysets rike, og lyset bor i det. Vi er dem som lyset engang er kommet til. Når en frimurer innvies, får han bind for øynene, han får en løkke rundt halsen og han bekjenner at han befinner seg i mørket og søker etter lyset. Denne bekjennelsen er å frakjenne seg lyset i Kristus. En slik bekjennelse at man befinner seg i mørket, åpner opp for mørkets rike. «For når noen har lært å kjenne vår Herre og frelser Jesus Kristus og er kommet fri fra det urene i verden, og de så igjen fanges av dette og ligger under det, står det verre til med dem enn før.» 2. Peter 2:20.

Mørkets rike er så konkret at man bør passe seg for mørke rom og mystiske selskap med svarte klær. Øynene med bind for og de hemmelighetsfulle løftene om ikke å røpe noe til noen hører hjemme i mørkets rike. Det er noe som er felles for spiritister, satanister og frimurere at de har hemmelige innvielser som skal finne sted i mørket. I lysets rike finnes det ingenting som man behøver å skjule.

Med hvilket motiv går man inn i et forbund

Når man går inn i hemmelige ordener, så er det for å få hjelp i sin yrkeskarriere og for å få forretningskontakter gjennom innflytelsesrike forbindelser. Ofte går det slik til at man blir kontaktet av en innflytelsesrik person. Man blir lovet trygghet i et broderskap hvor man hjelper hverandre i tider med vanskeligheter. Når en frimurer går konkurs, så stiller

broderskapet opp og hjelper.

Frimurerne går tilbake til den pakt som kong Salomo sluttet med Hiram, kongen i Tyrus. Det rådde vennskap mellom dem, og de sluttet pakt med hverandre. Hiram sa: ...«Jeg skal gjøre nøyaktig som du ønsker når det gjelder sedertrærne og sypressene.» «Siden må du gjøre som jeg ønsker, og la meg få det jeg trenger til husholdningen min.» 1. Kongebok 5:1-18. Dette forbundet var et politisk-økonomisk forbund. Denne forretningspakten mellom Salomo og Hiram kan stå som modell for frimurerens broderpakt. Lederen med høyest rang for frimurerne i Sverige har en tittel som på norsk betyr Salomos stedfortreder. Byggingen av Salomos tempel inngår i mystikken omkring frimurerne. Kongen i Tyrus stilte murere til disposisjon for Salomo i oppbyggingen av tempelet. Salomos og Hiram bygningsmenn (murere) hogde ut de stene som trengtes for å bygge Salomos tempel.

Men denne avtalen, bygd på politikk og byttehandel, var innfallsporten for Salomos fall. Salomo ble en avgudsdyrker. Han ble gift med Hiram datter, og hun overtalte ham til å dyrke sidonittens avgud. Da Salomo inngikk forbund med Hiram, inngikk han også forbund med den åndefyrste som hadde sin trone i Tyrus. Det var Satan selv. Guds ord har flere merkelige profetier om kongen i Tyrus, og vi forstår at denne byen var behersket av Satan. Drivkraften bak kjøpmannskapets ånd var den falne engelen fra paradiset, som da han drev med stor handel, fikk sitt innerste fylt med urett og falt i synd. Han ble da forvist fra gudefjellet. Esekiel 28:16.

Salomos pakt med Hiram var egentlig en pakt med Satan og den kjøpmannskapsånden som hadde ført Satan til fall på paradiset. Samme hovmot, samme habegjær.

Den antikristelige sammensvergelsen i Åpenbaringen 17 og 18 er et religiøst politiskøkonomisk forbund med Satan for å bygge opp et tempel som Antikrist skal kunne sette seg i og utgi seg for å være Gud.

Murerne eller bygningsmennene

Jesus snakker om bygningsmenn som har glemt den viktigste steinen. Jesus sa: «Har dere aldri lest i skriftene: Den steinen bygningsmennene vraket, er blitt hjørnestein» Matteus 21:42.

Frimurerne har flere guder som står på samme nivå som Jesus. I innvielsessermoniene taler man om Gud som universets store arkitekt. I den neste graden må man lære om det mystiske navnet Johova, han blir fortalt at det finnes mye mer å lære om det mystiske

Kjell Sjøberg.

navnet, men det blir først åpenbart i den kongelige erkegraden, han finner at det mystiske navnet er en kombinasjon av jødiske og orientalske gudsnavn. Dette uttales kun av tre kongelige erkemurere, og disse uttaler en stavelse hver. (En bok om Religion, Mystikk og Okkultisme utgitt på Libris.) I en av ritualene sier frimurerne: «Vårt gamle tempel er ødelagt, men blant ruinene har man funnet grunnsteinene uskadd. På denne grunnsteinen vil vil reise det nye tempelbygget.» Frimurerens litteratur forneker at Jesus er verdens eneste Frelser. Derfor har de i samsvar med sine egne tanker forsøkt å bygge menneskelighetens tempel, men uteglemt den viktigste steinen, hjørnesteinen Kristus.

Derfor kommer også dommen som Jesus selv taler om: «Om den som faller mot denne steinen, skal skade seg, men den som steinen faller på, skal bli knust.» Matteus 21:44.

En kristen får ikke ha andre lojaliteter enn til Kristus

Den skare som kommer til å følge Lammets hvor det går, er kjøpt fri fra jorden og menneskene, Åpenbaringen 14:3-4. Bruden kalles for Lammets hustru. Lammets trenger i sluttstriden en skare som er kalt, utvalgt og trofaste, Åpenbaringen 17:14. I dag er det meget viktig at alle lojaliteter til denne tidsalders vesen blir avklipt slik slik at brudeskaren kan stå helt fritt til å følge Kristus i de viktige profetiske hendelsene innen gudsriket bryter inn i sin fulle kraft. Dem som er med i hemmelige selskap, har andre lojaliteter enn Kristus. Han må stille opp som en bror for dem som ikke er Kristi

etterfølgere. Det gir ham lojaliteter når det gjelder å kjøpe og selge med andre enn dem som tilhører Guds familie.

Advarsel mot hemmelige forbund

Guds ord gir meget skarpe advarsler mot det hemmelige. Paulus advarer mot lovløshet som er virksom som en hemmelighet. Den fantes allerede på Paulus tid, fordi det allerede eksisterte hemmelige broderskap som arbeidet for lovløshet, 2. Tessaloniker 2:7. Paulus mener at den siste tids lovløshet kommer gjennom noe som er hemmelig. Skjøgen som beskrives i Åpenbaringen 17, har et navn skrevet på sin panne, en hemmelighet, det store Babylon. Det antikristelige riket beskrives som et mysterium som plutselig blir åpenbart, men et mysterium som har eksistert svært lenge i verdens historie. Den ideologi som ligger bakom frimurerens riter, går helt tilbake til Egyptos og Baylons historie og mytologi og har altså vært virksom i verden svært lenge. Esekiel fikk i en visjon se hva Herren var forskrekket over. Han fikk bryte seg gjennom en vegg og se hva en gruppe menn holdt på med i mørket, Esekiel 8. «Ve dem som nede i det dype glemmer sine planer for Herren! I mørket skjer deres gjerninger; de sier: «Hvem ser oss? Hvem vet om oss?» (Jesajas 29:15.)

«Men dere, brødre, er ikke i mørket, så dagen skulle overrumple dere som en tyv. For dere er alle lysets barn og dagens barn; vi hører ikke natten eller mørket til. Så la oss da ikke sove som de andre, men våke og være edrue.» 1. Tessaloniker 5:4-6. Dersom man leser Paulus alvorlige ord om å være beredt innfor Jesu komme etter man har fått greie på mørkets strategi om å holde mennesker i mørket gjennom hemmelige selskap, så får bibelversene et konkret innhold. Det å vandre i lyset eller mørket er helt konkrete virkeligheter. Å vandre åpent eller i hemmelighet. «Lev da som lysets barn! Lysets frukt er godhet, rettferd og sannhet. Prøv hva som er til glede for Herren! Ta ikke del i mørkets gjerninger, for de er uten frukt, irettesett heller. Det som slike folk driver med i det skjulte (i hemmelighet), er det en skam bare å nevne. Men alt som blir avslørt av lyset, kommer for dagen, og alt som kommer for dagen, blir lys.» (Efeserne 5:9-14.)

Pakt med døden

Om noen skal gå inn i en pakt, må han alltid forvise seg om at det ikke inneholder noen dødsymboler. Bibelen advarer nemlig meget sterkt mot å slutte pakt med døden. Jesajas 28:14-22. «Dere sier: «Vi har

sluttet pakt med døden og gjort avtale med dødsriket...» Den pakt dere har med døden, skal settes ut av kraft; forbundet med dødsriket skal ikke lenger stå ved lag.» Jesaja kaller også dette forbundet for en tilflukt til løggen. Den skal slås ned av Herrens vrede. Frimurerne inngår forbund for å hjelpe hverandre i nødstider. Disse forbund med døden er meget vanlige i Sattandyrkelsen. Man har kister, holder til på kirkegårder, anvender dødningehoder, knokler, avhogde kattehoder osv. ved sin innvielsesseremonier. Man drikker en kalk blandet med blod. Man innvier seg i en pakt med Satan gjennom disse dødsymbolene, og det blir også en pakt med døden på grunn av disse.

Derfor bør de som innvies i hemmelige ordener, være meget observante på om deres innvielse inneholder dødsymboler. Man sier at innvielsen bare er en lek, men denne lekaktige stemningen er bare et skalkeskjul for en listig måte å lure mennesker inn i mørkets snarer på.

I litteraturen om frimurerne sies det at innvielsene skjer med dødsymboler. Repet som legges rundt halsen på den som innvies, er et av de. Det blir også brukt kister. I enkelte land bruker man en voksfigur av en gammel mann som lik i kisten. I andre land må den som innvies, selv legge seg i kisten. Jeg har tre vitnesbyrd om at svensker har vært med på å bli lagt i kister i forbindelse med innvielser til frimurere og Odd Fellow. Jeg vil derfor meget alvorlig advare (svensker) mot å bli dratt inn i slike dødsforbund. Det som Jesaja skildrer i Jesaja 28, er et forbund

som skal inngås med Antikrist. Jesaja nevner også forbundet med dødsriket. En av de avguder som blir anvendt i hemmelige selskap, er den egyptiske guden Osiris, som er dødsrikets gud. Jesaja advarer altså mot farer som er høyaktuelle i våre dager.

Han skal slutte en sterk pakt med mange

Når Antikrist står fram, skal han inngå en sterk pakt med mange, Daniel 9:27. Ifølge en bibelkommentar kan det bety at han går inn i en pakt som allerede eksisterer og gjør det til en enda sterkere pakt. Dette sies også av Jesaja i forbindelse med beskrivelsen av pakten med døden. «Hold nå opp med den frekke spott, så lenkene ikke blir stramme,» Jesaja 28:22. Gjennom okkulte handlinger og hemmelige selskap blir mennesker bundet på ulike måter i broderskap som Antikrist kommer til å gå inn i og bruke så stor makt i at det ikke går å komme ut av dem igjen.

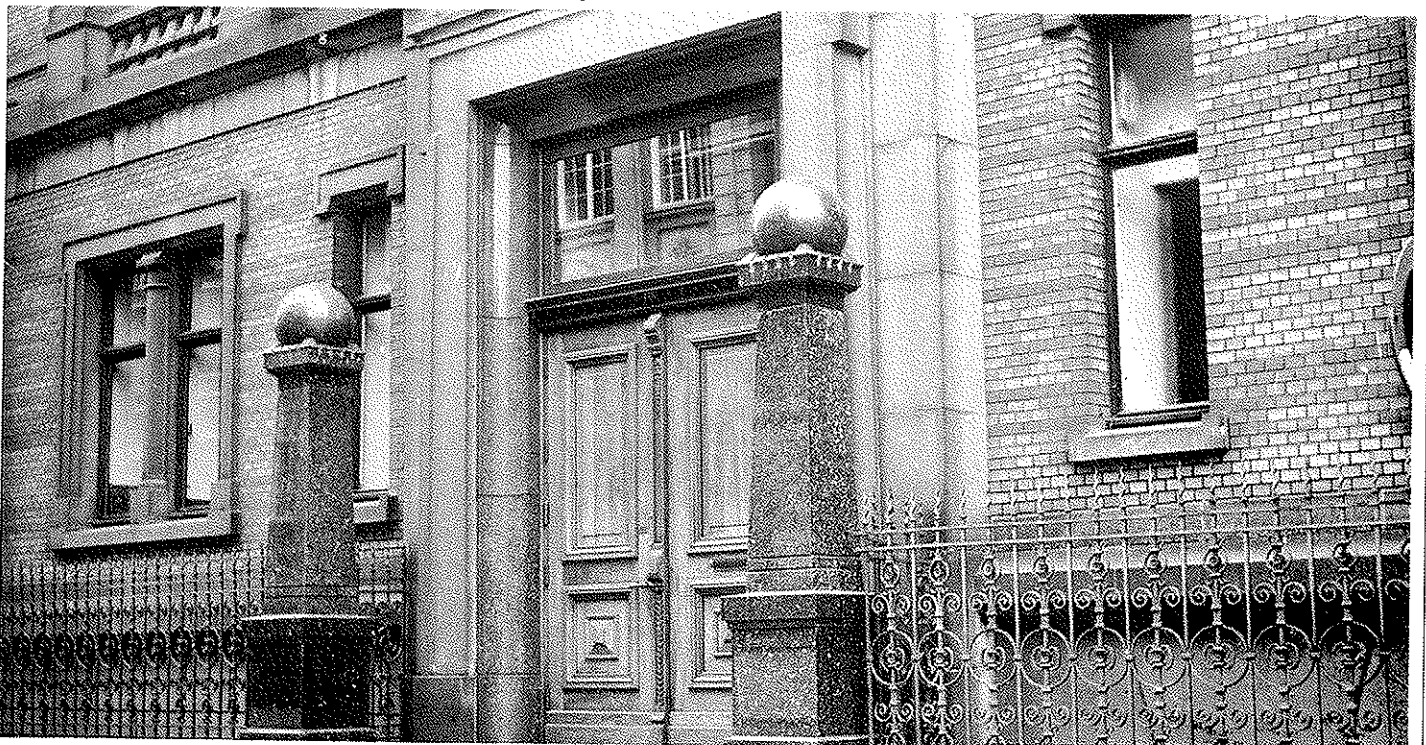
Antikrist kommer til å gjøre pakt-slutninger og avkreve en voldsom lojalitet av mennesker for at de skal kunne kjøpe og selge. I så måte ligner Antikrists forbund på det som kong Hiram fra Tyrus inngikk med kong Salomo for å hjelpe ham med å bygge opp tempelet, dette forbundet som frimurerne har som forbilde. Vi kan altså regne med at det allerede finnes mennesker på jorden som har trådt inn i den type paktslutninger som Antikrist kommer til å arbeide videre med. Når Antikrist har fått bundet dem sterkere, går det ikke lenger an å komme ut av dem.

Dra bort fra henne, mitt folk

så dere ikke har del i hennes synder og ikke rammes av hennes plager,» Åpenbaringen 18:4. Målsettingen med denne artikkelen er så kraftig som mulig å oppfordre alle kristne som er blitt dratt inn i hemmelige selskap, til å frasi seg all delaktighet i dette skammelige hemmelighetsvesenet. Jeg vil be kristne om å bringe denne artikkelen videre til dem som er med i hemmelige ordener. Man kan ikke gå ut formelt. Men man kan innfor Gud frasi seg denne pakten på en slik måte at man blir fri. Å frasi seg innebærer at man frasier seg det som man tidligere har gitt løfte om. Dette tar man fram til lyset uten at man behøver ha noen frykt for represalier. Den ondes måte å holde mennesker fangne på, er akkurat gjennom frykt. Man bør gjøre dette i vitners nærvær. Som representanter for Kristus og lysets rike kan de frigjøre fra mørkets rikes band og proklamere lysets rikes herlige frihet over dem som er blitt løskjøpte ved Lammets blod og som nå frasier seg enhver befatning med mørkets rikes organisasjon. Siden er det også nødvendig å skrive til ordenen og meddele at man ikke lenger kommer til å ha noe med den å gjøre.

Det går an å løse mennesker i kraft av Jesus blod fra forbund som de har inngått med Satan gjennom spiritisme og okkulte handlinger. Vi har erfaringer på dette området. Men et vilkår er at de åpenbarer slikt som de har lovet ikke å si til noen. Satan har bare makt til å arbeide med det som blir tilbake i mørket, men han mister all sin makt når hemmeligheten taes fram i lyset og når de renses i Jesus blod.

Bak de lukkede dører i denne frimure losje samles medlemmene i dette hemmelige selskap. Rundt om i verden finnes det hundrevis av slike selskap.

Fler og fler abonnerer på PIONEREN — gjør du?

Norges Mest Aktuelle Video-Film

BIBELENS PROFETIER I VÅR TID

av
CHUCK SMITH

norsk tekst

Christian Television Network
P.O. Box 256
N-3470 SLEMMESTAD

(02) 79 29 60

1" C-format U-Matic VHS Beta Video 2000

HAR DU HØRT

Disse kassetter taler for seg selv:

D-238 KJELL HALTORP

Hva ser du?

Hva er vi som Guds folk, hva vil vi, hvor går vi? Vi behøver mer åpenbarings Ånd og profetisk innsikt, så vi kan føres videre. Åpenbaring fører til tro og handling.

D-239 BENT REIDAR ERIKSEN

Fornyelsens Gud

Eriksen har vært virksom i Indremisjon og er i dag res. kap i Den norske kirke. Han har vært taler på OASE-samlinger og skrevet flere bøker. Her taler han om hvordan Gud kan skape en ny tid i vårt land. Han bruker Esek 37 som et eksempel på hvordan Gud kan gi nytt liv.

D-240 ÅGE ÅLESKJÆR

Fornyede kristne

Hvordan vi kan være fornyede kristne og menigheter. Et sterkt budskap til alle som sliter med å være rett for Gud. Vi må først la Gud få tjene oss, før vi kan tjene Ham. Et budskap om hvem vi er i Kristus og hvilken mulighet og autoritet det gir oss.

D-253 SVEN NILSSON

Levende steiner

Sentrale sider ved det kristne fellesskap. Når vi kommer sammen bygges et «åndelig tempel» som Gud skal åpenbare seg gjennom. Hvordan vi kan føres inn i et levende menighetsliv.

D-254 SVEN NILSSON

Foreningsliv eller menighetsliv

Dette budskapet gav Nilsson til en samling av forkynnere og

menighetsledere. Det er et sterkt og rikholdig budskap med profetisk perspektiv om hvordan de lokale menigheter må fornyes til større brukbarhet i vår tid. Denne kassetten må være obligatorisk for alle som er interessert i hva Ånden sier til menighetene i dag.

D-255 JIM MACINNES

Et herlig tempel

Guds folk har bygget flere templer gjennom tidene, men i den siste tid har Gud gitt oss «tegningen» til et menighetstempel som vil bli «herligere». Gud skaper i dag et behov av, hverandre i Kristi kropp. Guds menighet står i dag innfor herlige tider, om vi bygger etter Guds mønster. Et profetisk og lærerik budskap av lederen for Ordet undervisningssenter.

Merk våre LAVE priser

- Kr. 20,00 pr. stk. (+ porto)
- Topp teknisk kvalitet.
- Ypperlige gave-kassetter.
- Kryss av de du vil ha.

Send inn med navn/adr. til:

RETTELSE

I forrige nr. av Pioneren, hadde et avsnitt mot slutten av artikkelen om William M. Branham, falt ut: Den 18. desember 1965 mens Branham var på vei til Arizona i sin egen bil, ble han påkjørt av en beruset bilist. **Branham døde** julaften av de skadene han pådro seg. Den 25. januar 1966 skulle Branham innlede en stor evangeliseringskampanje, noe han hadde gjort kjent en tid før han døde. Mange ventet derfor at Branham ville stå opp fra de døde den dagen. Da det ikke skjedde, forventet man Branhams oppstandelse 1. påskedag 1966. Men heller ikke da skjedde noe overnaturlig. Branham ble så gravlagt 11. april 1966, nesten et halvt år etter sin død.

(Den fete skriften var falt ut.)

JAN GROTH

«Circle Of Love»

Produsert i Nashville av Joe English (ex. Wings), med musikere Bob Dylan benytter.

Master Music
1450 NESODDTANGEN

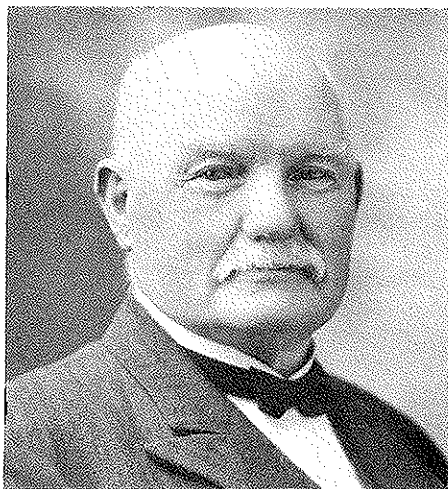

HINDRINGER

Artikkel 6

FOR FREMIGANG

Tekst: Severin Larsen

PARTIER I MENIGHETEN

Gal 5:19-21: *Det er klart hva det er som kommer fra vår onde natur: hor, umoral, utskielser, avgudsdyrkelse og trolldom, fiendskap, strid, rivalisering, sinne, selvhvedelse, stridigheter, partier og misunnelse, fyll, festing og mer av samme slag. Som jeg har sagt før: De som gjør slikt, skal ikke arve Guds rike.*

Sist skrev jeg om anerkjente synder, og avsluttet med å omtale klikkvesen, kirkepolitikk og gjerrighet. Dette kapitlet vil jeg begynne med å omtale en åpenbar og fremtredende hindring for Guds rike, nemlig partier i menigheten.

Partibevegelsen på det religiøse området er ingen ny bevegelse. Den er helt siden Kain og Abels tid, for hadde ikke Kain slått Abel ihjel, hadde det sikkert blitt både «abelianere» og «kainitter». Selv om Kain for en tid ble alene, sørget Gud dog for at det fremstod noen av Abelslekten som ville ofre ved siden av Kain. Dette får Kains åndelige søskenbarn av i dag til å ble vrede, fordi Gud ser mer vennlig til trosoffer enn til samvittigheters pliktoffer. Men hva kan vi gjøre med det? Enten får man slutte med å ofre, eller så får man finne seg i å ha sin broder Kains vrede over sitt hode, så lenge man er i denne vantroens verden. Det er lite vi kan gjøre for å endre på dette forhold.

Partibevegelsen kan i enkelte tilfelle være nødvendig. Alt i den første menighetstid var partier nødvendig, for at de rettskafne skulle bli åpenbare. Også på den tiden var det mange som så verdien i kristendommen og gikk inn i dens ytre sirkel - det vil si dens bekjennelse - uten å være omskåret på hjerte og sinn. Dette skapte strid i de første kristne forsamlinger, for det er med det sanne menighetsliv som med våre legemer. Det tåler ikke noe fremmed. Så snart en liten flis kommer inn i et av våre lemmer, begynner striden i

åndens verden. Det er en naturlov som sier: det er umulig å forene det rene med det urene. Det store spørsmål blir da: Hva skal seire? Enhet i ærlighet eller enhet i uærlighet? Dersom man er våken, kan man iblant finne den sørgelige enhet som kan kalles uærlighetens enhet. De er enig i at den ene ikke har noen tiltro til den annen, man vet at man ikke selv er ærlig, og man vet at heller ikke de andre medlemmene er ærlige, men man tror at det ikke er noe å gjøre med det. Så forsvarer man sin ytre religion så godt man kan, for noen indre har man jo ikke. Å søke virkeligheten i et liv i Gud blir regnet som uaktuelt. Om noen prøver på det, vil han bli stemplet som en som har en for høy bekjennelse. Det er nemlig slik at den som tar en lampe med seg der hvor man vil det skal være mørkt, han vil aldri bli likt. Det er et umulig arbeide å forene mørke med lys, sannhet med løgn, urenhet med renhet, falskhet med oppriktighet, hat med kjærlighet.

Har du hørt om mannen som hadde fanget en hauk, og som ville forene den med en due? Det endte med at hauken rev duen ihjel. Det kan være like umulig å få en sann enhet i menigheten, som å forene en hauk og en due. Hvorfor er det slik? Jo, fordi man har fanget for mange hauer og gitt dem kristelige navn. Når de slippes inn i Guds menighet, begynner de å hakke på duene. I Herrens vektene på Sions murer: skyt ned alle «haukene», men vær forsiktig, så du ikke også skyter ned noen av duene. Om det kan være slik at det kan være umulig å få en virkelig enhet i menigheten, uten at det skjer en utrenselse, da kan partier gjøre nytte. Men det er likevel sant at det er partier som er unyttige, og som fienden forsøker å få istand for å ødelegge en av den åndelige krafts ledninger, som nettopp er enhet. Årsaker til slike partier kan være flere. En årsak til splid kan være:

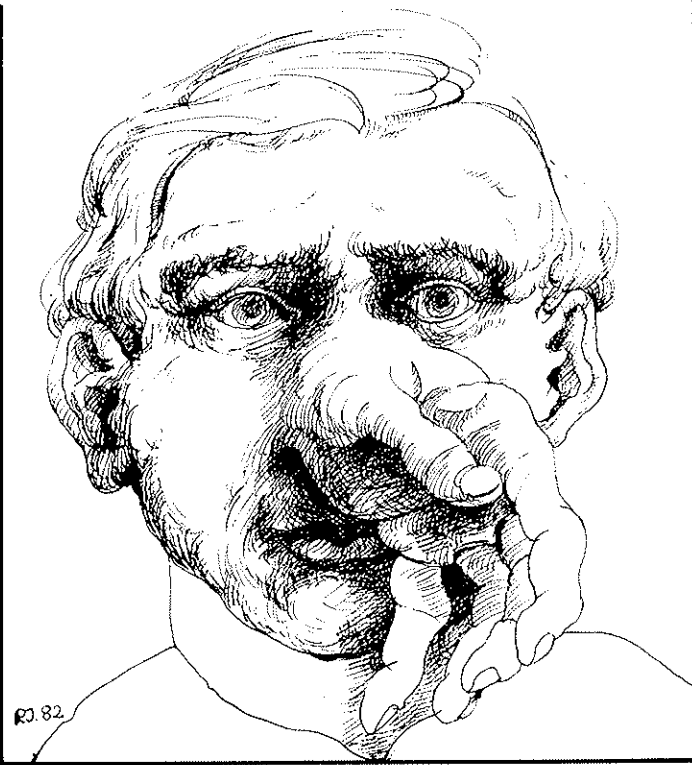
Hvem skal være størst?

Det kan være interessant å sammenlikne de første disipler med nåtidens, for likheten kan på mange måter være slående. Tenk på striden i disippelflokken om hvem som skulle være den største. Kan man tenke seg noe mer fortvilet? Det var jo en lykke for de første disipler at de traff Herren, for de var nemlig alene da de trettet om lederstillingen. Da Jesus spurte om hva de samtalte om på veien, svarte de ikke, for de syntes selv det var en skam. Det kan være verre for enkelte disipler i vår tid, spesielt for dem som kjemper om å være fremst, for de møter så sjelden Herren. Skulle de en aller annen gang komme i hans nærhet, holder de seg på god avstand. Kan man tenke seg noe mer sørgelig, at en predikant som skulle arbeide for verdens frelse isteden begynner en strid om posisjon. Hva kan de andre kristne gjøre i en slik situasjon? De bør gi deres predikant en sterk formaning til omvendelse. Hvis det ikke nytter, bør han settes til side. Når folk som skal lære andre, begynner med slike småguttstreker, må kristenfolket si ifra. Noen vil kanskje si: Slikt forekommer ikke! Ja, det er godt med slike folk som er så lykkelige at de ikke kjenner til dette, men må Herren befri oss fra den politikk som kan drives i religiøse kretser, ofte av ledende brødre. Det er store smågutter som skaper en dårlig frukt.

Alt på Paulus' tid måtte han si at han ikke hadde noen likesinnet som hadde omsorg for menigheten og de hellige, de interesserte seg mest for sitt eget. Kirkepolitikk finnes ikke bare i de store kirkesamfunn, den har også et stort marked på det området som noen liker å kalle «det frie», men som ofte i virkeligheten kan være sterkt bundet. Her finner vi markedet for varen: «Åndelighet under egoismens skinn». Det er en del mennesker som har fått smaken på «åndelighet og frihet» og får de det ikke på en kant, så søker de det på en annen, selv om det skulle være en del bedragerier i den.

At partier oppstår p.g.a. meningsforskjell om personer, er helt unormalt for en Guds forsamling. Den som har vært med og sett fruktene av strid om personer har lagt merke til at de er meget dårlige, og vært årsak til store nederlag for Guds rike. La ingen få begynne å stride om deg, og fremfor

En grunnårsak til partier i den lokale menighet, er at mange vil være noe annet enn det Gud har kalt dem til. Foten vil være arm, armen vil være øre, og hånden vil være nese.

alt, la ingen få deg med i striden om personer. Tenk deg, min kjære leser, når forretningsmannen og fabrikkarbeideren begynner å samle om seg selv! Fabrikkarbeideren synes han bør ha like mye å si som forretningsmannen, mens den sistnevnte synes det er selvsagt at han bør ha mer å si. Det kan jo være en mulighet for at denne strid er unødvendig fordi både fabrikkarbeideren og forretningsmannen er usikkert som leder i menigheten. Det er nemlig hverken fattigdom eller rikdom som gjør en person skikket til å lede en Guds forsamling. Men de er iflg. en god gammel forfatter, en åndelig nådegave, 1. Korinter 12:28. Om noen allikevel skulle ønske å ha forretningsmannen med i ledelsen, siden han har så god økonomi, så får vi spørre, er han en åndelig far? Har han ført noen til Kristus og kan han gjennom Ordets sannhet være med å fø hjorden? Om han ikke har disse egenskaper, er han ikke mer skikket enn andre. Han kan nok bli en god tuktemester, men en dårlig leder. Og her er vi inne på grunnårsaken til partier i en menighet. Det finnes så mange som vil være det som Gud aldri har kalt dem til å være. Foten vil være arm, armen vil være øre og øret vil være øye. Jeg kommer aldri til å glemme fru *Vil-være-noe*, hvor mye skade hun gjorde i menigheten fordi hun syntes at hverken hun eller hennes mann ble hørt nok på. De led begge to av herskefeber, og den er verre enn malariafeberen. Den sistnevnte dør man av, og forsvinner. Herskefeberen derimot gjør folk syke på sjelen, men de er like sterke i legemet som før de ble angrepet. Herskefeberen kan mer enn noen annet skape partier i menigheten. Det er bare Guds nåde -inntatt i sannhet - som kan helbrede fra den slags sykdom.

En annen helt unaturlig årsak til partier er:

Strid om erfaringer

Enhver som er frelst med Guds frelse, vet at han som var død, nå lever. Dette liv kan leves på mange måter, og kan ha mange erfaringer. Noen av det mest fortvilede er når de kristne begynner å strides om livet og livets erfaringer. Gud binder aldri noen frukt på vårt livstre, den må vokse ut av livet selv, og vokser den ikke ut av livet, så er vi uten frukt. Er vi uten frukt, er vi uten glede, og er vi uten glede, er vi uten kjærlighet, og uten kjærlighet er vi intet.

Gudslivet i sin modenhet kan ha mange erfaringer, og selv om det ikke er modent, kan de ha sine underbare opplevelser, slik at livet for den enkelte blir noe personlig, det er et forhold mellom Gud og meg. Vi kan få erfaringer som andre enda ikke har fått. Men det skal vel ikke bli strid om det, det burde iallfall ikke bli det. Kanskje var det noen som ble misunnelige på Paulus, fordi han i sin ånd hadde vært i den tredje himmel? Det er mulig at det fantes så små sjeler, som var onde fordi Gud var god, og fordi de var onde, tvilte de kanskje på om apostelen hadde hatt en slik opplevelse. Men er det ikke dårskap, når vi vil bestemme over Guds handlemåte med andre kristne? Jo, det er en dumhet, og det verste av alt er at slike mennesker er stolt av sin uvitenhet om Guds råd.

Rystende!

Jeg var på et sted for en tid siden. Der hadde noen fått en velsignelse, og med velsignelsen, ristelser i legemet. Utfra denne ristelsen dannet det seg tre partier. Det første var de som ristet, og var glad over at de var blitt ristet. De andre var de som ønsket å riste, men ikke fikk det til. Det tredje partiet var de som var imot at noen ristet. Så ble det en diskusjon om ristelses spørsmålet, så de virkelig ristet alle sammen, men den ristelsen var i brorskapet som holdt på å gå i stykker. Og borte i en krok satt Satan og ristet, han ristet av latter, men det var det ingen som så.

Stakkars småbarn, som tok ristelsesopplevelsen på den måten! Ja, er det ikke sant hva som står skrevet: «Da jeg var barn talte jeg som et barn, men da jeg ble mann, la jeg av det barnslige.» Tenk om alle småbarn kunne bli menn og kvinner, da ville mye se annerledes ut. Noe av det mest barns-

Har du spørsmål på hjertet når det gjelder hjem, familie og kvinnens plass i menigheten, så vil vi gjerne høre fra deg. Vi vil ta opp aktuelle tema på en praktisk og direkte måte. Skriv til:

HELENE THORSELL
Torgeir Vraasgt. 12,
3700 SKIEN

Skapt til å elske

Jeg har sett predikanter som har vært så engasjert i møter og virksomhet at de knapt har hatt tid til å vaske bilen sin. Verre er at det iblandt kan bli like liten tid for familien som de har for bilen. Det er kanskje underlig å sammenlikne stell av bil og hustru, men forholdet er at begge behøver «stell og pleie».

Ekteskapet er en Guds innstans. Han knyttet de to sammen til ett. Gud mente ikke at ansvar, forpliktelser og problemer skulle holde de sammen, men han gjorde det slik at **kjærligheten** skulle være midlet som smeltet de to sammen til ett. Vi ble skapt til å elske.

Hvorfor så mange oppløste og uharmoniske ekteskap?

Kanskje en av grunnen er at to som

har inngått ekteskap ikke lever i erkjennelsen av at dine problemer er mine, dine vanskeligheter, dine sorger er mine. «Jeg har rett - du har galt», er egentlig en tåpelig innstilling tærer på forholdet, det sliter og ripes. Det blir merker som vanskelig kan utvikles. Forholdet blir så nedbrutt at det er vanskelig å bygge det opp igjen. En kjemperassie kan ikke klare det. Det må nok et gjevnere stell til, en sartere behandling.

Kanskje det har noe for seg likevel dette hvordan vi behandler dyre ting som er oss betrodd, for eksempel bilen. Men du som ikke har bil, kan jo kanskje måle din forsiktighet og omsorg på andre ting du steller med. Ikke guilet og sølvet du har i huset, men en dyr bruksting du stadig håndterer.

To mennesker som er glade i hverandre må lære å behandle de verdier som er dem betrodd i hverandre. Et dårlig forhold oppstår aldri plutselig, det er en gradvis negativ utvikling, en slurvet og likegyldig måte å behandle hverandre på.

Hva kan to gjøre for å leve i en stadig harmoni og kjærlighet?

Først av alt: Ha fred i seg selv, og så ha fred med hverandre. Mange mennesker er født med et rolig avbalansert temperament. Miljøet de er vokst opp i har ikke vært en påkjenning for den gode arven, men tvert om en støtte, slik at disse gode egenskapene ble en god hjelp for dem i hele livet.

Men

Selv om arven og miljøet er aldri så bra, er det ikke nok til å ha den fred i seg som Gud ønsket. Jesus sa: Min

fred gir jeg dere, ikke som verden gir. Guds fred i sjel og sinn er den beste resurskilde i denne verden. Vi trenger denne freden i dag - ikke minst i ekteskapet og familien. Kanskje særlig i våre dager da det er så store stormer som bryter mot denne gudgitte innstans.

Et menneske som ikke har fred med seg selv, blir tom - det blir strid istedenfor fred. Jesus sa: Et hjem som ligger i strid med seg selv, kan ikke bli stående. En ektefelle som strider, er uenig med den andre, åpner for destruktive krefter. En forkynner sa på et stevne i sommer: «Kona og jeg legger oss ikke til å sove om kvelden før vi har gjort opp ting som ikke har vært så gode». Det er god sove medisins det! Det er et eksempel på å gjøre bilen ren etterhvert, for å ta eksemplet i begynnelsen. Mannen min sa også i en tale i sommer: «Jeg har møtt mange klossette mannfolk. Noen koner får aldri høre ord som: Så pen kjole du har på deg i dag, du er så søt, - det var en deilig middag - takk for maten vennen min, du er flink - o.s.v.»

Du som føler det kunne vært en større glans over ekteskapet, en varmere følelse av kjærlighet: Begynn å se på alt det gode i din ektefelle, be om unnskyldning - snakk ut, rydd opp - ja, hvorfor ikke ta en storrengjøring, men pass endelig på siden: **Å rydde opp etter hvert - og la ømheten og glansen igjen få sin rettighet. Du er skapt til å elske.**

Hindringer for fremgang

lige man kan ta seg til, er å stride om livet og livets opplevelser, og legge det religiøse millimetermålet på hverandre.

Jeg husker for mange år siden at det var et sted nordpå, hvor de troende stred om hvem som var døde eller ikke. Noen mente de var døde, det var ikke noe igjen av selvlivet hos dem. Andre mente at de ikke var det, og at de heller ikke noen gang ville bli det, så lenge de levde i legemet. Det var altså døden som skulle ta bort den siste rest av selvlivet. Det var merkelig å legge merke til at både de som påsto de var døde, og de som mente de ikke var det, trettet med hverandre om dette spørsmålet, men har noen hørt at de døde trettet med de levende? Hadde de som sa de var døde, tiet når de andre diskuterte, hadde det vært mer sikkerhet for at døden hadde

inntrått, men nå var det meget tvilsomt. For meg virket det som de var nokså like. Derfor hadde de lite å trette om. Derfor hadde de lite å trette om.

Religiøs strid er noe som lønner seg svært lite. Å stride for sannheten er ikke å stride for sannheten i en menighet, da gjelder det å stride med de våpen Gud har gitt oss. Det er ikke kjødelige våpen, som gjør at vi strider på kjødelig vis, men åndelige våpen «mektige for Gud». (2. Korinter 10:4-5). Under alle forhold der det er partier i menigheten, er det strid i legemet og hindrer fremgang, og der hvor en partistrid får fortsette, vil det snart være øde og tomt på kristen kjærlighet. Kan ikke striden stoppes på sannhetens grunn, da er det bedre det skjer en operasjon.

Neste gang: «For liten tro ved offerkisten».

**Spalte-
redaktør**

**Martin
Meland**

OPERASJON
UNGDOMSTEAM
Boks 8
4480 Kvinesdal
Tlf.: (043) 50 711

Før-julstur med litteratur

Juletid er evangeliseringstid

Tekst: Martin Meland

Ja, nå er julen snart her igjen og julegaver skal kjøpes til store og små. Mang en kristen bror og søster spør seg selv i disse dager: «hva skal jeg kjøpe til han og henne i år tro?» Andre de bare tar det hele med ro og bryr seg ikke. De ønsker ikke å være med på dette materielle gavejaget. Det er så verdslig og hører ikke hjemme hos Guds folk.

Men STOPP LITT! Har du tenkt på at «juletid» er mulighetenes tid for de som vil vinne mennesker for Jesus? Sjelden og aldri er folk så åpne som i julen, folk gleder seg over å få en hilsen fra deg og meg. Muligheten til å spre god evangelisk litteratur er enorm. Det er i sannhet TOPPSESONG FOR MENNESKEFISKERE.

Vi har vel alle bedt for våre kjente og kjære hele året, men nå er tiden til å HANDLE. En god, evangelisk bok eller en frisk sangkassett er midt i blinken.

Operasjon Ungdomsteam ønsker å hjelpe og inspirere folk til evangelisering. Vi er derfor nå i full gang med en «førjulstur» med bøker, sang og talekassetter og videokassetter. Reisen går fra Oslo i sør til Mosjøen i nord.

Et team bestående av 7 ungdommer med Martin Meland og Lewi Waskaas i spissen vil besøke menigheter og inspirere folk til de muligheter Gud har lagt i vår tid.

En spesiell tilbudspakke med 5 bøker og en barnekassett med barnesanger til kr. 100,- pr. pakke blir anbefalt i møtene.

Dessuten satser vi på å gi en bok til norske sjøfolk i utenriksfart og insatte i våre fengsler. Det vil da bli tatt opp et spesielt offer til dette i hvert møte. Så fort pengene kommer inn, vil bibelskoleelevene i Sarons Dal pakke bøkene i julepapir. Deretter vil de bli sendt til sjømannsmisjonen i Bergen og til fengselsprester og andre kontakter som vil distribuere dem videre. Vi tror at vi på denne måten vil nå tusenvis av mennesker med evangeliet.

Da står det igjen å oppmuntre dere alle til å gi respons på utfordringen «Juletid er evangeliseringstid.»

En oppmuntrende hilsen

Til Operasjon Ungdomsteam

Guds fred.

Jeg vil gjerne sende en liten hilsen fra oss her i Mosjøen ang. Ungdomsteamet som var.

Det var en glede for oss å ha de her alle seks, pluss vår kjære bror Terje Rygh som var med dem i starten.

Teamet var en enhet som var villig til å «stå på» mens de var her, både ute på byen og i menighetssamlinger. Det gledet meg også å se hvor stor vekt de la på å være samlet i bønn og innvielser før de gikk ut i «felten».

De fikk nå mange mennesker med evangeliet gjennom kafemøter, skolebesøk, bedriftsandakter, sykebesøk, husbesøk og gateevangelisering.

Personlig så har jeg tro på at denne aktive måten å presentere evangeliet på har mye større virkning enn å sitte å vente at mennesker skal komme inn til oss i Kirker og Be-dehus.

Hvis vi alle var like ivrige i å virke for vår store oppdragsgiver som de unge var, så ville det nok bli større innhøstning. Jeg vil takke dere for at dere sendte de unge nordover, og for det som de fikk så ut til menneskene her.

Må Herren Jesus fortsatt velsigne rikt det arbeid dere står i på de forskjellige felt.

*Broderhilsen for
Mosjøen Misjonsmenighet
Leif Mikalsen*

Evangeliserings seminar i Sarons Dal

- Et seminar for personlig og åndelig fornyelse
- Et seminar for menighetsvekst og evangelisering
- Orientering og innføring i fremmede religioner; Okkultisme, Transcendental Meditasjon, Bahai, m.m.
- Kirkens historie - kontra vår tid
- Et 6-ukers kurs i et inspirerende bibelskolemiljø med muligheter for påfølgende teamtjeneste for de som ønsker det.
- Foruten tilreisende bibellærere, underviser skolens faste stab, samt Terje Rygh som nå er fast leder for kurset.
- Alder: 16 - 35 år
- Pris: Kr. 2.000,- som inkluderer full kost og losji

Skriv i dag og be om plan til
Troens Bevis Bibel- & Misjons Institutt
Sarons Dal
4480 Kvinesdal

Evangeliseringsseminaret

Evangeliseringsseminaret med sin lærer Terje Rygh.

Evangeliseringsseminaret begynte samtidig med bibelskolens ettårige kurs. Det var 13 ungdommer som har fulgt undervisningen i disse ukene. Det har vært en fin tid for dem.

Terje Rygh har hatt ansvaret for evangeliseringsseminaret, han har tatt seg av elevene på en fin måte både som lærer og sjelsørger. Vi er takknemlige for at han har gått så helhjertet inn i oppgaven.

Fire av deltakerne på dette 6-ukers kurset har nå gått over på bibelskolen og blir da resten av året. En del reiser tilbake til sine menigheter for å evangelisere der, og resten drar til Kongsberg på teamarbeid.

Vi har gjort det slik i år at en del av bibeltimene er felles med bibelskolen. Det har vært veldig berikende for dem som har fulgt kurset.

Jeg vil ære Jesus

Tove Kristiansen fra Fredrikstad - en gang psykiatrisk pasient og stoffmisbruker, men nå en kvinne som bærer tydelig preg av det livet hun lever i Helligånden.

Hvordan begynte det hele, Tove?

Jeg vokste opp i et religiøst hjem. De sendte meg på søndagskolen, og jeg er barndøpt og konfirmert. Men ganske tidlig i

barndommen opplevde jeg ting som gjorde at jeg kom ut av den planen Gud hadde med mitt liv, og den senere utviklingen i negativ retning begynte nok her.

Jeg opplevde aldri det man kaller «frelse», men da jeg var 19 år gammel, var jeg på en sommerleir. Her var det flere av venninnene mine som ble døpt i vann, og jeg trodde dette var løsningen på mine problemer. Så jeg lot meg også døpe, men jeg var bare søkende - ikke frelst.

Ca. ett år etterpå var problemene mine så store at jeg ble innlagt på en psykiatrisk klinikk. Jeg kom til behandling og ble satt på medikamenter. Tunge medikamenter som sløvet meg ned. Jeg gikk også til samtalerterapi, og det kom noe positivt utav dette - jeg fikk satt navn på problemene mine. Jeg var homofil og hadde utviklet angstnevroser, delvis på grunn av dette. Angstnevroser skulle fordrives med medikamentell behandling, og ved at jeg levde ut min homofile legning. Jeg gikk inn for å prøve disse rådene, og det virket - - en tid. Da oppdaget jeg tomheten og bedraget, og medikamentforbruket økte. Jeg begynte å misbruke medisiner mine. Angsten og min psykotiske tilstand økte, og jeg hadde mange selvmordsforsøk i denne tiden. Jeg led av hat og menneskefrykt og hadde ingen livslyst. I perioden 21 til 35 år var jeg 100% arbeidsufør. Veien gikk videre til pillemisbruk, og jeg var endog blitt sprøytenarkoman. «Mitt» stoff var «speed» - amfetaminsulfat. Dette stoffet fikk meg i løftet stem-

ning, og jeg følte meg glad og fri når jeg hadde fått dosen. Men det var et bedrag. I virkeligheten gikk det stadig nedover, og jeg ble svakere og svakere både fysisk og psykisk. Jeg kom også inn i en isende, kald gudeverden, som ikke kan beskrives. Dette resulterte i at jeg fikk lammelser, og en gang var jeg så dårlig at jeg krøp rundt på gulvet i flere timer for å holde meg våken, for jeg visste at om jeg sovnet, ville jeg våkne igjen i helvete. Jeg var så svak at jeg ikke engang klarte å slå nummeret til sykehuset for å be om hjelp.

Jeg forstod jo hvor det bar hen, og jeg innså at jeg måtte ha hjelp. Et ektepar hadde fortalt meg om Ten-Center's arbeid i Oslo, og jeg oppsøkte dem for å få hjelp. Det var bare det problemet at jeg var så dårlig at de vågde ikke å ta imot meg. Men Helligånden bearbeidet personalet for meg, og til sist tok de meg inn. Den første kvelden satte jeg meg godt til rette i sengen og fortalte romkameraten min at jeg ikke regnet med å få sove. Hun minte meg om skriftstedet i Ordspråket 3:24: «Du er ikke redd når du går til ro, og når du har lagt deg, sover du godt.» Den natten sov jeg for første gang på mange år uten medikamenter. De fire første ukene på senteret var en vond tid. Men så skjedde det! Helligånden grep fatt i meg, armene føk i været, hodet ble bøyd bakover. Jeg følte en slik kraft gjennomstråle meg at jeg ristet. Det føltes som om en kirurg opererte ut det vonde i meg fra magen og oppover. Så kom Jesu kjærlighet og gjennomstrålte meg ovenfra og ned. Jeg opplevde å bli åndsdopt med en herlig, hellig latter. Dette sto på så lenge at jeg til slutt falt sammen som en klut. Kraften var så sterk at sengen ristet da jeg la meg, og jeg hadde ikke behov for verken mat eller søvn. Denne saligheten varte en hel uke. Så kom en periode med syndenød, men da den var slutt, ble jeg fylt av en fantastisk fred og harmoni som ennå sitter i. Jeg ble fri fra angst, stoffmisbruk, homofili, hat og menneskefrykt. Jeg ble totalt helbredet! Jeg var ny! For første gang i mitt liv opplevde jeg å ha normale følelser, Jesus hadde leget mine sår.

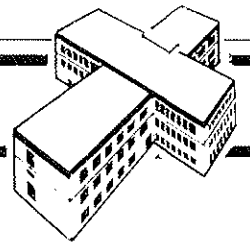
Før jeg ble innlagt på psykiatrisk klinikk, hadde jeg utdannet meg til spebarns- og barselpleier. Nå etter rehabiliteringen på Ten-Center begynte jeg å jobbe som hjelpepleier. Jeg som hadde vært ufør i 14 år! Fritiden ble brukt til å evangelisere blant mine tidligere lidelsesfeller. Jeg kjenner jo godt miljøet blant de homofile, og jeg vet at det ikke nytter med prekener. Det har de fått nok av. De trenger kjærlighet - Jesu kjærlighet!

Hva er målet ditt etter at du er ferdig på Bibelskolen, Tove?

Jeg kjenner at Jesus utruker meg for framtiden, og jeg modnes fra åndelig tenåring til en voksen. Hva fremtiden vil bringe, det vet Han.

Mitt høyeste ønske i dag er å kunne ære Jesus med mitt liv, sier Tove - en høyreist, livsfrisk og elskelig 39 åring, som ikke ser ut til å ha vært syk en eneste dag i hele sitt liv!

**Spalteredaktør:
Marit Kristine Rasmussen**

Nye tiltak ved misjonsskolen

Av Marit K. Rasmussen

Med tanke på den store innhøstningstiden for Herren, ser vi nødvendigheten av å utdanne mange nye vitner. Til det kreves at vi må utvide skolen her i Sarons Dal. Ikke minst er det viktig at det blir utdannet folk som er kvalifisert innen mediasektoren, men med guddommelig visjon for arbeidet.

Vi ser også nødvendigheten av en ennå bedre utrustning for den som skal bli misjonær og menighetsarbeider.

Vi vil derfor legge inn et praksisår etter det ettårige kurset som vi har til nå, deretter får vi et tredje år med bibelundervisning. Vi har alt nå startet opp med det andre året, d.v.s. at vi har elever ute i praktikanttjeneste.

To av elevene har reist ut på misjonsmarken. Lisbeth Bakke har reist til Taiwan for å hjelpe Øystein Sandtorv i det arbeidet han driver. Hun reiste fra Norge i september sammen med sin bror. Tore Vindenes har reist til Tyskland hvor han forøvring også var på team i sommer. Han blir da en av medarbeiderne til Per Kapstad.

Ellers har vi to elever i menigheter her i landet. Bengt Walan er praktikant i menigheten Filadelfia, Bergen. Tone Storli er i Baptistkirken i Fredrikstad.

Vi står i kontakt med menigheter og misjonærer, da elevene er under vårt ansvarsområde det året de er praktikanter, men vi er ikke økonomisk ansvarlig for dem. Det er menigheten og de selv som må bære det. Vi har alt nå fått gladelige meldinger om at Herren velsigner dem der de er.

Til høsten håper vi å begynne med det tredje året. Vi er takknemlig for om du husker oss i din bønner.

15. kull på plass

Det ble holdt en fin velkomstfest for oss elever ved Bibel- & Misjonsskolen i Sarons Dal. Vi ble ønsket velkommen til et festdekket bord lørdag 28. august. av rektor Martin Meland og de faste lærerne.

Vi ble servert de beste smørbrød med kaffe og bløtkaker, og vi vil gjerne takke kjøkkenpersonalet med husmor Lilly Hansen i spissen for den fine velkomsten.

Vi er 35 elever i år - derav 5 ektepar med barn, og vi ble hilst fra lærerne med at om vi hadde mange tanker og meninger om hva vi hadde «rotet» oss borti ved at vi hadde kommet til skolen, så skulle vi ta det hele med stor ro og fatning, for vi skulle vite at det var Herren som hadde ledet oss til skolen, og da var det ingen grunn til å være urolig.

Vi har i sannhet fått oppleve at Gud ikke svikter sine barn, tross all motstand som kan reise seg mot den som vil gå Herrens vei. Men Han stadfester vår gang når Han får et villig hjerte å arbeide ut fra.

Det er også et positivt trekk ved skolen at det ikke er bare norske elever som går her, men fra alle nasjoner har en anledning til å søke. I år er ikke mindre enn fire nasjoner

representert: Sverige, Irland, Kenya og Norge. For oss som har opplevd Guds kjærlighet, er det fint å begynne å praktisere og elske våre nådesøsken fra andre kanter av verden.

Familiene som er her, er meget takknemlige for at det gis anledning også for oss til å delta på en Bibelskole. Vi forventer et herlig år med Guds rike velsignelse over våre kjære medelever og lærere. Vi er takknemlige til Gud for at vi fikk nåde til å gå på skolen. Han som begynte den gode gjerning, skal fullføre den til Kristi dag.

Terje Tølche

Fra velkomstfesten. Elijah og Peter fra Kenya mellom Jan Erik og Elisiv Stenersen (tidligere elever)

Irene Skår, lærer fra i år, uttrykker sin glede over å gå inn i arbeidet for fullt.

Husmor Lilly Hansen ønsker de nye elevene velkommen.

SIGURD
SØRHUS:

Ord fra
Grunn-
teksten

πρεσβύτερος

(Uttales presbyteros)

Eldste

1. Presbyteros er brukt om jødernes eldste, de lege medlemmene av det høye råde. De er særlig nevnt i forbindelse med Jesu lidelseshistorie. I Markus 8,31 er presbyteroi (flertall) nevnt sammen med øversteprestene og de skriftlærte.

2. I den første kristne menighet var presbyteroi de daglige ledere av menigheten på et betemt sted. Presbyteroi (eldste) og episkopoi (tilsynsmenn) blir noen ganger brukt om de samme personene. Det ser vi bl.a. i Apostlenes Gjerninger 20. I vers 17 står de at Paulus kalte til seg de eldste fra menigheten i Efesus. I vers 28 sier han til de samme eldste: «Pass på dere selv og på hele hjorden, som Den Hellige Ånd har satt dere til tilsynsmann (episkopous) for.»

Når det er tale om de eldste i en bestemt menighet, brukes ordet alltid i flertall. Det samme gjelder episkopoi som vi behandlet forrige gang. Tenker vi på utviklingen av disse ordene, forstår vi at vi er kommet langt bort fra deres nytestamentlige betydning. Nærmest kommer vil presbyter i en presbyteriansk menighet. Ordene prest og prest kommer også av presbyteros. Men i en norsk statskirke menighet er det vanligvis ikke så mange soknepresten kan dele ansvar og arbeidsbyrde med. Det samme gjelder som oftest også forstandere (gresk: proistámenos). Når én person skal forvalte både embedene, tjenestene og nådegavene, er en kommet langt bort fra det bibelske mønsteret.

Noen mener at ordnignsspørsmålet er et ad-aforon, slik at det bibelske mønsteret ikke er forpliktende for dagens menighet. Men jeg tror at endetidens vekkelsesmenighet vil se at det er viktig å komme i rett bruk og i rett forhold til hverandre, vil menigheten kunne utfolde det rike livet vi finner i urmenigheten. Men selvsagt vil ingen menighetsordning fungere uten at den grunnleggende forutsetning er til stede - at de troende elsker hverandre inderlig av hjertet.

3. Bibelen siste bok viser oss at det også skal være eldste i den himmelske menighet. Tallet på dem er 24. Det er selvsagt symbolsk, som alle tall i Åpenbaringsboken. Men hva det symboliserer, er vanskelig å stå fast. Det er det dobbelte av 12. I det nye Jerusalem skal navnene i Israels 12 stammer stå på de 12 portene i byen. Bymuren skal ha 12 grunnsteiner med navnene på Lammets 12 apostler. De 12 portene og de 12 grunnsteine tilsammen blir 24. Det nye Jerusalem symboliserer Lammets brud, som skal tilbe Lammets i all evighet. De 24 eldste skulle være de bærende og ledende kreftene i den himmelske tilbedelsen av Lammets. Det kan stemme godt med beskrivelsen av de eldstes funksjon i tilbedelsen av Lammets, kap. 4 og 5 i Åpenbaringen. Vi kan også ta med at de jødiske prestene tjente i 24 skift. De sørget på den måten for at tjenesten i tempelet aldri ble avbrutt og aldri tok slutt. Slik skal det også være i himmelen. I alle fall er de eldstes tjeneste i den himmelske tilbedelsen av Lammets meget sentral. Det skulle kunne sette en egen spiss på de eldstes tjeneste også i Guds menighet på jord. Det er en tjeneste som både krever kallsbevissthet, tjenersinn og ydmykhet.

Retting av navn og / eller adresse:

Rett navn:.....

Rett adr.:.....

P.S. La adr. lappen på baksiden følge med.

Det letter arbeidet.

KLIPP HER.....

Fra «Bomb City» til Bibelskolen i Sarons Dal

Richard Cuning, Irland

En av studentene ved Bibelskolen i Sarons Dal i år er Richard Cuning (26) Belfast i Nord-Irland. Her blir han intervjuet av Steinar Pedersen.

ferdig, dro jeg til Norge for å få erfaring - det var i 1977. Min første jobb var på et hotell i Sognefjord, og deretter fikk jeg jobb på en restaurant i Oslo. Mens jeg var i Oslo, gikk jeg i den amerikanske kirken og hadde et fint fellesskap med ungdom fra forskjellige land.

Fortell litt om oppveksten din og hvordan du ble en kristen?

Jeg er oppvokst i et kristent hjem, og mine foreldre er presbyterianere. De sendte meg til kirke hver uke, men jeg forsto ikke hva det innebar å være født på ny. Min første opplevelse med Jesus hadde jeg da jeg var 10 år gammel. Min far tok meg med på et helbredelsesmøte hvor jeg ble bedt for. Jeg hadde i flere år vært plaget av bihulebetennelse, men den kvelden opplevde jeg at Jesus tok vekk smertene, og jeg har vært helbredet siden. Dette gjorde et sterkt inntrykk på meg.

Hvordan kom du i kontakt med Sarons Dal?

Sommeren 1978 ble jeg invitert av noen venner i den amerikanske kirken til sommerstevnet i Sarons Dal. Det var en veldig stor opplevelse for meg å se den troen og atmosfæren som var virksom der. Mens jeg var der, begynte Herren å kalle meg ut i tjeneste, og da jeg kom tilbake til Oslo, ble jeg åndsdøpt på hybelen min. I oktober 1978 reiste jeg tilbake til Nord-Irland.

Da jeg var 16 år gammel, begynte jeg å gjøre opprør mot min kristne oppdragelse, og jeg havnet i en gjeng som gikk på disco-teker og barer. Mens jeg var med i denne gjengen, visste jeg at jeg var på gal vei. På den tiden var det mange som ble drept av snikskyttere på gatene i Belfast i skuddveksling mellom protestanter og katolikker, og jeg hadde en veldig angst for at noen skulle skyte meg. En kveld ga min mor meg en bok av Billy Graham: «Hvordan bli en kristen?» Mens jeg leste denne boken, ble jeg overbevist om at jeg måtte bli frelst. Jeg hoppet ut av sengen og bøyde meg og ba Jesus komme inn i mitt liv.

Når begynte du å tenke på Bibelskolen?

Da jeg var hjemme, begynte jeg å tenke på hva slags arbeide Herren ville ha meg inn i. Lysten til å arbeide innen hotellnæringen var helt forsvunnet. Jeg var i denne situasjonen i tre år. I august 1981 sa min søster til meg at jeg burde ta et skritt i tro. Jeg skrev da til skolen i Sarons Dal og opplevde at Herren åpnet veier for meg på en fantastisk måte. Blant annet ledet Han meg til en nordmann i Belfast som lærte meg å snakke flytende norsk.

Hva var årsaken til at du kom til Norge?

Etter at jeg var ferdig med grunnskolen, begynte jeg på bedriftslederskolen hvor jeg utdannet meg til hotellbestyrer. Da jeg var

Trives du på skolen?

Miljøet her på skolen er veldig fint, og vi er som en stor familie. Undervisningen er levende og inspirerende. Det er ikke tørr teori, men praktisk undervisning som lærer oss å nå mennesker med evangeliet.

Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal Retur adr.: Boks 8, 4480 Kvinesdal
OM DU FLYTTER **OM DU FLYTTER** **OM DU FLYTTER** **OM DU FLYTTEI**
send oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny adresse! send oss gammel og ny

FÅ **PIONEREN**

I DIN EGEN POSTKASSE

Bladet for hele Kristi legeme

Bli orientert

Gud har spesielle planer med sitt folk i dag. Vi lever i en profetisk og spennende, men også dessverre i en forvirrende tid. Mer enn noen gang gjelder det for kristenfolket å følge våkent med. Pioneren vil være med og skape åpenhet og forståelse for det Guds Ånd virker fram i vår egen tid. Pioneren er et blad for alle levende kristne, på tvers av menighetsgrenser.

Pioneren bringer stoff fra ulike kirkesamfunn

Pioneren ønsker å være der ting skjer til forherligelse av Jesus og bringe reportasje, intervjuer, og stoff fra ulike kristne grupperinger i hele landet.

Meningen er ikke å konkurrere med andre kristne blader, men heller være et supplement til disse.

Pioneren utkommer 6 ganger årlig

Hvert nummer inneholder:

Reportasje om vekkelser, fornyelse og menighetsvekst.

Intervjuer med folk som har opplevet Guds hjelp til liv og tjeneste.

Undervisning av fostrende og praktisk karakterer til et rikere kristent liv.

Informasjon om betydningsfulle hendelser fra vår tids kristenhet.

Allt dette og mer til presenteres på 48 A4-sider.

Tidsaktuelt stoff - også i global sammenheng

Pioneren har medarbeidere fra ulike trosamfunn her i landet. Vi har også kontakter og avtaler med noe av det beste innen kristen presse verden rundt. Dermed får vi anledning til å bringe informasjon om hvordan Gud i dag virker over hele verden. Dette er med på å gi oss et enda bedre bilde av Guds storhet og hans plan i de siste tider.

Pioneren har fått flere tusen nye abonnenter

Men vi har tro for at bladet skal nå fram til stadig nye lesere. Vil du bli informert, orientert og inspirert har du ikke råd til å unnvære Pioneren.

Tenker du på en gave?

Vær skapende og gi en gave som kan bringe velsignelse - hele året.

Er du abonnent på Pioneren gir vi deg rett til å gi andre et gave-abonnement for ½ pris. (Obs. denne rett gjelder kun våre abonnenter, og kun for 1 års abonnement.)

Så enkel er det å gi et gave-abonnement: Send inn kr. 30,- på giro 3 19 84 62.

Skriv på navn og adresse (**tydelig**) på den som du vil skal få din gave. Bak på talongen skriver du ditt navn og adr. så vi ser at du er abonnent.

Om du ønsker kan du skrive på et pent kort at du har gitt 1 års abonnement på PIONEREN, og overrekke det til mottageren.

For kun kr. 60,- får du Pioneren tilsendt hele 1983.

Abonner for 1983 NÅ!

Fyll ut ►

Klipp ut ►

Postlegg ►
gratis

I DAG

**Ja nå gjør jeg alvor
av å abonnere
på Pioneren**

Navn _____

Adr. _____

Poststed _____

BREV

SVARSENDING

Avtale nr. 405000/23

Pioneren

Postboks 8

4480 KVINESDAL

Kan sendes
ufrankert
i Norden.
Adressaten
vil betale
porto.